

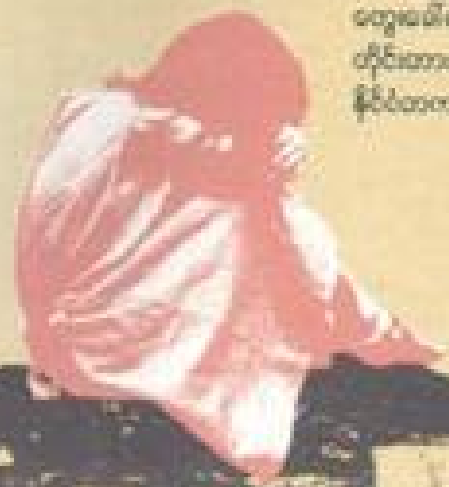
အမေ့နဲ့ တွေ့ချင်သတဲ့လား

လင်းစေမြိုင်

အမေ့နဲ့ တွေ့ချင်သတဲ့လား

နှင့်
ဝတ္ထုတို

သိန်းယု ခုရှား အင်္ဂလိပ်
အားရိုက အမေရိကန်
ပြင်သစ် ရဟုဗီ...
စသည့် နားထောင်ကွဲ
စာရေးဆရာများ၏
လူ့သဘောသဘာဝ၊
ပီတိရာ အရေးအရာ
လူ့သဘာဝ၏ပြင်းထန်မှု
တစ်လျှောက် အဓိပ္ပာယ်
တွေ့ဆင်မမြင်နိုင်
တိုင်းတာဆုံးဖြတ်ခြင်းမရှိဘဲ
နှိပ်သံထား၊ ထွန်းတိုက်...

၁။ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၅၅

မောင်လွင်ပြင်
စီစဉ်သည်

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး
စာအုပ်စုစု

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မငြိမ့်စေရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မငြိမ့်စေရေး	ဒို့အရေး
အချွန်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်မအားကိုး ပုဆိန်ဦး အစိုးမြင်ပါပီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်တေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို ခန့်ခွင့်ပျက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ခန့်ခွင့်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် ဆက်ပုတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 မြန်မာနိုင်ငံသား အားလုံး၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။

လင်းဝေမြိုင်

အမည်ရင်း ဦးမြင့်ဦး၊ ကျောက်ပန်းတောင်း စာတို၊ ခွေစွဲ၊
ဩဂုတ် ၁၄ ရက်စွဲ၊ အဘ (ဦးကြည်မောင်)၊ အမိ ဒေါ်နု၊ မွေးချင်း
၈-ယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်။

ရန်ကုန် ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကဖြင့် ခွေစွဲ
တွင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရခဲ့။ အင်္ဂလိပ်စာဌာန နည်းပြဆရာ အဖြစ် ခွေစွဲ
ခုနစ်ဆယ် ပညာရေးဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့။

ခွေစွဲ ခုနစ် တက္ကသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းမှ ချွေ စာ ရေးခဲ့ပြီး
ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတို (၁၀၀) ကျော်၊ ကလောင်ပုံများဖြင့် နိုင်ငံတကာစာပေ
ရှင်ရှင်၊ ဂီတ၊ နိုင်ငံရေး စီးပွားရေး ဆောင်းပါး (၆၀၀) ကျော်ရေးသားခဲ့။

ခွေစွဲ ခုနစ်တွင် “ကုတ်အင်္ကျီ”၊ ခွေစွဲ ခုနစ်တွင် “အလွမ်း၊
တစ်ခြင်နှင့် ပန်းနှင်းဆီ” လုံးချင်း၊ ဘာသာပြန် စာအုပ်များ ထုတ်ဝေခဲ့။

ခွေစွဲ မှ ခွေစွဲ ထိ ရုပ်ရှင်တေးကဏ္ဍ၊ ခွေစွဲ ဇူလိုင်မှ
ဒီဇင်ဘာအထိ ဗဟုပြု၊ ခွေစွဲ မှ ခွေစွဲ ထိ ဝတ္ထုရှင်နဲ့ မဂ္ဂဇင်းတို့တွင်
အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့။ ခွေစွဲ ဇူလိုင်မှ ယနေ့ထိ မကြော်ငြာနှင့်
ချေးဝယ်လမ်းညွှန် မဂ္ဂဇင်းတွင် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ၊ အယ်ဒီတာချုပ်
တာဝန်များဆောင်ရွက်ရင်း၊ စာဆက်လက်ရေးသားခဲ့။

လင်းဝေခြင်ခမ်း ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ ကုတ်အင်္ကျီ (၁၉၉၁)
- ၂။ အလွမ်းတစ်ခြင်းနှင့် ပန်းနှင်းဆီ (၁၉၉၇ ဇွန်လ)
(လင်းဦးတကရာစာပေ)
- ၃။ တော (၁၉၉၈ ဒီဇင်ဘာ)
(အရှုအင်္ကျီကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)
- ၄။ ကုတ်အင်္ကျီ (၇ကြိမ် - ၁၉၉၉ မတ်)
(အရှုအင်္ကျီကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)
- ၅။ အပေခွဲတွေ့ ဗွင်သတို့လားနှင့် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ
(၁၉၉၉၊ စက်တင်ဘာ) (အရှုအင်္ကျီကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)

ခက်လက်ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၁။ စစ် (၁၉၉၉)
(အရှုအင်္ကျီကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)
- ၂။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဗွင်ခရစ်နှင့် အခြားကျမ်းဝတ္ထုများ (၁၉၉၉)
- ၃။ နှင့် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုတိုများ
- ၄။ နှင့် အခြား နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတိုများ

အရှုထစ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်မှ
ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ ဟိုတယ်သုံး၊ အင်္ဂလိပ်စကား (ဦးမြင့်ဦး၊ အင်္ဂလိပ်စာ နည်းပြဟောင်း)
- ၂။ ဂျပန် မလေးရှား၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပြန်မာ အခြေခံစကားပြော
(အရှုထစ်ကောင်းကင် စာအုပ်ထု)
- ၃။ ရောင်းချေဝယ်တာ နည်းပညာ (ခင်သန့်)
- ၄။ ဓတာ (လင်းဝေဖြိုင်)
- ၅။ စာမတ်ကျွမ်းခြင်းဖြင့် ဘဝတိုးတက်ရေး (ခင်သန့်)
(စာမတ်ကောင်းသူဖြစ်အောင် စနစ်တကျဖတ်နည်း)
- ၆။ ကုတ်အင်္ကျီ (လင်းဝေဖြိုင်)
- ၇။ ကြောက်စရာချေပနှင့် မော်ချေဒီယား ဝတ္ထုတိုများ (မောင်ထွန်းသူ)
- ၈။ နှစ်ဆယ့်နှစ်ရာစု (ပါရဂူ)
- ၉။ စာမတ်ကျွမ်းခြင်းဖြင့် ဘဝတိုးတက်ရေး-၂ (ခင်သန့်)
(ကျောင်းစာကို ကျွဲညက်အောင် စနစ်တကျဖတ်နည်း)
- ၁၀။ အလုပ်၊ အကောင်းဆုံးလုပ်စေောင်ခြင်းနှင့် လူ့ဂုဏ်သိက္ခာ (မောင်စိုးသစ်)
- ၁၁။ စိတ်ခြိမ်းချမ်းမှု ရှာပုံဝတ် (ဟိန်းလတ်)
- ၁၂။ အဖေခွဲ ဓတွေ့ဆင်သတဲ့လားနှင့် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ (လင်းဝေဖြိုင်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၀/၉၉ (၁)
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၁၂/၉၉ (၃)

ပုံနှိပ်ခြင်း

အုပ်စု - ၁၀၀၀
ပထမအကြိမ် ၁၉၉၉ - စက်တင်ဘာ

မျက်နှာပုံပုံနှိပ်သူ

ဦးပင်းဟန် (၀၄၁၅၄) မင်္ဂလာသောင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၅၅ ၄၃ လမ်း၊ ဒိုင်တာစတား၊ ရန်ကင်း

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်စတင်ဝင်း (၀၃၃၀၉) ဘိုးဇာအာ ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၆၂ ၄၅ လမ်း၊ ရန်ကင်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခွေထိမ် (၀၁၂၉၉) တိုင်းလင်းစာပေ
အမှတ် ၈/၆၅ အုပ်စု ၃၊ မအောင်သိန္နီလမ်း၊
ခေတ်သွားကြီးကုန်း၊ အင်းစိန်

စာအုပ်မျှင်

မန်ဂါ စာအုပ်မျှင်လုပ်ငန်း၊
၁၆၂ ၄၅ လမ်း၊ ရန်ကင်း

မျက်နှာပုံပုံနှိပ်

ကျော်နိုင်

တန်ဖိုး

၂၀- ကွပ်

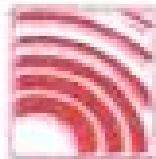
အရှင်ကောင်းကင်စာအုပ် (၁၁)

အဖေနဲ့တွေ့ချင်သတဲ့လား

နိုင်း

နိုင်း ငံ တ ကာ ဝတ္ထု တို များ

လင်းဝေမြိုင်

အရှင်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၄၄၊ ၈၇ လမ်း၊ ကန်တော်တလေး
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်
ဖုန်း - ၂၈၇၄၃၁။

အရှင်စာအုပ်များကို စာအုပ်တိုက်မှ
ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်များ

- ၁။ လူနာစောင့် ခေါ်သည်နှင့် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုတိုများ (မောင်ထွန်းသူ)
- ၂။ နိုင်ငံတကာ စကားပုံများ (ခင်မောင်တိုး-ဖိုဖိုတီ)
- ၃။ စင်ကာပူ အဆင့်မြင့်အက်ဆေးများ (ဦးမြင့်ဦး-အင်္ဂလိပ်စာ နည်းပြမဟောင်း)
- ၄။ အာရှခေါင်းဆောင်များ စပိန်ဝတ္ထု စာစုစာစောင်း (မောင်စိုးသစ်)
- ၅။ စာပတ်ကွမ်းခြင်းဖြင့် အဝေးတက်ရေး-၃ (ခင်သန့်)
(စာပယ်ခင်းစာကို အကျိုးခိုင်းအောင် စနစ်တကျပတ်နည်း)
- ၆။ မစ် (ဝင်းဝေဦး)
The Fate of a Man (Mikhail Sholokhov)
- ၇။ မှော်စာအုပ်နှင့် နိုင်ငံပုံပုံပြင်များ (ခင်မောင်တိုး-ဖိုဖိုတီ)
- ၈။ စင်စီကရော့ဒ်စ် မျက်နှာထဲလှ ခြယ်သခြင်းပညာ (ရှမ်းသိမ်း)
- ၉။ ဝင်းခြိမ်းနှင့် စာရေးဆရာများ (ဝင်းခြိမ်း)
- ၁၀။ သားသမီးကို နားလည်ခြင်းနှင့် မိသားစုဘဝ ထိန်းသိမ်းနည်းပညာ (မောင်စိုးသစ်)
- ၁၁။ စီးပွားရေး လူမှုရေး အဆိုအမိန့်များ (မောင်ထွန်းသူ)
- ၁၂။ ကလေးများစာတွက် ဘဝတစ်သက်တာ နိုင်ငံတကာ ဖော့သုတ အပြောပြာ
(ခင်မောင်တိုး-ဖိုဖိုတီ)
- ၁၃။ အင်္ဂလိပ်စာ ပေးစာ ပြန်စာနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ စာစီစာကုံးများ
(ဦးမြင့်ဦး-အင်္ဂလိပ်စာ နည်းပြမဟောင်း)
- ၁၄။ အမြတ်ရအောင် ရေးရေးနည်းနှင့် အမြတ်ရမည့် ရောင်းကုန်ပစ္စည်း (ခင်သန့်)
- ၁၅။ တန်ဖိုးရှိဘဝ ပိုင်ဆိုင်ရေး ဝတ္ထုလက်တို့ လူငယ်ဝမ်းညွှန်စာအုပ်များ (ကြည်နိုင်)
- ၁၆။ စစ်နှင့် အနိဗ္ဗာန် (မောင်ထွန်းသူ)
The Reminiscences of Private Ivanov (V. Garshin)
- ၁၇။ သေခွာပြန် ပြင်းသည့်ခတ်နှင့် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုတိုများ (မောင်ထွန်းသူ)

မာတိကာ

- ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

၁။	လေးရွာပီ	၁
၂။	မှသာမပါ လက်ပချော	၁၁
၃။	မကျင်းပလိုက်ရသည့် အသက်လေးဆယ်ပြည့်မွှေးစေ့	၁၉
၄။	ဆုံးဖြတ်ချက်	၂၆
၅။	ညများပဟူရာ	၃၇
၆။	ပျော့ညံ့သူ	၄၆
၇။	အပေခွဲ တွေ့ချင်သတဲ့လား	၅၁
၈။	အိမ်ပြေး	၅၉
၉။	တုံ့လှည့်သံသရာ	၆၇
၁၀။	စကားထာ	၇၃
၁၁။	ဟိုတယ်	၈၁
၁၂။	ရေပြေဆုံးစေတော့ကွယ်	၈၈
၁၃။	အချစ်စမ်းချစ်စမ်း မစမ်းချင်စေ	၉၆
၁၄။	သောင်ယံကမ်းမှ အလွမ်းပန်းချီ	၁၀၂
၁၅။	အမှေ့ကိုတွေ့တဲ့စေ့	၁၁၀
၁၆။	လာခြင်းကောင်းသူ	၁၁၆
၁၇။	ဘဝဆိုတာ ပန်းပမာ	၁၂၁
၁၈။	မှထုစနော ဥမ္မတကော	၁၂၈
၁၉။	စိန်ရင်ထိုး	၁၃၄
၂၀။	ချိုစကားသံခွဲ၊ ဆိုဖွဲ့လေသူ	၁၆၃

တာသာပြန်ဆိုသူ၏အမှာ

ယခု ထုတ်ဝေသည့် 'အဖေနဲ့ တွေ့ချင်သတဲ့လားနှင့် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုတိုများ' သည် စာရေးသူ၏ ဒုတိယမြောက် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ပထမစာအုပ် မှာ 'အလွမ်းတစ်ခြင်းနှင့် ပန်းနှင်းဆီ'။ ထိုစာအုပ်ကို ၁၉၉၇ ခုနှစ် ဇွန်လလောက်က 'လင်းဦးတာရာ' စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ နှစ် နှစ်ကျော်ကာလအတွင်း 'တော' နှင့်

‘ကုတ်ဆင်နီ’ (ဒုတိယအကြိမ်) စာအုပ် နှစ်အုပ်သာ ထွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကုန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်မှ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်လောက်အထိ တစ်လ တစ်လ စာပူ အပုဒ်ရေ နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်ခန့် ရေးဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ တစ်လ တစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ်ပင် အနိုင်နိုင်။

စာရေးကျဲသူများထဲတွင် စာရေးသူလည်း တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ လုံးချင်းစာအုပ်ဆို၍ မေ့လောက်မှ ဟန်ခါလောက်သာ ထွက်နေသဖြင့် စာရေးသက် နှစ် နှစ်ဆယ် ဝန်းကျင် ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်တိုင် မကြာခဏ ကလောင်သစ် ပြန်ပြန်ဖြစ်ရသည်။

တစ်ခါက မိတ်ဆွေတစ်စုနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်း ဝိုင်းနေခိုက် အသိတစ်ယောက်က ဝင်နှုတ်ဆက်သည်။ “ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကဗျာတွေ မရေးတော့ဘူးလား” ဟု ကောက်ကာငင်ကာ ဝင်မေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်မှာ အတော် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည်။ သည်မှာတင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတော် သဘောပေါက်သွားသည်။ စာရေးစာအုပ်နဲ့ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ကတည်းကပင် တစ်နေ့ ဘာသာပြန်မည်ဟု အားခဲ တေးမှတ်ထားသော စာရင်းရှည်ကြီးမှာလည်း ယခုအခါ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သော နှစ်ကာလများနှင့်အတူ တဖြည်းဖြည်း တိုလိုက်လာခဲ့ပါပြီ။

ယခု ဝတ္ထုတိုကလေးများမှာ ၁၉၈၀ မှ ၁၉၉၀ ဝန်းကျင်
 တစ်စိုက် ဆယ်နှစ်ကာလအတွင်း မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဘာသာ
 ပြန်ဆို ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ ဘာသာ
 ပြန် ဝတ္ထုတိုကလေးများကို ချစ်သော ချစ်မိတ်ဆွေ စာဖတ်
 ပရိသတ်များအတွက် ရည်ရွယ်ပါသည်။ ပြန်ကွဲနေသော ဝတ္ထု
 များထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာအချို့ကို ပြန်လည်စုစည်း ထုတ်ဝေ
 လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုတိုကလေးများကို ဖော်ပြပေးခဲ့
 ကြသော မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးနှင့် အယ်ဒီတာများ။ ယခု လုံးချင်း
 အဖြစ် စုစည်း ထုတ်ဝေပေးသည့် 'အရုဏ်ကောင်းကင်'
 စာအုပ်တိုက်တို့ကို ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။ ။

လင်းစေတီ
 ၂၅ ဩဂုတ် ၁၉၉၉

လေးရူပီ

‘ရန်ဂါ’ ဘဝကား သည်နေ့ သည်အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး နောက် တစ်နေ့ ဘာအလုပ်လုပ်ရမည် ဆိုသည်ကို ဘယ်တော့မှ ရေရေရာရာ မသိရသည့်ဘဝဖြစ်သည်။ ကာဘာလမ်းကြားရှိ သူ့တဲအိမ်ကလေး ထဲမှ ထွက်လာပြီး ဈေးကြီးလမ်းထောင့်နား ရောက်ပြီဆိုလျှင်ပင် တောက် တိုမယ်ရ အလုပ်တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုကို သူတွေ့ရပြန်သည်။ ယနေ့ ဈေးရေပန်းအနီးတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း အလုပ်တစ်ခုကို သူ ရှိသည်။ တိုးချဲ့ဘန်ဂလိုကြီးအတွင်းမှ အိမ်အမှုထမ်းတစ်ယောက် သည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ကို ရှာဖွေနေသည်။

“ကြေးအိုးတစ်လုံး ရေတွင်းထဲကျသွားလို့၊ အဲဒါ ဆယ်ပေး နိုင်မယ့်သူ အသိတစ်ယောက်များ မရှိဘူးလား” ဟု လာမေးသည်။

“ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

အရက်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

၂ လေးရွာပီ

“မင်းက ဘယ်လောက်လိုချင်လို့လဲ”

“ရေတွင်းကို အရင်ကြည့်မယ်လေ။ နှစ်ရှုပီထက် နည်းလို့တော့ မဖြစ်ဘူး” ဟု ရန်ဂါက ပြောလိုက်သည်။

“အေးရမယ်၊ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ” ဟု ထိုသူကဆိုသည်။ ရန်ဂါ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူတောင်းတာကို လိုက်လျောလိမ့်မည်မဟုတ် ဟု သူက ထင်ထားသည်။ ရေတွင်းထဲသို့ သူဘယ်တုန်းကမှ မဆင်း ဖူးခဲ။ သူငြင်းဖို့ ကြိုးစားကြည့်သေးသည်။ သို့သော် လာခေါ်သူက သူ့ကို ထွက်သွားခွင့် မပေးတော့။ သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းကိုင်ပြီး အတင်းတရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားတော့သည်။

“ရေတွင်းအကြောင်း ကျွန်တော်ဘာမှ သိတာမဟုတ်ဘူး” ဟု သူက အကြောက်အကန်ပြောသည်။

“အဲဒါကို ပြောမနေနဲ့၊ ရေတွင်းကိုသာ အရင်လိုက်ကြည့်” ဟု အိမ်အမှုထမ်းကြီးက ပြောသည်။

“လေးရက်ရှိပြီ၊ ငါခေါင်းစားနေတယ်။ ဒီကနေ့မှ ဒီပြဿနာ ကို မဖြေရှင်းနိုင်ရင် ငါ အလုပ်ပြုတ်ပြီ” ဟု ထိုသူက ပြောသည်။

“ရေတွင်းအကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး”

“အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး မောင်ရာ။ တစ်ပဲ နှစ်ပဲ ပို လိုချင်ရင် တောင်းကွာ။ မူရာမာယာတွေ၊ ပလီစီချောက်ချက်တွေ သိပ်လုပ်မနေနဲ့” ဟု အိမ်အမှုထမ်း အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့်” ဟု သူက တုန်တုန်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ် နေဆဲဆေးလိပ်ထုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် သူငြိမ်သွားသည်။ ကံပဲလေ ဟုအောက်မေ့ကာအဘိုးကြီးခေါ်ရာနောက်သို့ သူ လိုက်ပါလာခဲ့ တော့သည်။

ဘန်ဂလိုကြီး ဝင်းတံခါးဝသို့ သူတို့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ တံခါးဝတွင် ဘန်ဂလို ပိုင်ရှင်သခင်၊ သခင်၏ ဇနီးနှင့် ကလေး နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ အမှုထမ်းအဘိုးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသော အခါ “ဘယ်လိုလဲ၊ ဆယ်ပေးမယ့်လူကို တွေ့လာပြီလား” ဟု ဆီးမေးလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးက ရန်ဂါကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ “သူ ဆယ်ပေးမှာ ပါ”ဟု ပြောလိုက်သည်။ ရန်ဂါလန့်သွားသည်။ မျှော်လင့်ချက်မရှိ ဖြစ်သွားသည်။

“တို့ကြေးအိုးလေး ရေတွင်းထဲကို ကျသွားလို့၊ အဲဒါ မင်း ဆင်းဆယ်ပေးပေတော့” ဟု သခင်ကြီးက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ဆယ်ရမှာလဲ သခင်ကြီး” ဟု ရန်ဂါက ပြောလိုက်သည်။ အမှုထမ်းအဘိုးကြီးက “ကျွန်တော် တာဝန်ယူ လိုက်ပါ့မယ် သခင်၊ သူ ဆယ် ပေးပါလိမ့်မယ်”ဟု ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်သခင်က အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပြီး “အေးလေ၊ ရေတွင်းကို အရင်ကြည့်ဦးပေါ့” ဟုသာ ပြောလိုက်တော့သည်။ သူတို့က ရန်ဂါကို ဘန်ဂလိုနောက်ဘက်သို့ ခေါ်သွားကြသည်။ ရန်ဂါ လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ အရေးပါ အရာရောက်လှသည် ဟု သဘောထားကာ သူ့ကို တလေးတစားဆက်ဆံကြသည်။ သူတို့ အားလုံးက ကြေးအိုး မည်သို့မည်ပုံ ရေတွင်းထဲသို့ ကျသွားကြောင်း ဝိုင်း၍ ရှင်းပြကြသည်။ ရန်ဂါက အလေးအနက် နားထောင်သည်။ “ကြီးက ဆွေးနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု သူက ပြောလိုက်သောအခါ သူပြောသည့်စကားကို အရေးပါသည့်အလား အားလုံးက “ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်” ဟု ဆိုကြသည်။ ကြေးအိုး၏ရာဇဝင်ကို ရန်ဂါအား

၄ လေးရူပီ

သူတို့က ပြောပြသည်။ ကြေးအိုးသည် အဘိုးနှင့်အဘွား အိမ်ထောင်ပြု စဉ်ကတည်းက အစဉ်အဆက် ဆက်ဆံခဲ့ကြသော အမွေပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ အိမ်အမှုထမ်း အဘိုးကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ “ဒီကြေးအိုးကို မကိုင်ပါနဲ့လို့ အတန်တန်ပြောထားပါရက်သားနဲ့ အခုတော့...” ဟု သခင်ကြီး၏ဇနီးက မာန်ပြသည်။

“ရေဆွဲတာ သွပ်ပုံးကို သုံးရောပေါ့” ဟု ရန်ဂါက လူတတ်လုပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ အားလုံးက ရန်ဂါကို ချီးမွမ်းထောပနာပြုကြပြန်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရန်ဂါသည် ရေတွင်းဆယ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာတော့သည်။

သူတို့က ရန်ဂါအား ရေတွင်းအဖုံးကို ဖွင့်ပြကြသည်။ ရန်ဂါ ရေတွင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ စိတ်ဓာတ်ကျသွားတော့သည်။ မည်းမှောင်နေသော ရေတွင်းအောက်ခြေမှ ရေပြင်ကလေးကို မှိန်ပျံ့သာမြင်တွေ့ရသည်။ “ရေတွင်းက အတော်နက်ပုံရတယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ပေခြောက်ဆယ်တည်းပါ”

“ပေလေးဆယ်ထက် နက်တဲ့တွင်းကို ကျွန်တော် မဆင်းဖူးဘူး”

“ရှစ်ပဲထက်မက ပိုတောင်းရင်လည်း ပေးမှာပါကွာ၊ မနုဗြေပါဘူး”

“လေးရူပီတော့ ပေးရမယ်၊ မရရင်တော့ ကျွန်တော့်အသက်ကို မစွန့်စားနိုင်ဘူး”

ဈေးဆစ် စကားပြောဆိုကြပြီး သဘောတူညီလိုက်ကြသည်။ ငြင်းမည်ဆိုသည့် ရန်ဂါ၏ နှောင့်လှန်ချက်ကား ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လေးရူပီဆိုသည့် ငွေကိုလည်း သူတစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ

လုံးခနဲခနဲ မရစဖူး၍ မက်တော့အမက်သား။ အနည်းဆုံးသုံးရက်
 လောက်တော့ အလုပ်ရှာစရာမလို။ မိန်းမနှင့် ယောက္ခမကြီးကို ငြိမ်
 ဆေးကျွေးထားနိုင်မည်။ ကံကြမ္မာက သူ့ဆီရောက်လာခြင်းဟုသာ
 အော်မေ့လိုက်မိသည်။ သို့သော် ရေတွင်းနက်ကြီးထဲသို့ ငုံ့ကြည့်
 လိုက်သောအခါ လေးရူပီကို ယူချင်သည်စိတ်မှာ ကြက်ပျောက်
 ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားတော့သည်။ သူသည် ထွက်ပြေးချင်စိတ်ပင်
 ပေါက်သွားသည်။ ရေတွင်းကို ပဏာမကြည့်ရှုပြီးနောက် ပြန်လှည့်
 ကာ “ကောင်းပါပြီ၊ ညနေ ကျွန်တော်ပြန်လာပါ့မယ်။ အခုအိမ်ကို
 ခဏပြန်ပါရစေ” ဟုပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အကိုအကြောင်းကို သူပြောပြ၍မဖြစ်။ သူ ယခုအထိ ဘာမှ
 မစားရသေးဟု ညည်းလိုက်သည်။ အားလုံးက သူ့ကို ဘန်ဂလိုလမ်း
 ကြားကလေး တစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီး ဖက်ရွက်တစ်ရွက် ခင်း
 ပေးကာ ထမင်းဟင်းချကျွေးသည်။ ဘယ်ရောက်နေသည်ဆိုသည်
 ကို မသိလိုက်ရမီမှာပင် သူက စားမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ သူ
 တို့က သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းရပ်ပြီး “စားပါဦး ထပ်ထည့်ပါဦး”
 ဟု အားပေးစကားများ ပြောနေကြသည်။ စားသောက်ပြီးလျှင်
 ကွမ်းယာထုတ်ကျွေးပြန်သည်။ သူက နှုတ်ခမ်းများနီရဲလာသည်အထိ
 ကွမ်းကိုဝါးသည်။ သူ့ကို အထူးဧည့်သည်တစ်ယောက်အလား ဆက်ဆံ
 ကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ၏ တာဝန်ကျေမှုများက သူ့စိတ်ကို ညည်းဆဲ
 သလိုဖြစ်နေတော့၏။ သည်အလုပ်ကို သူ မလွဲမရှောင်သာ လုပ်ရ
 တော့မည်ဟု နားလည်လာမိတော့သည်။ စားသောက်ပြီး နာရီဝက်
 လောက် သူ့ကိုအနားယူခိုင်းသည်။ ထို့နောက် ရေတွင်းဆီသို့ ခေါ်

၆ လေးရွာပီ

သွားတော့သည်။ သေဒဏ်အပေးခံရတော့မည့် လူတစ်ယောက်လို သူခံစားမိလာသည်။ ရေတွင်းအောက်ဆီသို့ သူအချိန်အတော်ကြာကြာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူငြင်းဆန်ကြည့် သည်။ ကျွန်တော် မဆယ်ရဲဘူး၊ ဘယ်လိုဆယ်ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အဲသည်လို မပြောနဲ့လေ” ဟု သူတို့ကလက်မခံဘဲ ပြန်ပြော ကြသည်။ သည်လူတွေ သူ့ရေနစ်သေတာကို ဘာကြောင့် သည်လောက် ကြည့်ချင် မြင်ချင်နေရသနည်းဟု စိတ်ထဲ ဧဝေဝေါဖြစ်လာသည်။ သူ ချက်ချင်း ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ သူတို့ကို သူ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းပတ်ချာလည် ပိတ်ဆို့ထားသည်။ သူထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစာလျှင် ရေတွင်းထဲသို့ ပစ် ချမည့်ပုံပင်။ မျှော်လင့်ချက်ကား မရှိတော့။ စုတ်ပြတ်နေသော ရှပ် အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ ဒိုတီကို ခါးတောင်မြှောင်အောင် ကျိုက်လိုက်ရ တော့သည်။ ကြိုးတစ်ချောင်းကို တောင်းလိုက်ပြီး တစ်စကို သစ်သား ချောင်းတွင်ချည်ကာ ရေတွင်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ထားသည်။ တစ်စကို ရေတွင်းထဲသို့ချသည်။ တွင်းပေါင်ပေါ်သို့ တက်ကာ ကြိုး အတိုင်း လျှောဆင်းခဲ့သည်။ ရေတွင်းနံရံကို ခြေထောက်နှင့် ဆန့်ကန်ပြီး တွင်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ကို သူငုံ့မကြည့်ရဲ။ လေကပူနေပြီး တွင်းက မှောင်လိုက်သေးသည်။ သူအပေါ်ကို မော့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်းကင်ပြာပြာကလေးကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် သေးသေးကလေးတွေ့ရသည်။ တွင်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ထား သော သစ်သားချောင်း အအက်နေရာမှ အပင်ကလေးတစ်ပင် ပေါက် နေသည်ကို သူလှမ်းမြင်ရသည်။ တွင်းပေါ်မှ မှန်ဝါးဝါးမျက်နှာတွေက

သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ “သတိထားနော်၊ ဘာလို့ရုပ်နေတာလဲ”
ဟု တစ်ယောက်က အော်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်တက်ပါရစေ၊ အောက်ကို မဆင်းရဲတော့ဘူး”
ဟု သူက အော်ပြောသည်။ အပေါ်မှ လူတွေက သူ့ကို ချောမော့ကြ
ပြန်သည်။ ပိုက်ဆံ ထပ်တိုးပေးဦးမည်ဟု ပြောကြသည်။

“တွင်းတစ်ဝက်ရောက်နေပြီ” ဟု ဆိုသူက ဆိုသည်။

“ကျွန်တော် အပေါ်ကို ပြန်မတက်ရတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်
မိန်းမကိုသာ ပြောလိုက်ပါတော့” ဟု သူကပြောသောအခါ အားလုံးက
ဝိုင်း၍ရယ်ကြသည်။ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့။ လွတ်လမ်းမမြင်တော့။
သေချင်လည်း သေပါစေတော့ဟုဆိုကာ သူ့ရေတွင်းထဲသို့ ဆက်၍
ဆင်းသွားတော့သည်။ တစ်ထစ်ဆင်းလိုက်တိုင်း တွင်းကမှောင်သည်
ထက် မှောင်လာပြီး ကြောက်စရာပိုကောင်းလာသည်။ နားတွေပူထူ
လာသည်။ ရင်ဝလေးလံလာသည်။ မျက်စိများလည်း ခေါင်းလာသည်။
နောက်ဆုံး တွင်းအောက်ခြေသို့ ရောက်သောအခါ သတိလစ်ခနဲဖြစ်
သွားသည်။ “လေးရူပီ၊ လေးရူပီ ငါသေရတော့မယ်၊ ငါသေပြီလား”
ဟူသော အတွေးများ ခေါင်းထဲတွင် အဆက်မပြတ် မြည်ဟည်း၍
နေတော့သည်။ ရေခဲတမျှ အေးစက်နေသောရေက သူ့ခြေထောက်
အုံကို ထိရှိလာသည်။ သူသည် ရေကို ကုန်းပြီးသောက်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ရေကိုခွဲယက်ပြီး “လေးရူပီ၊ လေးရူပီ” ဟု ပါးစပ်က
မြည်တမ်းမိသည်။ ကြိုးစကို ကိုင်ရင်း သဲကြမ်းပြင်ကို လက်ဖြင့်
ယက်သည်။ သဲကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာသည်။ နောက်ဆုံး
ကြေးအိုးကို သူ စမ်းမိတော့သည်။

၈ လေးရူပီ

ရေတွင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ရခြင်းကား မဟာစွန့်စားခန်းကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။ အပေါ်မှ လူတွေက သူ့ကိုဆွဲတင်ကြသည်။ အပေါ် ပြန်ရောက်သောအခါ တစ်နာရီကြာလောက် သူမြေကြီးပေါ်တွင် ပုံ လျက်လဲနေမိတော့သည်။ သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ “မင်းက တကယ်တော်တဲ့လူပဲ၊ ရေတွင်းထဲကို နောက်တစ်ခုကျရင် တို့ မင်းကိုပဲ လာခေါ်တော့မယ်၊ မင်းဘယ်မှာနေလဲ” ဟု မေးကြသည်။ သူက သူ့နေရာကို မဖြေ။

“ကျွန်တော်ပိုက်ဆံကိုသာ ပေးပါတော့။ ကျွန်တော် ပြန်ပါရစေ တော့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူတို့က သူ့ကို လေးရူပီနှင့်လေးပဲ ထုတ်ပေးသည်။ သူက ငွေကိုကြည့်ပြီး “လေးရူပီနဲ့ ဆယ့်နှစ်ပဲ ပေးမယ်ဆို သခင်ကြီး”ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ့စကားကို ကြားသောအခါ အားလုံး ဒေါသထွက်သွားကြ သည်။

“မင်းလောဘက အတောမသတ်ပါကလားကွ၊ ဒီကြေးအိုးက ဘာမှငွေကြေးသိပ်တန်တာ မဟုတ်ဘူး။ တို့ မင်းကို ထမင်းကျွေးပြီးပြီ။ အားလုံးလည်း ပေးထားပြီးပြီ။ သွားတော့၊ နည်းနည်းပါးပါး ရောင့်ရဲပါဦး” ဟုပြောကြသည်။

“ရေတွင်းဆယ်တဲ့လူတွေ အလိုကို ဘယ်တော့မှ ပြည့်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့လည်း အခြားလူတွေနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး” ဟု တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

ရန်ဂါအိမ်ကို ပြန်လာသောအခါ သူ့ဇနီးနှင့် ယောက္ခမကြီးက ဓါတိုင်းလိုပင် တံခါးဝက စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကို

မြင်လိုက်ရသောအခါ ဇနီးက “ညခုနစ်နာရီတောင်ရှိပြီ၊ ဘယ်အချိန်
ဝယ်ပြီး ချက်ပြုတ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်ကို ကျွန်မှတ်နေသလား။ ကနေ့
ညစာ မပါလာဘဲ ပြန်လာတယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်ကို သင်ခန်းစာကောင်း
ကောင်းပေးရသေးတာပေါ့” ဟု ဆီး၍ ဟိန်းဟောက်လေတော့သည်။

သူက ငွေလေးရူပီနှင့် လေးပဲကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်... လေးရူပီကြီးများတောင်ပါလား၊ ရှင်ခိုးလာတာ
မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်နော်”

သူက သူ့တံတောင်နှင့် ဒူးမှဒဏ်ရာများကို ပြပြီး အကြောင်းစုံ
ကို ရှင်းပြသည်။ ဇနီးနှင့် ယောက္ခမကြီးက ရယ်လိုက်ပြီး “ရှင်
ရေတွင်းဆယ်တတ်တယ်ဆိုတာကို မသိဘူး။ ဒီလို တပြည်းပြည်းနဲ့ လေ့လာ
မှတ်သားထားတော့ သူများအိတ်ထဲက ငွေကို အခုလို ရ တာပေါ့” ဟု
ပြောလေသည်။

အိန္ဒိယစာရေးဆရာ R.K Narayan ၏ Four Rupees ကို ပြန်ဆိုသည်။

ဂျီအီးစီမဂ္ဂဇင်း၊

မတ်၊ ၁၉၉၅

မုသားမပါ လင်္ကာမချော

အမှန်တရားသည် နေနှင့် အလားသဏ္ဍာန် တူလှသည်ဟု 'ဆက်ခါ' အောက်မေ့မိသည်။ နေကို တစ်ချက်ကလေး မျက်တောင် မခတ်ဘဲ၊ မျက်စိကျိန်းစပ် မူးနောက်မသွားဘဲ ဘယ်သူမျှ တည့်တည့် ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲ။ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်အထိ တွေ့နေရသော လူမှု ဆက်ဆံရေးများသည် အမှန်တရားကို အမှန်အတိုင်းပြော၍ ဆက်ဆံ ကြသော ဆက်ဆံရေးများမဟုတ်။ ထိခိုက်နာကျင်သွားမည်စိုး၍ သက်ညှာချိုသာစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြသော ဆက်ဆံရေးများသာ ဖြစ်နေသည်။

သည်ကနေ့ တစ်ရက်ကိုတော့ အခြားနေ့ရက်များနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသည့် နေ့ရက်တစ်ရက်အဖြစ် ဆက်ခါ သီးခြားကန်သတ် ထားလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အနည်းဆုံး တစ်နှစ်တွင် တစ်ရက် လောက်တော့အကြွင်းမဲ့ အမှန်တရားအတွက် ဖြစ်သင့်သည်။ သည်လိုမှ

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

မလုပ်လျှင် ဘဝသည် ဘာမျှတန်ဖိုးမရှိတော့။ ကျန်သည့်နေ့ရက်သည် သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်အလားအလာများနှင့် အတိဖြစ်သည်။ အမှန်တရားနှင့်ပတ်သက်သည့် သူ၏ ဤစမ်းသပ်ချက်ကို မည်သူမျှ ဖွင့်ဟမပြော။ ဤစမ်းသပ်မှုသည် သူ၏ လျှို့ဝှက်ဆုံးဖြတ်ချက်၊ သူ နှင့် ထာဝရမကုန်ဆုံးနိုင်သည့် အချိန်ကာလတို့အကြား လျှို့ဝှက် ထားသည့် သဘောတူစာချုပ်ဖြစ်တော့သည်။

ဇနီးဖြစ်သူက သူ့ကို နံနက်စာပြင်ဆင်ကျွေးချိန်တွင် ပထမ စမ်းသပ်ချက်ကို စတင်ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ဇနီးသည်က ကောင်းနိုး ရာရာများကို သူ့အတွက် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသည်။ သူက မစားချင် သလို စားချင်သလို တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း လုပ်ပြလိုက်သည်။

“ဘာပြုလို့လဲ၊ ဟင်းမကောင်းလို့လား” ဇနီးသည်က မေးသည်။ အခါတိုင်း အချိန်များဆိုလျှင် “ဗိုက်ပြည့်နေလို့ကွာ” ဟုသာ ပြောဆိုမည်။ သည်ကနေတော့ ထိုသို့ မဟုတ်ပြီ။

“အေး မကောင်းဘူး၊ စားလို့မရဘူး” ဟုပြောချလိုက်သည်။ ဇနီးသည် မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်ကို သူမြင်တွေ့လိုက်ရ သည်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ အမှန်တရားဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ နေလိုပဲဟု သူက ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်အမှန်တရားနှင့် ပတ်သက်၍ သူစမ်းသပ် လိုက်သည်ကတော့ ဆရာများနှင့် နားနေခန်းတွင် ဖြစ်သည်။ လုပ်ပေါ် ကိုင်ဖက် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်က သူ့ဆီလာပြီး “ဟိုလူ သေတဲ့ အကြောင်းကို ကြားသလား၊ သနားစရာလို့ မထင်ဘူးလား” ဟု မေးသည်။ “မထင်ပါဘူး” ဟု ဆက်ခါ ပြန်ဖြေသည်။ “သူဟာ အရက်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

၁၂ မုသားမပါ လက်မချော

လူကောင်း သူကောင်းပါ” ဟု အခြားဆရာများက ပြောလာသည်။ ဆက်ခါက “ဘယ်ကလာ ကောင်းရမှာလဲ၊ သူဟာ အလွန်ယုတ်မာ ကောက်ကျစ် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ အရိုင်းအစိုင်း” ဟု စကား ပိတ်ပြောပစ်လိုက်သည်။

တတိယတန်းအေ၌ နောက်ဆုံးသင်ခန်းစာပထဝီဘာသာကို သူသင်ပြနေချိန်တွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထံမှ စာတိုကလေး တစ်စောင် သူ့ဆီ ရောက်လာသည်။ “အိမ်မပြန်ခင် လာတွေ့ပါ”တဲ့ အစမ်းစာမေးပွဲအဖြေလွှာများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခေါ်တွေ့ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ဆက်ခါအောက်မေ့လိုက်မိသည်။ ဖတ်ရအတော်ခက်သည့် လက်ရေးများနှင့် ရေးထားသည့် အဖြေလွှာတွေ အုပ်တစ်ရာလောက် ရှိသည်။ ဆက်ခါ ထိုအဖြေလွှာများကို နေ့ရှောင် ညရှောင်ဖြင့် ခေါင်းရှောင်နေခဲ့သည်။ သီတင်းပတ် အတော်ပင်ကြာခဲ့ပြီ။ တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းပေါ်ကို ဓားနှင့် မိုးပြီး အခိုင်းခံထားရသလို ခံစားနေရသည်။

ကျောင်းဆင်း ခေါင်းလောင်းထိုးသည်။ ကျောင်းသားကလေး များ အတန်းထဲမှာ ပြေးထွက်သွားကြသည်။

ဆက်ခါ သည်ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်း အပြင်ဘက်တွင် ခဏ ရပ်ကာ ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးကို ပြင်တပ်သည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီး အခေါ်ခိုင်းတာက အခြားအကြောင်း ဖြစ်နေသည်။

ဆက်ခါသည် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်ရင်း “မင်္ဂလာပါ ဆရာကြီး” ဟု ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် သူ့ကို အလွန်ရင်းနှီး ခင်မင်ဟန်ဖြင့် မော်ကြည့်ရင်း...

“ဒီညနေ ခင်ဗျား အားလား” ဟု မေးသည်။

“ကလေးတွေကို အပြင်လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့တော့ ကတိပေး ထားပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဟာ ဒါဆိုလည်း နောက်နေ့မှ လိုက်ပို့ဗျာ၊ အခု ကျုပ်နဲ့ အိမ်လိုက်ခဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်- ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ အကြောင်းထူးရှိပါသလား ဆရာကြီး” ဆက်ခါက ကြောက်ကြောက်နှင့်မေးသည်။

“အကြောင်းထူးရှိတယ်။ ကျုပ်ဂီတဘက်မှာ အားနည်းတယ် ဆိုတာကိုတော့ခင်ဗျား သိမှာ မဟုတ်ဘူးနော်” ဟု ကျောင်းအုပ်ကြီးက ပြုံး၍ မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ မသိပါဘူး ဆရာကြီး”

“ကျုပ်ဟာ ဂီတကို တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြီး လူ မသိအောင် သင်နေခဲ့တာ။ အဲဒါ ခင်ဗျားနားထောင်စေချင်လို့ ခေါ်လာတာ။ ဗုံသမားနဲ့ တယောသမားတစ်ယောက်ငှားပြီး အိမ်မှာ သင်နေခဲ့တာ။ ဒီညနေ ဝတ်စုံပြည့်ကြိမ်မယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဝေဖန် ချက်သဘောထားကို သိချင်တယ်။ ခင်ဗျား ဝေဖန်ချက်ဟာ ကျုပ်အဖို့ အဖိုးတန်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်”

ဆက်ခါက ဂီတကျွမ်းကျင်သည်ဟု အများက လက်ခံထား ကြသည်။ ဤမြို့တွင် သူသည် တကယ်လည်း အတော်ဆုံး ဂီတ ဝေဖန်ရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ ဝါသနာ ပါသော ဂီတသည် သူ၏ အမှန်တရားအတွက် စမ်းသပ်စရာ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့။

အရက်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

၁၄ မုသားမပါ လက်မချော

“ခင်ဗျား အံ့ဩကောင်း အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်။ ကျုပ်လည်း လူမသိအောင် ပိုက်ဆံတွေ ကြိတ်ဖြုန်းနေခဲ့တာ”

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သူ့ကို ပြောသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး အိမ်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကျုပ်မှာ သားသမီးကလည်း မရဘူး။ ဒါကြောင့် ဂီတနဲ့ပဲ ဖြေဖျောက်နေခဲ့ရတယ်”

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် လျှောက်လာရင်းစကား တွင်တွင်ပြော သည်။ ပြောလိုက်သည့် ဂီတအကြောင်းကလည်း အမျှင်မပြတ်။ ငြီးငွေ့စရာကောင်းသည့် ဖြေဖျောက်ပုံ၊ ပထမပိုင်းတွင် ဂီတဆရာက သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ခဲ့ပုံ၊ နောက်တော့ မျှော်လင့်ချက်များ ရှိကြောင်းပြောခဲ့ပုံ၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်မှာ သူ့ဘဝကို ဂီတထဲတွင် မေ့ဖျောက်ထားရန် ဖြစ်ပုံ စသည်ဖြင့် ပြောပြသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် အိမ်မှာ ကျတော့လည်း အတော် ဖေါ်ရွှေပျူငှာ လှသည်။ ဆက်ခါကို ပိုးကော်စောနီကြီး ပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်းသည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ချကျွေးသည်။ သားမက်တစ်ယောက်ကို ပျာပျာသလဲ ဂရုစိုက်နေသလိုမျိုး ဆက်ဆံ နေသည်။

“စိတ်အေးအေး သက်သောင့်သက်သာနားထောင်ဗျာ၊ ခင်ဗျား အမှတ်ဖျက်စရာကိစ္စကို တွေးပူမနေနဲ့သိလား၊ ခင်ဗျားကို သီတင်း တစ်ပတ် အချိန်ပေးမယ်”

ဆရာကြီးက ဆက်ခါကို ရယ်ရွှမ်း ဖတ်ရွှမ်းနှင့် နောက်သလို ပြောသည်။

“ဆယ်ရက်လောက် အချိန်ပေးပါဆရာကြီး” ဆက်ခါက မေတ္တာရပ်ခံ စကားပြောသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

“ဒီလိုဆိုလည်းကောင်းပြီလေ၊ ဆယ်ရက်အချိန်ယူပေါ့”
ဆရာကြီးက ရက်ရက်ရောရော အချိန်ပေးလိုက်သည်။

ဆက်ခါသည် အခုမှအလုံးကြီး ကျသွားသလို ရင်ထဲပေါ့သွား
သည်။ အဖြေလွှာများကို တစ်ရက်ဆယ်အုပ်နှုန်းဖြင့် ဆယ်ရက်နှင့်
အပြီးဖြစ်ရမည်။ ဤစိတ်ညစ်စရာ အထုတ်ကြီးကို အပြတ်ဖြစ်ရမည်။
ဤစိတ်ညစ်စရာ အထုပ်ကြီးကို အပြတ်ရှင်းပေးနိုင်တော့မည်ဟု
အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် အမွှေးတိုင်များကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။
“လိုက်ဖက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အငွေ့ အသက်ကလေး ရအောင်လိုပါ”
ဟု ရှင်းပြသည်။ ဗုံသမားနှင့် တယောသမားများက ရန်ကုန်ဖျာပေါ်တွင်
အကျအန ထိုင်၍ ကျောင်းအုပ်ကြီးကို စောင့်နေသည်။ ကျောင်းအုပ်
ဆရာကြီးသည် ဗုံသမားနှင့် တယောသမားအကြားသို့ တကယ့်
ကြေးစား အဆိုသမားကြီးတစ်ယောက်နယ် ထိုင်ချလိုက်ပြီးလည်ချောင်း
ရှင်းကာ သီချင်းစတင်ဆိုတော့သည်။ ခဏဆိုပြီးရပ်လိုက်ကာ “ဘယ့်
နယ်လဲ၊ ကလျာနီ ကောင်းရဲ့လား” ဟု ဆရာကြီးက မေးသည်။
ဆက်ခါသည် မကြားဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ ဆရာကြီးသည်
သဃရာစာရေးသည့် သီချင်းကို အစအဆုံးဆိုပြန်သည်။ နှစ်ကြိမ်ပြန်၍
ဆိုသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး သီချင်းဆိုနေချိန် တစ်လျှောက်လုံးပင်
ဆရာကြီး၏အသံသည် ဖားတစ်ဒါဇင် စုပြုံအော်နေသံနှင့် တူလှသည်။
အော်လိုက်တော့လည်း ကျွဲတစ်ကောင်အော်နေသလား မှတ်ရသည်။
ပြတင်းပေါက်တံခါး ရွက်များ မှန်တိုင်းတိုက်ခံရ၍ ပြုတ်ထွက်သွား
သည့်အသံမျိုးဟု တစ်ယောက်တည်း မှတ်ချက်ချနေမိသည်။

၁၆ မုသားမပါ လက်မချော

အမွှေးတိုင်များက တဖြည်းဖြည်း မီးကျွမ်းသွားသည်။ သူ့နား အစုံကို နှစ်နာရီကြာမျှ ဒုက္ခပေးနှိပ်စက်ခဲ့သော စုပေါင်း စပ်ပေါင်း သီချင်းများကြောင့် ဆက်ခါ၏ ခေါင်းသည် တစစ်စစ် ကိုက်ခဲ နာကျင်လာသည်။ မူးမောသွားမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ၏ သီချင်းသံသည် ကွဲအက်တိမ်ဝင်သွားသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ ဆက်ဆိုလိုက်ရဦးမလား” ဟု ကျောင်းအုပ်ကြီး ကမေးသည်။ ဆက်ခါက...

“မဆိုပါနဲ့တော့၊ တော်လောက်ပါပြီ”

ကျောင်းအုပ်ကြီး သည်အံ့အားသင့်သွားသည်။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ရွေးသီးရွေးပေါက်များ စိုရွဲ၍ နေသည်။ ဆက်ခါသည် ကျောင်းအုပ်ကြီးကို အတော်သနား၍ သွားမိသည်။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်။ ပြစ်ဒဏ်ကို စီရင်ချမှတ် ရသည့် တရားလူကြီးဟူသည် စိတ်ထိခိုက်နေ၍မရ။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ၍မဖြစ်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ၏ဇနီး ဆရာကတော်သည် စူးစမ်း စိတ်ဖြင့် မီးဖိုထဲမှ ချောင်းကြည့် နေသည်ကို ဆက်ခါ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဗုံသမားနှင့် တယောဆရာ သည် အခုမှအထုပ်ကြီး ကျသွားသည့်အလား စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့သည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် မျက်မှန်ကို ဖြုတ်ကာ မျက်ခုံးကို ပွတ်သတ်လိုက်ရင်း...

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ ခင်ဗျား အမြင်ကို ပြောပါဦး”

“မနက်ဖြန်မှ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလား ဆရာကြီး”

ဆက်ခါ က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ခပ်ဆဆ ပြောလိုက်သည်။

“မရဘူး၊ အခုချက်ချင်း သိချင်တယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါ။ ဘယ့်နယ်လဲ ဆိုတာ ကောင်းရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း မကောင်းဘူး ဆရာကြီး” ဆက်ခါကပြောချ လိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် ဆက်ဆိုနေလို့ အပိုပဲပေါ့”
“ဟုတ်ပါတယ်၊ လုံးဝမဆိုသင့်တော့ပါဘူး”

ဆက်ခါ၏ ပြန်ဖြေသံသည် တုန်ရင်၍နေသည်။ လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ နားခံသာအောင် မပြောနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။ အမှန်တရားကို ခံယူမည်ဆိုလျှင်တော့ အင်အားမွေးဖို့ အတော်လိုမည်ဟု သဘောရလိုက်သည်။

အိမ်အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးပင် စိတ်ထဲအတော်ဆင်းရဲ၍ လာခဲ့သည်။ သူ၏ ကျောင်းဆရာဘဝသည် ယခုအချိန်မှ စပြီး ချောမွေ့ အဆင်ပြေတော့မည် မဟုတ်ဟုလည်း နားလည်သဘော ပေါက်မိတော့သည်။ နှစ်တိုးငွေ ပြဿနာ၊ အလုပ်တည်မြဲရေး ပြဿနာ စသည် စသည် အရာအားလုံးသည် ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ အပေါ်တွင် မူတည်၍ နေတော့သည်။ ပူပင်သောက မှန်သမျှ အားလုံး စုပြုံဝင်ရောက်လာသည်။

ဟာရစ်ချနွာသည် အမှန်တရားကို ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် သူ့ပလ္လင်၊ သူ့ဇနီးနှင့် သားသမီးတို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါသလား။

အိမ်ရောက်သောအခါ ဇနီးဖြစ်သူက မျက်နှာပုတ်သိုးဖြင့် သူ့ကို ထမင်းပြင်ပေးသည်။ မနက်က သူပြောခဲ့သော စကားအရှိန်ကြောင့် ဒေါက်နဲနေဆဲဖြစ်သည်။ သည်ကနေ နှစ်ပွဲတော့ ကျန်းခဲရပြီ။ တစ် ပတ်လောက်သာ သည်အတိုင်း ဆက်လက်ကျင့်ကြံ စခန်းသွား လိုက်လျှင် သူ့မှာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်မျှ ကျန်တော့ မည်မဟုတ်ဟု အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ သူသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ သွားတွေ့လိုက်သည်။

၁၈ မုသားမပါ လက်မချော

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျား အကြံပေးတာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဂီတ ဆရာအတွက် ကျုပ် အတော်ကလေး ငွေကုန်ခံပြီးခဲ့ပြီ။ ကျုပ်ဂီတ လိုက်စားနေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူကမှ အမှန်အတိုင်း ပြောကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအသက်အရွယ်ကြီးရောက်မှ ထကြောင် တာကိုး။ ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒါ့ထက်စကားမစပ် ခင်ဗျား စာမေးပွဲ အဖြေလွှာတွေရော စစ်ပြီးပြီလား။”

“ဆရာကြီးပဲ ကျွန်တော့်ကို ဆယ်ရက် အချိန်ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ မနက်ဖြန်ပြီးမှ ဖြစ်တော့မယ်”

တစ်နေ့တည်းနှင့် အဖြေစာအုပ် အုပ်တစ်ရာကို အပြီးစစ်ရ တော့မည့် ကိန်း။ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ် ထိုင်လုပ်ပေတော့ ဆိုသည့် သဘောပင်။

“နှစ်ရက်လောက်တော့ အချိန်ပေးပါ ဆရာကြီးရယ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ မနက်ဖြန်မနက် အဖြေလွှာ အားလုံး သေသေချာချာစစ်ဆေးပြီး ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး... ” ဆက်ခါက ပြန်ဖြေလိုက် သည်။ အမှန်တရားကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြမိသဖြင့် ရရှိလိုက်သည့် အကျိုးကတော့ အဖြေလွှာတစ်ရာကို တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ စစ်ရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်ဟု သဘောပေါက်လိုက်မိတော့၏။

အိန္ဒိယစာရေးဆရာ R.K Narayan ၏ဝတ္ထု Four Rupees ကို ဖြန့်ဖြန့်ဆိုသည်။

English for All

မဂ္ဂဇင်း၊

စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၉၆

မကျင်းပလိုက်ရသည့် အသက်လေးဆယ်ပြည့်မွေးနေ့

‘ရာမရောင်း’ သည် သူ့အထက်အရာရှိထံမှ နောက်တစ်နေ့ အတွက် ရုံးခွင့်တစ်ရက် ရခဲ့သည်။

“နောင်လည်း အရလိုအဖွဲ့နေ့တွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကျင်းပနိုင်ပါ စေဗျာ။ အမှန်ပြောရရင် ခင်ဗျားကို အသက်လေးဆယ်လောက် ရှိပြီလို့ ကျွန်တော် အဟုတ်မထင်မိဘူး” ဟု အရာရှိက ဆိုလေသည်။

ရာမရောင်းသည် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ လျှောက်လာရင်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့မှ ဧရာမကြီးမားသော မှန်ကြီးရှေ့တွင် ခဏရပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူကြည့်သည်။ “အသက်လေးဆယ်လို့ မထင်ရ သေးပါဘူးလေ” ဟုဆိုကာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဤနေ့နံနက် အိမ်ကထွက်လာချိန်အထိ သည်နေ့သည် သူ၏ အကြိုမွေးနေ့ဖြစ်သည်ကို ရာမရောင်း မသိခဲ့သေး။ ရုံးကိုရောက်၍ စာကြမ်းတစ်စောင်ရေးရင်း နောက်တစ်နေ့သည် ဧပြီ ၁၄ ရက်နေ့

၂၀ မကျင်းပလိုက်ရသည့် အသက်လေးဆယ်ပြည့်မွေးနေ့

ဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိခဲ့တော့သည်။ ဧပြီ ၁၄ ရက်သည် သူ၏ မွေးနေ့...။

မွေးနေ့ပွဲများကို အိမ်တွင် ကျင်းပသည့်အစဉ်အလာ သူ့မှာ မရှိခဲ့။ သို့သော် ဤမွေးနေ့ကမူ ထူးခြားသည့်မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ လေးဆယ် မြောက်မှတ်တိုင်ကို ဖြတ်သန်းရခြင်းသည် အမှတ်တရ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပရလောက်အောင်ပင် အရေးပါနေတော့သည်။

မယ်ရီလမ်းထောင့်မှနေ၍ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ်သို့ သူတိုးခွေတက်လိုက်သည်။ ကားနောက်ပိုင်းတွင် ကြိုးတစ်ချောင်း ချည်ထားသဖြင့် ကြီးစကိုဆွဲ၍ တွဲလောင်းလိုက်ပါလာခဲ့သည်။ လူတွေ တစ် ချိန်တုန်းက မျောက်ဖြစ်ခဲ့တာ အတော်ဟန်ကျသည်ဟု သူတွေ့မိသည်။ မဟုတ်လျှင် ယခုလို ကားနောက်က ဘယ်မှာလာ တွဲလောင်းခို လိုက်နိုင်မှာလဲဟု သူတွေ့မိသည်။ လူနှင့်မျောက် မတူတာကတော့ မျောက်တွေက အသင်းအဖွဲ့နှင့်နေလျှင် အဆင်ပြေအောင် နေတတ် ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လူတွေကတော့...။

လက်မှတ်ရောင်းသူက သူ့ကို အပြင်သို့ တွန်းထုတ်သည်။ ခရီးသည်တစ်ယောက်က သူ့ဘေးနား အတင်းဖိတိုးပြီး မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။ အခြားတစ်ယောက်က သူ့ခြေထောက်ပေါ်သို့ မကြာခဏ တက်နင်းနေသည်။ ကားမောင်းသူက ကားကို ရုတ်ချည်းထိုးရပ်လိုက်သည့်အခါ ခရီးသည်များ အရိုးကျိုးမတတ်ဖြစ်သွားသည်ကို သဘောကျပြီး ကားကို ဆတ်ခနဲမောင်းပြန်သည်။ ဘူတာကြီးရှေ့တွင် ဘတ်စ်ကားထိုးရပ်လိုက်သောအခါ ရာမရောင်းသည် ခရီးသည်များ အကြားမှ အတင်းတိုးဝှေ့ပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။

‘မိုး’ ဈေးကြီးထဲသို့ ပစ္စည်းဝယ်ရန် သူလျှောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ကလူတွေအားလုံး နောက်နေ့ သူ့မွေးနေ့ဆိုသည်ကို တစ်ယောက်မျှ မသိကြ။ ပိုးစ၊ ခေါင်းစည်းကြိုးစ၊ ကစားစရာများနှင့် သကြားလုံး ကလေးတွေဝယ်လာပြီး သူတို့အားလုံး အံ့အားသင့်သွားအောင် လုပ် လိုက်မည်။ မွေးနေ့တွင် လက်ဆောင်ရယူခြင်းထက် ပေးရခြင်းက ပိုကောင်းသည်ဟု သူသဘောရသည်။ အသီးအရွက်နှင့် အခြား စားသောက်စရာ ကောင်းကောင်းကလေးများကိုလည်း ဝယ်ရဦးမည်။ မွေးနေ့ကို မိသားစုအတွင်း အေးအေးချမ်းချမ်းကလေးပင် ကျင်းပမည်။ ကလေးများက ကျောင်းကို သွားချင်လျှင်လည်း အတင်းတား မနေ တော့။ သွားခွင့်ပေးလိုက်မည်။

ရာမရောင်းသည် ဈေးမဝယ်သေးဘဲ စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်ကြည့်နေသည်။ အသီးအရွက်တွေကို နောက်ဆုံးမှပင် ဝယ် တော့မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင် ဖြဲ ဆေးဆိုးပန်းရိုက်စ သုံးလေးစကိုကြည့်ပြီး ရွေးသည်။ စာရင်း တွက်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဝယ်ယူထားသောပစ္စည်းများကို ကြည့်၍ စစ် ဆေးရင်း လက်တစ်ဖက်က အိတ်ကပ်ထဲသို့နှိုက်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ယူသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်က မရှိတော့။

ရာမရောင်းသည် ဝယ်ယူထားသော ပစ္စည်းများကို ဆိုင်ရှင် အား ပြန်ပေးလိုက်ရတော့သည်။ ဈေးထဲမှ သူပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးတည်ရာမရှိ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ ခေါင်းထဲတွင်မူ ဗလောင်ဆူ၍ နေတော့သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို နောက်ဆုံးတွင်ထုတ်ခဲ့သည့် ပန်းခြံပေါ် တွင် ပြန်တွေ့နိုင်ဖြင့် ရှုပြန်သည်။ ကားပေါ်တွင် ခါးပိုက်နှိုက်ခံရ ခြင်းပင် ဖြစ်မည်ဟု သူ တစ်ထစ်ချ တွေးလိုက်မိသည်။ စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ပုံကျသွားတော့သည်။ သူ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်

၂၂ မကျင်းပလိုက်ရသည့် အသက်လေးဆယ်ပြည့်မွေးနေ့

လျှောက်ကြည့်ပြန်သည်။ အခြားရုံတစ်ရုံပေါ်တွင် သူတောင်းစား တစ်ယောက် စန့်စန့်ကြီး အိပ်မောကျနေသည်။ ကလေးငယ်များက ပန်းခင်းကို ရယ်မောပြီး နင်းချေ ဖျက်ဆီးနေကြသည်။ ခါးပိုက်နှိုက်က အသက် လေးဆယ်ပြည့်မွေးနေ့ကို မကျင်းပဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့လေခြင်း။ အစီအစဉ်အားလုံးကို ကသောင်းကနင်းဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည့် ကံကြမ္မာကိုပင် တွေးပြီး သူ ဒေါသထွက်မဆုံး ဖြစ်နေမိတော့သည်။

အသက်လေးဆယ်ဆိုသည်မှာ လူတစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးအရွယ်ဖြစ်သည်ဟု လူတွေက ပြောကြဆိုကြသည်။ လူ သည် အသက်လေးဆယ်အရွယ်တွင် စိတ်ပိုင်းရပ်ပိုင်းအရ ရင့်ကျက် လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ၏အမူအကျင့်များသည် ပြင်မရတော့။ အစွဲ အလမ်းများနှင့် အကြိုက်များသည်လည်း အသားကျနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူ၏ လူ့ဆက်ဆံရေးဘဝများသည်လည်း ပီပြင်ကြည်လင်လာသည်။ အံ့ဩ တုန်လှုပ်မှုများလည်း ကင်းဝေးလွင့်စဉ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အသက်လေးဆယ်ပြည့်မှ ရရှိလာခဲ့သော ဤအသီးအပွင့် အကျိုးရလဒ်များကိုတွေးရင်း စိတ်ပျက်သွားတော့သည်။ အသက် လေးဆယ်ပြည့်၍ မိမိ ဘာတွေများရခဲ့ပြီနည်း။ စာရင်းအင်း ပညာရှင် တစ်ယောက် ၏စာရင်းအရဆိုလျှင် အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ယောက်၏ သာမန်သက်တမ်း ထက် မိမိသည် (၁၆) နှစ်ပို၍ နေခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။ လူကြီးမိဘများ၏ သက်တမ်း လေးပုံသုံးပုံကိုပင် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သည်နှစ် ကာလများအတွင်း မိမိမှာ ဘာတွေရခဲ့ပြီနည်း။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးသည်။ သားသမီးလေးယောက် ရခဲ့သည်။ အကြီးဆုံးက ကောလိပ် ရောက်နေပြီ။ ဇနီးသည်မှာလည်း ရွှေငွေ လက်ဝတ်ရတနာအပြည့် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သူသည်လည်း သူ့ရွာနစိတ်တွင်

အကြီးအကဲတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း ယခုအချိန်အထိ သူသည် အိမ်ငှားဘဝ၌သာ ရှိသေးသည်။ အိမ်ပိုင်ယာပိုင် မရှိသေး။ နောက် ငါးနှစ်လောက်ကြာလျှင် သမီးကြီးကို အိမ်ထောင်ချပေး ရတော့မည်။ သားကိုလည်း အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေ စီမံပေးရဦးမည်။ ဒါပဲလား။

ရာမရောင်းသည် တာဝန်တွေ စောင့်နေသော အသက်လေး ဆယ်ပြည့်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်၍ သွားတော့သည်။ မျက်မှောင် ကြုတ်ပြီး သူစဉ်းစားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ရော တကယ်ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ လား။ နောက်ကြောင်းကို သူပြန်တွေးသည်။ သူ့အစောဆုံး မှတ်မိသည့် မွေးနေ့မှာ သူ့ဖခင်က သူ့ကိုပြုံးပြုံးပြောင်ပြောင် အရောင်တောက် နေသော ပိုးဦးထုပ်ကလေး ပေးခဲ့သည့် မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူ ဘီအေဘွဲ့ရပြီးနောက် ကျရောက်ခဲ့သည့် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့။ ထိုမွေးနေ့တွင် သူသည် ဟိုလိုလို သည်လိုလို အဖြစ်မခံဟု သူ့ကိုယ်သူ ပိုင်းဖြတ်ခဲ့သည်။ အလုပ်ဝင်ဝင်ချင်း ရူပီသုံးရာ မရမချင်း သူသည် အိမ်ထောင်မပြု၊ အခြားမည်သည့်အလုပ်မှ မလုပ်။ မှန်တံခါးနှင့် ဆုံလည်ကုလားထိုင်နှင့် ထိုင်ရသည့်အလုပ်မျိုးကိုရမှ လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။

အသက်သုံးဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ရောက်သောအခါ သူသည် ကလေးသုံးယောက် ဖခင်ဖြစ်ပြီဆိုသည်ကို အထိတ်အလန့် သိနားလည် ခဲ့ရသည်။ အသက်လေးဆယ် ပြည့်လျှင်တော့ အရာရာသည် ပီပြင် ကြည်လင်သွားပြီ ဘဝသည်လည်း အနည်ထိုးသွားလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည် မျှော်လင့် ခဲ့ သည်။ ယခု သူ အသက်လေးဆယ်ပြည့် ခဲ့ ပြီ။ အသက်ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်ပြည့်လျှင်ကော ဘာတွေဖြစ်ဦးမည်

၂၄ မကျင်းပလိုက်ရသည့် အသက်လေးဆယ်ပြည့်မွေးနေ့

နည်း။ ဘာမှဖြစ်မည်မဟုတ်။ သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေဦးမည်။ ကိုယ့်အတွက် မပူရလျှင် သားသမီးမြေးမြစ်များအတွက် ပူပင်သောကရောက်ရဦးမယ်။ အရာရာသည် ဘာမျှမပြောင်းလဲ။ ပိုးဦးထုပ်ကလေးကို သဘောကျခဲ့ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်၏ ခံစားမှုသည် ရုံးကလစာတိုးမြှင့်ပေးသည်ကို စိတ်တုန်လှုပ် ခံစားရသူနှင့် ဘာမျှမခြား။ အတူတူပင်။ အိမ်သို့လာပြီး စာသင်ပေးသည့် ဆရာတစ်ယောက်ကြောင့် ခံစားရသောဒုက္ခနှင့် ရုံးအရာရှိ၏ ခေါ်ဆိုကြိမ်းမောင်းခံရသည့် ခံစားမှုချင်းမှာလည်း တစ်ခုတည်းသော ခံစားမှုပင်။ ရာမရောင်းသည် အလားတူ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်မှုကို ရင်ထဲ အသည်းထဲကပင် ခံစားမိလေသည်။

သူသည်လို လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည့်အတွက် သားမယားက သူ့ကို တလေးတစားဆက်ဆံသည် ဆိုသည်ကိုလည်း တွေးတောမိလာသည်။ သူသည်တကယ် ကြီးရင့်လာခြင်းမရှိ၊ ပြောင်းလဲလာခြင်း မရှိဟု ခံစားမိသည်။ နက်မှောင်မှောင် ဆံပင်အရောင်က အဖြူရောင်သမ်းခဲ့ခြင်းမှာ ထင်မြင်ယောင်မှားခြင်းသာ။ အင်္ကျီလက် ရှည်ကြီးများကို ဝတ်ဆင်လာခြင်းမှာ ထင်မြင်ယောင်မှားမိခြင်းသာ။ ထိုသို့ တွေးမိလိုက်သောအခါ စိတ်ထဲ အတော်သက်သာရာရသွားသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာက သူနားလည်ခဲ့သော သဘောထားများသည် ပြယ်လွင့်သွားတော့သည်။ မွေးနေ့ဆိုသည်မှာ ဘာမျှအရေးမပါ။ အရာမရောက်တော့။ လေကို လက်ချောင်းနှင့် မျဉ်းသားသည်လောက်သာလျှင် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ရာမရောင်းသည် သူ့မွေးနေ့ကို အိမ်က လူတွေအား ပြောမပြတော့ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်တော့သည်။

အိမ်ကိုပြန်လာရင်း စိတ်က ပိုက်ဆံအိတ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီး အတော်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားမိသေးသည်။ အိတ်က ရူးပီနှစ်ဆယ်နှင့် ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်များ ထည့်ထားသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်အဟောင်းသာဖြစ်

သော်လည်း ထိုအကြောင်းကို ဇနီးသည်သိသွားလျှင် နှမြောပြီး စိတ်ဆင်းရဲသောက ရောက်ရှာဦးမည်။ တလောက ဈေးဝယ်သွားခဲ့ကြစဉ်က သူ ငါးရူပီမှားပေးမိသဖြင့် စုတ်တသပ်သပ်နှင့် နှမြောမဆုံးဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော်လည်း ယခု ခါးပိုက်နှိုက်ခံရသည်ကို ဇနီးသည်အား ပြောပြမည်။ ပြီးတော့ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်သွားအောင် အမည်မသိသည့် ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံအိတ်ပေးလိုက်သည်ဟုပြောမည်။ ဤသည်မှာပင် ဇနီးသည်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ဖြစ်သည်ဟု ရှင်းပြရပေတော့မည်။

လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရသဖြင့် သူအိမ်ရောက်သောအခါ မှောင်နေပေပြီ။ “လမ်းမှာ မမျှောလင့်ဘဲ အလုပ်တွေ့နေလို့” ဟု သူက ပြောပြလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သူ့ပြန်တက်သောအခါ “ဘယ်လို လဲ၊ မွေးနေ့ပြီးသွားပြီလား” ဟု အရာရှိကမေးသည်။

သူက “ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးသွားပါပြီဆရာ၊ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတာထက်တောင် ပိုပြီး စောစောပြီးသွားပါတယ်” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား နေ့ဝက်လောက်မှ ရုံးပြန်တက်မယ် ထင်နေတာ။ လုပ်စရာအလုပ်တွေကတော့ တစ်ပုံကြီးပဲဗျို့” ဟု အရာရှိက ပြောသည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သိပါတယ် ဆရာ” ဟု သူ့စားပွဲသို့ သွားရင်း ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

အိန္ဒိယစာရေးဆရာ R.K Narayan ၏ Fruition at Forty ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုသည်။

သရဖူမဂ္ဂဇင်း၊
ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၄

ဆုံးဖြတ်ချက်

ညနေဘက်တွင် အလုပ်မှအိမ်သို့ ကျွန်မပြန်လာသောအခါ မေမေက ကျွန်မကို တံခါးဝမှ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဆီးကြိုနေလေသည်။

“သမီးရေ ဆာလာရဲ့ အမေတော့ ဒီနေ့နေ့ခင်းကပဲ ဆုံးသွား ရှာပြီတဲ့ကွယ်။ မေမေလည်း သမီးရုံးကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် လိုင်းမအားတာနဲ့ပဲ ဆက်မရဘူး” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်မရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဆာလာနှင့် ကျွန်မသည် ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းကျောင်း တုန်းကလည်း အတူတူ။ တက္ကသိုလ်တက်တော့လည်း အတူတူ။ ကျောင်းပြီးတော့ သူက မူကြိုကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်းတွင် ဆရာမဝင်လုပ်ခဲ့ပြီး ကျွန်မက ရုံးတစ်ရုံးတွင် အတွင်းရေးမှူးအလုပ် လုပ်ခဲ့သည်။

ဆာလာ့အမေသည် မမာမကျန်းဖြစ်နေသဖြင့် ဆေးရုံတက်နေ

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

ရသည်။ ရောဂါက ကင်ဆာ။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်လောက်ကပင် ဆေးဝါးကုသခံနေခဲ့သည်။ ဆာလာအမေသည် အတော်သတ္တိကောင်း သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဝေဒနာအတွက် ဘယ်တော့မျှ မညည်းမညူ။ မငိုမကြွေး။

“ဒေါ်ဒေါ်တော့ နောက်ဆုံး အသက်ရှုနေခွင့်ရတဲ့အချိန်အထိ အသက်ရှင် နေချင်သေးတယ်ကွယ့်။ လူ့ဘဝဆိုတာ ရတောင့်ရခဲ ဆုလာဘ်မို့ နေရသမျှအချိန်တိုင်းကို နေကြည့်သွားချင်သေးတယ်” ဟု ဆာလာအမေက ကျွန်မကို တစ်ခါက ပြောဖူးသည်။

ကျွန်မသည် မေမေ့ကို စိတ်ထိခိုက်စွာ မော့ကြည့်မိသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ ဒီလိုပဲဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တော့ မျှော်လင့်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ဆာလာအမေဟာ ဘဝမှာ ကြာကြာ ဆက်နေသွားချင်သေးတယ်လို့ သမီးယုံကြည်တယ်။ ဦးလေးဆောက် ပေးတဲ့အိမ်ထဲမှာ အနည်းဆုံးရက်ပိုင်းလောက်ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ဆက်နေသွားဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေတုန်းပဲ။ နောက်လထဲမှာပဲ အိမ်တက်မင်္ဂလာကျင်းပဖို့ စီစဉ်ထားသေးတယ် မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။

မေမေသည် ကျွန်မကို အကဲခတ်သလိုဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့် နေသည်။

“တစ်ခုရှိသေးတယ် သမီး၊ အဲဒါကတော့ ဆာလာအမေ ဆုမာတီပတ်တယ်ဟာ သူ့ဘာသာ သူသေတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဘယ်လို သူ့ဘာသာသူသေတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဟုတ်လား မေမေ”

ကျွန်မ စိတ်ထဲ ရှုပ်သွားသဖြင့် ထပ်၍ မေးလိုက်သည်။

၂၈ ဆုံးဖြတ်ချက်

“သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာတဲ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ အဲသလို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ဘဝကို အရှုံးပေးပြီး အဲသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားမယ့် လူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သတ်သေတယ်လို့ သမီးမယုံကြည်ဘူး” ဟု ကျွန်မ အော်၍ ပြောမိသည်။

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ သူနာပြုဆရာမလေး အပြင်ခဏသွားနေ တုန်း အောက်ဆီဂျင်အသက်ရှူပိုက် သူဟာသူ ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာ တဲ့”

မေမေသည် ကျွန်မ ပန်းကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောပြ လေသည်။

ကျွန်မသည် မေမေကို အလန့်တကြား ကြောင်၍ကြည့်နေမိ သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးမေမေ၊ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ အိပ်ရာထဲတောင် ထထိုင် နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့လက်ကို ဖြောက်နိုင်လောက်အောင် သူ မှာအားရှိတာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ကျွန်မကပြောမိသည်။

မေမေသည် ဘာစကားမျှ ဆက်မပြောတော့။ “သူ့အိမ်ကို သမီးသွားလိုက်ပါဦးကွယ်” ဟု မောဟိုက်သံဖြင့် ကျွန်မကို ပြောသည်။ ဆာလာ့အမေနှင့် မေမေတို့ သိပ်မရင်းနှီးကြသော်လည်း မေမေသည် ဆာလာ့အမေကိုတော့ ခင်မင်ရှာသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆာလာ့အိမ်သို့ ကျွန်မ အသုဘရှုသွားခဲ့ သည်။ သေအံ့မှူးမှူးအချိန်အထိ ဘဝကို ခင်တွယ်ခဲ့သော ဆာလာ၏ အမေ။ သူ့ကိုလူသေအဖြစ် ကျွန်မ မမြင်မတွေ့ချင်ပေ။ သူတို့မိသား စုတစ်စုလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေကြပြီး ပူဆွေးသောက ရောက်နေကြ

သဖြင့် ကျွန်မ၏ အားပေး နှစ်သိမ့်စကားများသည် သဲထဲရေသွန် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ဆာလာ၏အခန်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း ကျွန်မသည် ဆာလာ၏ ချိနဲ့နဲ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ဆာလာသည် စကားမဲ့ တိတ်ဆိတ်စွာ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ဆီသို့ ငေးမောကြည့်ရှုနေ လေသည်။ သူဘာကို တွေး၍ငေးနေသည်ဆိုသည်ကို ကျွန်မ မသိနိုင်။ သူ့အမေနှင့်အတူ မိသားစုဝင် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေထိုင်ခဲ့ရသည့် အတိတ်ကို ပြန်တွေးနေချင်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သူ့အမေ၏ ကြီးမားမေတ္တာနှင့် ပျော်တတ်ရွှင်တတ်သည့် အဖြစ်များက ပြန်ပြောင်း တွေးတောနေခြင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားသည်ဆိုသည့် အဖြစ်သည် ဘယ် တော့မှ ပြန်မလာနိုင်တော့သည့်အဖြစ်။ သူ့ရုပ်သွင်၊ သူ့အသံကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မမြင်၊ မကြားနိုင်တော့သည့်အဖြစ် ဖြစ်သည်။ ဆာလာ မည်မျှ ခံစားနေရမည်ဆိုသည်ကို ကျွန်မနားလည် သဘောပေါက် ပါသည်။

“မေမေ ဘာလုပ်သွားတယ်မှတ်သလဲ သိလား” ဟု လေထဲ တွင် လှုပ်ရမ်းသော သစ်ကိုင်းများဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်မကို သူက မေးသည်။

“အသက်ရှူပိုက်ကို ဖြုတ်ပစ်တာ”

ကျွန်မသည် သူ့ပါးစပ်ကို လက်နှင့် ပိတ်လိုက်မိသည်။

“မပြောပါနဲ့လား သူငယ်ချင်းရယ်” ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက် သည်။

“ပြောရမယ်သူငယ်ချင်း။ မေမေ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွား

၃၀ ဆုံးဖြတ်ချက်

တယ်လို့ လူတွေပြောမှာကို ကိုယ်မခံနိုင်ဘူးကွာ။ မေမေ့ကို တကယ် ချစ်တဲ့လူတွေ အထူးသဖြင့် မင်းလိုလူမျိုးတွေက ပြောမှာကို ကိုယ် မခံနိုင်ဆုံးပဲ။ ‘သတ်သေတယ်’ ဆိုတာ အတော်ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန် တဲ့စကား”

“မင်း ဆိုလိုတာက ဒေါ်ဒေါ် သူ့ကိုယ်သူ သတ်မသေဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့ ဟုတ်လား” ဟု ကျွန်မက တိုးတိုးညှင်းညှင်း မေးလိုက် သည်။ ကျွန်မ လည်ပင်းတွင် တစ်ဆို့နေသည်။

“သတ်သေတယ်ဆိုတာ သတ္တိနည်းတဲ့လူတွေရဲ့ ပြောစကား ပါကွာ”ဟု ပြောရင်း ဆာလာသည် ကျွန်မလက်ကို ဖျစ်ကိုင် လိုက်သည်။

“မေမေဟာ သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ရဲရင့်တဲ့လူ။ မေမေဟာ ကိုယ်တို့အားလုံးကို ချစ်ခဲ့တယ်။ သိပ်ကို ချစ်ခဲ့တယ်။

ဆာလာသည် ပြောရင်းကပင် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“ကိုယ်သိပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့။ ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောပါနဲ့တော့ဆာလာ။ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်ကွာ”

“မင်းနားမလည်ပါဘူး။ မေမေဟာ သတ္တိနည်းပြီး သေသွားခဲ့ တယ်လို့ မင်းလည်း ထင်နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား” ဟု ဆာလာက ဒေါသတကြီးပြောလိုက်သည်။

“သတ္တိနည်းတယ် ဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူး ဆာလာ။ ဒေါ်ဒေါ် ဟာ ဝေဒနာအများကြီး ခံသွားခဲ့ရရှာတာပဲ။ သူ့ဝေဒနာတွေကို အဆုံးသတ်ဖို့ သူ့မှာ အခွင့်အရေး ရှိထိုက်ပါပေတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်း ဒီလိုဆိုလိုချင်တာ မဟုတ် ပါဘူး”

ကျွန်မသည် ဆာလာကို တုံ့ဆိုဘာပေ ကြည့်နေမိတော့သည်။ သူစိတ်ချမ်းသာမည်ဆိုလျှင် သူဘာပြောပြော လက်ခံဖို့ အသင့်ပြင် ထားတော့သည်။

“စိတ်အေးအေးထားပါဆာလာ၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“မနေ့က အထူးကုဆရာဝန်ကြီးက တို့အားလုံးကို ခေါ်ပြီး အမေရိကားမှာ အရပေါ်နေတဲ့ ကင်ဆာကုထုံးသစ်တစ်ခု အကြောင်း ရှင်းပြတယ်။ ဒီကုထုံးက အတော်တော့ နားလည်ရခက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်ကြီးက ဖေဖေကို အသေးစိတ် ရှင်းပြပါတယ်။ တော်တော်ကျွမ်းနေတဲ့ ကင်ဆာဝေဒနာသည် ငါးဆယ်ကျော်ကို ကုသပြီးပြီလို့ဆိုတယ်။ လအနည်းငယ်လောက်ပဲ ကုသလိုက်ရတာ အထူးကုဆရာဝန်တွေကတော့ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ပါပဲ”

ဆာလာသည် စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် မင်းတို့က ဒေါ်ဒေါ်ကို အမေရိကား သွားကုမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်ပေါ့” ကျွန်မက မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ခွဲလောက် မေမေနဲ့ အတူ တူနေရဦးမယ်လို့ တွေးမိလို့ပါ။ မေမေကို မသေစေချင်ဘူးလေ။ မေမေနဲ့ အတူနေရတဲ့ အချိန်တိုင်းဟာ တန်ဖိုးရှိလှပါတယ်။ မေမေ လူလောကထဲက မထွက်ခင် တို့တစ်တွေမှာ ပြောစရာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း သေချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒီကိစ္စကို မေမေနဲ့လုံးဝမဆွေးနွေးခဲ့ကြဘူး။ တို့က နောက်ဘက်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီးဆွေးနွေးခဲ့ကြတာ။ ဒါပေမယ့် အခက်အခဲ ပြဿနာတစ်ခုတော့ ရှိခဲ့တယ် မိတာ...”

၃၂ ဆုံးဖြတ်ချက်

ကျွန်မက သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆေးကုသဖို့အတွက် ကုန်ကျမယ့်ငွေက အတော်များနေတယ်။ တို့မိသားစုအနေနဲ့ မတတ်နိုင်လောက်အောင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဖေဖေဆိုရင်လည်း ကြွေးပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီ။ ထပ်ရှာလို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ရွေးစရာလမ်းက တစ်လမ်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒါကတော့ တို့နေတဲ့အိမ်ကို ရောင်းပစ်လိုက်တာပါပဲ”

“ဘာ... အိမ်ကို ရောင်းပစ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား” ကျွန်မသည် မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်ကာ ဆာလာ့ကို ပြန်မေးလိုက်၏။

“အေးလေ... ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ အားလုံးပြီးသလောက် ဖြစ်သွားပြီပဲ။ မင်းဖေဖေနဲ့မေမေ မင်းတို့တစ်တွေအတွက် နေစရာ တစ်ခုဖန်တီးပေးခဲ့တာ။ အရင်းအနှီး လုပ်ပေးခဲ့တာ။ မိသားစု အစဉ်အဆက်နေရမယ့်အိမ်”

ဆာလာသည် မချီပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ်သဘောပေါက် နားလည်ပါတယ်။ နားလည်တယ်။ ငွေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်ကအစ ခြစ်ချုပ် စုခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒီအိမ်ဟာ တို့မိဘတွေရဲ့ မေတ္တာသင်္ကေတ။ တို့တစ်တွေရဲ့ ဘဝအရေး နဲ့ တို့အနာဂတ်ရေး မိဘတွေ စီစဉ်ပေးခဲ့တဲ့ အစီအစဉ်တွေပါပဲကွာ...”

ဆာလာသည် ကျွန်မကိုကြည့်ကာ...

“မေမေ တို့နဲ့ ထာဝရရွှေ့စွာ မသွားခင် တို့ဟာ မေမေ အသက်ရှည်နိုင်သရွေ့ ရှည်အောင် ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းပစ်လိုက်ရမလား။ ဒီအိမ်ကြီးကို ဖက်တွယ်ထားပြီး မေမေကို ဒီအတိုင်း အသေခံရမလား တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“အထူးကုသမားတော်ကြီးပြောတဲ့ ဒီကုထုံးဟာ ဒေါ်ဒေါ်ကို အတော်ကြာကြာ ခံနိုင်မယ် ဆိုတာကရော သေချာရဲ့လား”

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

“သေချာတာပေါ့။ သမားတော်ကြီးဟာ ဒီကုထုံးအကြောင်းကို တို့ကိုပြောသင့်မပြောသင့် အတော်စဉ်းစားခဲ့ရတာပါ။ သူ့အဖို့ ဒီလို ကုတာဟာ ငွေကို သက်သက်ဖြုန်းတီးတာလို့ သဘောရနေတယ်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လူတွေသေနေတာကို သူကမြင်နေရတော့ သေတယ်ဆို တာ သူ့အဖို့ ရိုးနေပြီလေ။ သေခြင်းတရားဆိုတာ သူ့အဖို့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ တို့တစ်တွေကသာ မေမေ့ကို တတ်နိုင်သမျှ အသက်ရှည်အောင် ကြိုးစားနေခဲ့ကြတာ”

“ဒါဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်ကို အမေရိကားသွားပြီး ဆေးကုဖို့ မင်းတို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်ပေါ့နော်”

“အေး ဟုတ်တယ်။ ဒီအခွင့်အလမ်းကို တို့လက်လွတ်မခံ နိုင်ဘူးလေ။ ခရီးသွားလာစရိတ်၊ ဆေးကုသစရိတ်နဲ့ ဆေးရုံစရိတ် အားလုံးအတွက် ငွေအတော်များများကုန်မှာမို့ အိမ်ကို ရောင်းပစ် လိုက်တာပေါ့”

ဆာလာသည် ကျွန်မကို မျက်နှာမသာမယာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဖေဖေ အိမ်ပွဲစားတွေနဲ့ ချက်ချင်းဆက်သွယ်တော့တာပဲ။ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေကတော့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့လည်း ဘာမှမပြောရဲကြဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ တို့အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ မကောင်းကြဘူးပေါ့။ တို့အားလုံးမေမေနဲ့ အတူတူနေချင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ကို ရောင်းလိုက်ရတဲ့အတွက် ခံပြင်းဒေါသထွက်ခဲ့ကြရတယ်”

သူဘာကို ဆိုလိုချင်၍ ဤသို့ပြောနေသည်ဆိုသည်ကို ကျွန်မ သဘောပေါက် နားလည်လိုက်မိသည်။

၃၄ ဆုံးဖြတ်ချက်

“မင်းစိတ်ထိခိုက်ဖြစ်ရတာက မင်းမေမေ့ကို ဆေးကုမပေး
လိုက်ရလို့”

ကျွန်မက ဂရုဏာသက်စွာ ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ မေမေဟာ တို့တစ်တွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
လက်မခံခဲ့ဘူး။ လအနည်းငယ်ပဲ သူ့အသက်ရှင်နေဖို့အတွက် အိမ်ကြီး
ရောင်းပစ် လိုက်ရမယ်ဆိုတော့ သူ့ဘယ်လို ခံစားရမယ်ဆိုတာကို ကိုယ်
ကောင်းကောင်းသဘောပေါက် နားလည်မိပါတယ်”

ကျွန်မသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မင်းဆိုလိုတာက အိမ်ကြီးမရောင်းဖြစ်အောင်လို့ အောက်စီဂျင်
ပိုက်ကို ဒေါ်ဒေါ်ဖြုတ်ပစ်တယ်လို့ ပြောချင်တာလား၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အိမ်ရောင်းမယ်လို့ ပြောဆိုနေတာတွေကို ကြားသွားလို့
ဖြစ်မှာပေါ့”

ဆာလာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မေမေဟာ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင်ဘဲ မကျန်းမမာ
ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် တို့တစ်တွေပဲ တိုင်ပင်ခဲ့ရတာ။ သူ့ဘာမှ
မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို သူလည်းသိတယ်။ တို့လုပ်မှာကို တားလို့
မရမှန်းလည်းသိနေတယ်”

“တားမရမှန်းသိလို့ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဆာလာ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်သည်။

“တို့တစ်တွေ ပြောဆိုနေကြချိန်မှာ မေမေက မအိပ်ဘူး။
တို့ပြောနေတာတွေ၊ တို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာတွေကို သူကြားနေခဲ့ တယ်လို့
နောက်မှ သူနာပြုဆရာမလေးဆီကတစ်ဆင့် တို့သိခဲ့ရတော့

တယ်။ ဒါကြောင့် ညသန်းခေါင်လောက်မှာ မေမေဟာ အောက်စီဂျင် ပိုက်ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ” ဟု ဆာလာက ကျွန်မကို စိတ်မချမ်း မသာစွာကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ သေမယ်မှန်း သိရက်နဲ့ ရန်သူကို တက်တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုရင် အဲဒါကို သတ်သေတယ်လို့ ခေါ်နိုင်မလား” ဟု ကျွန်မဘက်သို့ ကိုယ်ကိုကိုင်၍ စိတ်အားထက်သန်စွာ သူက မေးလိုက်သည်။

“သတ်သေတယ်လို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး”

“အေး၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူတိုင်းပြည်အတွက် သူ့ အသက်ကို အသေခံစားတယ်ဆိုရင် အဲဒါကိုရော သတ်သေတယ်လို့ ခေါ်နိုင်မလား”

“မခေါ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မေမေ့ကိုရော သတ်တယ်လို့ ပြောနိုင်မလား။ မေမေဟာ တို့အားလုံးအတွက် အသက်ရှုံးခံသွားခဲ့တာ။ တို့ အကျိုး အတွက် အသက်ဆုံးရှုံးခံသွားခဲ့တာ။ မေမေဟာ ဘဝကို အလွန် ခင်တွယ်တာ။ သတ္တိလည်းသိပ်ကောင်းတယ်။ သူ့အသက်ရှင်နေချင် သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ တို့အတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာ ခံသွားခဲ့တယ်။ သူ လူ့ဘဝမှာ လအနည်းငယ် အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ အတွက် အိမ်ကြီးကို ရောင်းတဲ့အဖြစ် မရောက်စေချင်ခဲ့ဘူး”

ဆာလာသည် ပြောရင်းတိုးတိုးတိတ်တိတ်ငိုလေသည်။ ကျွန်မ သည် သူငယ်ချင်းကို လှမ်း၍ဖက်လိုက်သည်။ ကျွန်မပါးပြင်မှာလည်း မျက်ရည်စတွေဖြင့် စွတ်စိုနေပေပြီ။

“ဆာလာ၊ မင်းမေမေ သတ်သေသွားတယ်လို့ ကိုယ်တို့

၃၆ ဆုံးဖြတ်ချက်

ဘယ်တော့မှ နောင်မပြောတော့ပါဘူးကွာ။ ကတိပေးပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ဒေါ်ဒေါ်ကို တို့ပေးဆပ်စရာ ရှိနေပြီကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ နားလည်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ။ မေမေဟာ ဒါ့အတွက် မင်းကိုလည်းကျေးဇူးတင် နေမှာပါ။ တို့အိမ်ကြီးကို အခုဘာနာမည် ပေးလိုက်သလဲသိလား သူငယ်ချင်း။ မေမေ့နာမည်ပြောင်းပေးလိုက်တယ်။ ‘ဆုပတီနီဝါ’ လို့ နာမည်ပြောင်းပေးလိုက်တယ်။ မေမေလည်း ဒါကို သဘောကျလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်နော်” ဟု ဆာလာက ပြောသည်။

ကျွန်မကလည်း “ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒေါ်ဒေါ်လည်း သဘောကျ ကျေနပ်မှာပါ” ဟု အားတက်သရော ပြောလိုက်မိ လေသည်။ ။

အိန္ဒိယစာရေးဆရာ Romola Shanbhag ၏ The Decision ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုသည်။

**ရတနာသစ် မဂ္ဂဇင်း၊
မတ်၊ ၁၉၉၆**

ညများမဟူရာ

အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းပင် ထိုင်၍
နေသည်။

မည်းမှောင်ပြီး ညစ်ပတ် ပေရေနေသည့် ထောင့်မှန်စတုဂံပုံ
လေးထောင့်အခန်းကျဉ်းကလေး၏ နံရံတံတိုင်းတွေက သူ့ကို လေဒဏ်၊
မိုးဒဏ်နှင့် နေဒဏ် မထိရလေအောင် မိုးကာ၍ ပေးထားသည်။
အမှောင်ညများနှင့်အတူ သူ၏အနာဂတ်ရှေ့ရေးမှာလည်း လမ်းမမြင်
ကမ်းမမြင်ဖြစ်၍ နေတော့သည်။

အနံ့နစ်ပေနှင့် အလျားသုံးပေသာရှိသည့် ခေါင်မိုးပေါ်က လသာ
သံဆန်ကာပေါက်ကလေးကိုကြည့်ပြီး နေ့ရက်တွေကို သူရေတွက်ခဲ့ရ
သည်။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်းရာသီ အပြောင်းအလဲများကို မျှော်ငေးကြည့်ရှု
ခဲ့ရသည်။ သူ သည်မှာ မည်မျှကြာဦးမည်ဆိုသည်နှင့် သည်နေရာကို
အဘယ်ကြောင့်ရောက်နေသည်လဲ ဆိုသည်ကို သေချာဂဏ မသိရ

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

၃၈ ညများမဟူရာ

သော်လည်း နေ့ရက်နှင့် အချိန်ကာလတွေကိုမူ သူ လက်ရေချိုး၍နေ ခဲ့ရလေသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်မှ လသာပေါက်ကလေးမှာ မနက်ခင်းဆိုရင် အပြာရောင်သမ်းနေပြီး၊ မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် ဟင်္သာပြဒါးရောင် တောက်ကာ ညနေခင်းဆိုလျှင် ပယင်းရောင်အဖြစ် မြင်တွေ့ရသည်။ ညဘက်တွင် မဟူရာအနက်ရောင်။ ညပိုင်းအချိန်တွင် ကြယ်ကလေး များ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် လင်းလက်နေသည်ကို မြင်ရပြန်သောအခါ သူတို့မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင် ကိုယ်စီ ရှိကြပါကလားဟု သူ့မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။ ဤခေါင်းမိုး လသာပေါက်ကလေးသည် သူ့အဖို့ ပြင်ပကမ္ဘာကြီးနှင့် တစ်ခုတည်းသော ဆက်သွယ်ရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဤသုံးပေနှစ်ပေ အပေါက်ကလေးမှနေ၍ သူ့နေသည့်အခန်းကို ကျော်ဖြတ်၍ ပျံသန်း သွားကြသော ငှက်များကို သူတစ်နေ့ကုန်ထိုင်၍ ကြည့်နေခဲ့သည်။ ညချမ်းအချိန်တွင်မူ ကောင်းကင်ပြာမှ ငွေကြယ် စုစုဝေးဝေးများ ကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုချင်း မှတ်မိအောင် သူ့မှာ ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နေ့ရောင်ခြည်ဝင်းပ ကြည်စင်သော နေ့များဆို လျှင် အလင်းရောင်များသည် ခေါင်မိုးပေါက်ကလေးမှနေ၍ အခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျလာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်မူ ငှက်များ ကောင်းကင်တွင် ပျံဝဲနေကြသည်ကို အရိပ်ထဲမှပင် သူမြင်တွေ့ရတတ် သည်။ သိန်းငှက်နှင့် စင်ရော်များ ထိုးသုတ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လျှပ်စီးပြက်သလို ပိန်ညင်းငှက်များ တစ်ကောင့်တစ်ကောင် တိုက်ခိုက် နေကြသည်ကိုလည်းကောင်း အရိပ်ထဲမှာ သူမြင်တွေ့နေရလေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူကတော့ အချိန်တိုင်းပင် သည်နေရာမှာ လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းစကိုသာ စိတ်ကူးအိပ်မက်၍ နေမိတော့သည်။

နွေဦး မိုးပြေးကလေး တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ပြိုင်နက် ရွာချပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မိုးရေတို့စွတ်စိုနေသည့် လေးထောင့်အရိပ်ကလေး တစ်ရိပ် သူ့အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ပေါ်၍နေသည်ကို သူတွေ့ရသည်။ မွဲခြောက်နေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အစိမ်းရောင် သစ်ကိုင်းများ၏အရိပ်က ကောင်းကင်၏အရိပ်နှင့်အတူ အရိပ်ထင်လာသည်ကို သူမြင်တွေ့ရလေသည်။ ၎င်းကလေးတွေ ဟိုမှာသည်မှာ လေဟုန်စီး ပျံဝဲ၍နေကြသည်။ ညနေ မိုးချုပ်၍ ကောင်းကင် တစ်ခွင်လုံး မည်းမှောင်လာသည့်အချိန်အထိပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လေးထောင့်အရိပ်ကလေးက ပျောက်၍မသွား။ ကျေးငှက်တွေ အိပ်တန်းဝင်ခဲ့ကြပြီး ကြယ်တွေလတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တဖြည်းဖြည်း ပေါ်ထွန်းလာကြသည်။ ညသည် စိတ်ကောက်တတ်သည့် ချစ်သူ တစ်ယောက်လို ပြန်ရောက်၍လာသည်။

အစောင့်က ထမင်းလာပို့သောအခါ သူသည်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အရိပ်ကလေးကို မမြင်အောင် အိပ်ရာနှင့် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်သည်။ ဤအရိပ်ကလေးသည် သူ့အဖို့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တစ်ခုတည်း သော လမ်းစဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သည်အရာကလေးကို အတတ်နိုင် ဆုံး သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် လူမသိအောင် သူ သတိထား၍ ဖုံးဖိထားရ ပေတော့မည်။

အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အရိပ်ကလေးကို လူတစ်ဦးတစ်ယောက် မျှ မမြင်မတွေ့အောင် သူသတိထား၍ ဖုံးအုပ်ခဲ့သည်။ အရိပ်ကလေး မှာ နေ့ညတွေ ဘယ်လိုပြောင်းခဲ့စေကာမူ ပျောက်ကွယ်၍ မသွားဘဲ အတိုင်းသား ပေါ်ထွက်၍ နေတော့သည်။ သည်လိုနှင့် နေ့ရက်များကုန် ဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။ ပြာရီသည် နွေဦးပေါက်ရာသီ ကုန်ဆုံး၍ နွေပင် ဝင်လာခဲ့ပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံမှ ခေါင်မိုး လသာပေါက်ကလေးမှနေ၍ အဝေးသို့ လွှင့်ချောသွားသော ကောင်းကင်ပြာကြီးကို သူငေးမော၍ ကြည့်ရှုနေ မိသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အရိပ်ကလေးနားသို့ သူ တိုးကပ်မိလျှင်တော့ မူ သူ့မှာ မူးချင်သလို ဖြစ်ရသည်။

အခြားလူများလိုပင် သူလည်း လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အရူးအမူး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အပြောကျယ်လှသည့် ကောင်းကင်ပြာကြီးနှင့် သွယ်တန်း ဆက်စပ်၍နေသော ဤအရိပ်ကလေးသည် သူ့အတွက် တစ်ခုတည်းသော လမ်းစပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အရိပ်ကလေးကိုအစောင့် ထမင်းလာ ပို့တိုင်း မမြင်အောင် ဖုံးရသည်။ အစောင့်ကလည်း သံတံခါးကို တစ်ဝက်သာဖွင့်ပြီး ထမင်းပန်းကန်ကို ဝတ်ကျေတန်းကျေ ထိုးသွင်းသွားတတ်သည်။ သူကလည်း ကြမ်းပေါ်မှ အရိပ်ကလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ထမင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာစားသည်။ စားသောက်၍ ပြီးစီးသွားပြီဆိုလျှင် အခန်းထဲမှ အရိပ်ကလေးကို လူမမြင်အောင် သံတိုင်ကြားမှနေ၍ ပန်းကန်ကို အပြင်သို့ ထုတ်ထားလိုက်သည်။

မကြာခဏဆိုသလိုပင် သူသည် အထဲမှ ထွက်ပြေးလွတ် မြောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် အခန်းထဲမှ ခုန်ကျော်တက်ဖို့ သူ့မှာ သတ္တိမရှိ ဖြစ်ရသည်။ သူက အမြင့်ကြောက်သူဖြစ်သည်။ မိုးကောင်းကင်ထက်သို့ ခုန်ကျော်တက်ဖို့ ဆိုသည်ကို ဘယ်သူ စိတ်ကူးဝံ့မှာလဲ။ အပြာရောင်ကောင်းကင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍ ဖိတ်ခေါ်သည့်တိုင် သူကတော့ ထမင်းလိုက်ရဲ။

တစ်နေ့တော့မှ သူသည် သတ္တိမွေးကာ ခေါင်မိုး လသာ သံဆန်ကာပေါက်ကိုတွန်း၍ အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကောင်းကင်ပြာကြီးထဲသို့ သူ့ကိုယ်ကို ကျမသွားအောင် လသာ ပေါက်ကို မြဲမြဲကိုင်ထားလိုက်ရသည်။ သံတိုင်တွေက ဖယ်ရှား၍ လွယ်ကူသော်လည်း ဟင်းလင်းပြင်ကောင်းကင်ကြီးကမူ သူ လဲကျ ရမည့် နေရာမဟုတ်ချေ။ ထောင်ကို အပြင်ဘက်ကကြည့်လျှင် ဘာနှင့်တူသလဲဆိုသည်ကို သူ အင်မတန် သိချင်စမ်းလှသည်။

သို့သော်လည်း အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်ပုံက သူ နောက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ အကျဉ်းထောင်ကြီးကို မမြင်တွေ့တော့ ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ အကျဉ်းထောင်ကြီးကို သူ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရတော့ဘဲ အဆုံးအစ မရှိသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးကိုသာ ဗလာကိုယ်ထီး သူ့မှာ မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ သူပြန်ဆင်း ခဲ့ရသည်။ သူ့အခန်းကျဉ်းကလေးက လုံခြုံစိတ်ချမှုရှိပြီး သက်သောင့် သာယာရှိလှသည့် အခန်းကလေးပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။ ထိုနေ့ မှစ၍ သူ့အခန်းခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်၍မကြည့်တော့ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ဤနေရာမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်မည့်တစ်နေ့ကိုသာ သူ စိတ်ကူးအိပ်မက်၍ နေမိတော့သည်။

တစ်ခုသောနေ့ရက်တွင်မူ တစ်ခုခုတော့မှားယွင်းနေပြီဟု သူ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ အစောင့် မနက်စာ လာမပို့ခင် သူ့အခန်းထဲမှ အပေါက်ကလေးကို အိပ်ရာနှင့် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်သည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှ အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ထိုးထွက်လာ သည်ကို ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။ ညဘက် ထမင်းမစားမီတစ်ကြိမ် သူ သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်မိတော့လည်း ထိုအပေါက်ကလေးကို

၄၂ ညများမဟူရာ

ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။ ကောင်းကင်တွင်မူ ကြယ်တွေ ပြူထွက်လာကြသည်။ ထောင့်မှန်စတုဂံပုံ ဤအပေါက်ကလေးမှာ တစ်စတစ်စ ပို၍ ကြီးမားလာသည်ကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ ရက်ပေါင်းလပေါင်းများစွာကြာလာသည်။ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ နေလာခဲ့သည့်တိုင် ဤအပေါက်ကလေးကို သူ သတိမထားမိခဲ့။ သူ ပိပီရီရီ မနေတတ်ခဲ့လျှင် သည်အပေါက်ကလေးကို တစ်ယောက်ယောက် မြင်တွေ့သွားမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပင်။

အခန်းထဲမှ အပေါက်ကလေးမှာ တစ်နေ့တခြား ကြီးမားသည်ထက် ကြီးမား၍လာသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမျှ သတိမထားမိကြ၊ မရိပ်မိကြ။

သို့သော်လည်း သူကတော့ အစကတည်းကပင် သတိဝီရိယထား၍ ဖုံးအုပ်ထားခဲ့သည်။ အပေါက်ကလေးကို အစအန မပေါ်အောင် ပထမပိုင်းတွင် သူ ဖုံးအုပ်ထားနိုင်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ မရတော့။ အပေါက်ကလေးကို သူ သည်အတိုင်းပင် ပစ်ထားလိုက်ရတော့သည်။ သူ့ကံကြမ္မာကို စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အပေါက်ကလေးကို မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ သတိမထားမိကြ။ သတိထားမိသည်ဆိုလျှင်လည်း ကောင်းကင်မှ အလင်းရောင်ပြန်ဟပ်သည်ဟုသာ သဘောရကြပေလိမ့်မည်။ အခြားမည်သို့မျှ တွေးထင်မိကြလိမ့်မည်မဟုတ်။

အပေါက်ကလေးက ကြီးမားမြဲ ကြီးမားနေဆဲ။ သူကလည်း ညပိုင်းတွင် ကြယ်ကလေးတွေကို ကြည့်လိုက်၊ နေ့ဘက်တွင် နာရီအလိုက် ပြောင်းလဲနေသော ကောင်းကင်မှ အရောင်များကိုကြည့်လိုက် နှင့်နေခဲ့သည်။

သူ သတိ ဝီရိယ အတော်ထား၍နေရသည်။ အပေါက်ကလေး နားသို့ သွားကပ်မိလျှင် အန္တရာယ်ရှိမည်ဆိုသည်ကို သူနားလည် သဘောပေါက်သည်။ သံတိုင်များက တစ်ခုနှင့်တစ်ခုအကြား အတော် ကလေး ဟနေသည်။ သူ့ခြေချော် လက်ချော်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဇွေးကျောက်ကျ နှင့် အကျနာပေတော့မည်။ သူ ပြေးမည့် ထိုနေ့ကို စိတ်က အမြဲ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပြီး ပူပန်နေခဲ့မိသည်။

အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အပေါက်ကလေးမှာ ကြီးမားသည်ထက် ကြီးမားလာသဖြင့် သူသည် အကြီးအကျယ်ပင် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်၍ လာသည်။ နောက်ဆုံး အခန်းထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားလာခြင်းပင် မပြု တော့ဘဲ အခန်းထောင့်များတွင်သာ ခိုကပ်၍ နေမိတော့သည်။ အစောင့်က ထမင်းလာဖို့သည့်အခါမှာသာ ထိုင်ရာမှ ထယ့်မိတော့သည်။ သူ့အိပ်ရာကိုပင် နံရံနှင့် ကပ် နေသော အခန်းထောင့်သို့ ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်း ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်အထိ ဖြစ်လာသည်။

နေ့ရက်များ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။ သီတင်းပတ်တွေလည်း အလီလီကုန်ဆုံးကာ လများပင် ကြာညောင်းလာခဲ့သည်။ သူ့အခန်းမှာ ရပ်စရာပင် မရှိတော့။ သူသည် အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှ ခြေဖျားထောက်ကာ အပေါ်သို့မော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သော့ခလောက် ဖွင့်သံ တချွမ်ချွမ်ကိုသာ ကြားလိုက်ရသည်။ အခန်းထဲသို့ ထမင်း ပန်းကန်ရောက်လာသည်။ “မနက်ဖြန်မနက် မင်း ထောင်က လွတ်မယ်” ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူငှူကြီး ရပ်နေဆဲမှာပင် အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်။

၄၄ ညများမဟူရာ

သူထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အပေါက်ကလေး၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် သူ့ကိုယ်ကို သတိထား ထိန်းရပ်ရင်း အကြီးအကျယ် ချောက်ချား၍ နေမိတော့သည်။ ညမှောင်ပြီ။ သူသည်တစ်ညသာ သည်မှာ နေရတော့မည်။

ရက်ပေါင်း၊ လပေါင်း၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ သည်အခန်းကျဉ်း ကလေးထဲတွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ယခုတော့ သူလွတ်မြောက်ရ ပေတော့မည်။ ထိုအတွေးကြောင့်သူမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှား နေမိတော့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်၍လည်း သွားသည်။

အခန်းထဲတွင် နေရာလပ်မရှိတော့။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အပေါက် ကကြီးထွား၍နေဆဲ။ မိုးကောင်းကင်နှင့် သူကား အလှမ်းမဝေးတော့။ ထိတွေ့ ဆက်စပ်မိကြတော့မည်။

ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် သူ မတ်မတ်ရပ်လိုက်မိသည်။ ထိုည ကုန်ဆုံးသွားမှာနှင့် အခန်းထဲမှ အပေါက်ကလေး မနက်မိုးလင်းချိန် အထိ မပြောင်းမလဲ ရှိနေမှာကို သူအကြီးအကျယ် စိုးရိမ်ထိတ်လန့် ၍နေမိသည်။

အပြင်ဘက် မြူမှောင်ဝေကင်းသည့် ကောင်းကင်ယံထက် တွင်မူ ကြယ်ကလေးတွေ တဖျတ်ဖျတ်လင်းလက် တောက်ပနေဆဲ။ ညသည် မည်းမှောင်၍နေသော်လည်း အလွန်မနာလို ဝန်တိုစရာကောင်း လောက်အောင် လှပ၍နေသည်။

သူသည် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ရင်း

ထောင်မှလွတ်တော့မည်ဆိုသည်ကို တွေးပူပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်
ကြောက်ရွံ့၍ နေမိတော့သည်။ ။

**အိန္ဒိယစာရေးဆရာ Pritish Nandy ၏ Quietly, The Night Grows
ဝတ္ထုကို ဖြန့်ဆိုသည်။**

**ရွှေဝတ်မှုန်မဂ္ဂဇင်း၊
ဇက်တင်ဘာ၊ ၁၉၉၄**

ပျော့ညံ့သူ

တစ်နေ့က ကျွန်တော် ကလေးများကို စာသင်ပေးနေသည့် ဆရာမလေး ယူလီယာဗာဆီလီယက်ဗနာ့ကို ကျွန်တော့်စာကြည့်ခန်း အတွင်းသို့ အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပေးစရာ ငွေကြေးကိစ္စများကို ရှင်းလင်းပေးရန်ဖြစ်သည်။

“ထိုင်ပါ ဆရာမ” ဟု ပြောလိုက်ရင်း...

“ပေးစရာ ရှိတာကလေးတွေကို ပေးမလို့ အခေါ်ခိုင်းတာပါ။ ဆရာမလည်း ငွေလိုရောမယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာမကလည်း မတောင်းဘူး။ ကောင်းပြီလေ။ အခုပေးတာပေါ့။ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးဖို့ ဆရာမ တစ်လ ရူဘယ်သုံးဆယ်နဲ့ သဘောတူခဲ့တယ်နော်”

“တစ်လ လေးဆယ်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး။ သုံးဆယ်။ ဒီမှာ စာနဲ့သေသေချာချာ ရေးထားတယ်။ အိမ်မှာ ကလေးတွေကို စာလာပြပေးတဲ့ ဆရာမမှန်သမျှ

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

တစ်လ ရှာယံ သုံးဆယ်ပဲ အမြဲပေးခဲ့တယ်။ ဆရာမ ဒီမှာ စာသင် ပေးနေတာ အခုဆိုရင် နှစ်လရှိသွားပြီနော်”

“နှစ်လနဲ့ ငါးရက်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့ပါ ပေါင်းမှ နှစ်လတိတိ။ အားလုံး ဒီမှာ စာနဲ့ ရေးမှတ်ထားတယ်။ အခု ဆရာမကို ပေးရမှာက နှစ်လစာဆို တော့ ရှာယံ ခြောက်ဆယ်။ အဲဒီအထဲက တနင်္ဂနွေကိုးရက်ကို နှုတ်ရဦးမယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ ဆရာမဟာ ကိုလျာကို စာသင် မပေးခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ အားလပ်ရက်နဲ့ ပိတ်ရက်က သုံးရက် ပါသေးတယ်။

ဆရာမလေး ယူလီယာ ဗာဆီလီယက်ဗနာသည် မျက်နှာကြီး နီရဲကာ စကတ်အနားစွန်းကလေးကို လက်ဖျားနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကိုင်နေသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။

“အားလပ်ရက်က သုံးရက်၊ သုံးရက်အတွက် တစ်ဆယ့်နှစ် ရှာယံ ဖြတ်ရမယ်။ ကိုလျာ လေးရက် နေမကောင်းဖြစ်ပြီး စာမသင်ခဲ့ရဘူး။ ဆရာမဟာ ဗာယာနဲ့ပဲ နေခဲ့ရတယ်။ ဆရာမ သွားလိုက်တာက သုံးရက်။ အိမ်ရှင်မက ဆရာမကို ညစာ စားပြီး ချိန်ဆိုရင် အနားပေးတယ်။ တစ်ဆယ့်နှစ်ရှာယံနဲ့ ခုနစ်ရှာယံ ပေါင်းတော့ တစ်ဆယ့်ကိုးရှာယံ။ လစာထဲက တစ်ဆယ့်ကိုး ရှာယံကိုနှုတ်တော့ လေးဆယ့်တစ်ရှာယံဘဲ ကျန်တော့တယ်။ မှန်တယ်နော်”

ဆရာမလေး ယူလီယာ ဗာဆီလီယက်ဗနာ၏ ဘယ်ဘက် မျက်လုံးများသည် နီရဲသွားကာ မျက်ရည်များ ဝိုင်းစို့လာသည်။ မေးလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ဆရာမလေးသည် ရှောင်း

၄၈ ဖျော့ညွှသူ

တစ်ချက် ဆိုးလိုက်ကာ နှာခေါင်းကိုပွတ်သည်။ သို့သော် စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြော။

“နှစ်သစ်ကူးပွဲ မတိုင်မီက လက်ဖက်ရည်အချိုခွက်နဲ့ ပန်းကန် ပြား ဆရာမကြောင့် ကွဲသွားခဲ့တယ်။ အဲဒါအတွက် နှစ်ရူဘယ် လက်ဖက်ရည်ခွက်က အတော်တန်ဖိုးကြီးပါတယ်။ မိသားစုအစဉ် အဆက် ထိန်းသိမ်း ဆက်ခံလာတဲ့ပစ္စည်းမို့ အတော်ကလေးစိတ် မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ထားပါတော့လေ။ ပိုပြီး ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ် ခဲ့တာ ရှိသေးတယ်။ ဆရာမရဲ့ ပေါ့ဆမှုကြောင့် ကိုလျာဟာ သစ်ပင် ပေါ်တက်လို့ အင်္ကျီတွေ စုတ်ပြဲသွားခဲ့တယ်။ အဲဒါအတွက် တစ်ဆယ် ရူဘယ်။ ဆရာမရဲ့ပေါ့ဆမှုကြောင့် အိမ်ဖော်မကလေးက ဗာယာ ရဲ့ဘွတ်ဖိနပ်ကို နှိယူသွားခဲ့တယ်။ ဒါတွေ အားလုံးကို မျက်လုံးဒေါက် ထောက်ကြည့်ရမှက ဆရာမ အလုပ်။ ဒါအတွက် ဆရာမ ပိုက်ဆံပေးပြီး ငှားထားတာလေ။ အဲဒီအတွက် ငါးရူဘယ်ဖြတ်မယ်။ ဇန်နဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့က ဆရာမ ကျုပ်ဆီက ငွေ ဆယ်ရူဘယ် ချေးခဲ့တယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ရှင့်ဆီက မချေးခဲ့ပါဘူး” ဟု ဆရာမလေး က လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီမှာ အားလုံးကို စာနဲ့ ရေးမှတ်ထားတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပြီ။ နောက်တော့ကော”

“လေးဆယ့်တစ်ရူဘယ်ထဲကနေ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ရူဘယ် နှုတ်တော့ တစ်ဆယ့်လေးရူဘယ် ကျန်တယ်”

ဆရာမလေး၏ မျက်လုံးအုံ့သည် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်သိပ် နေကာ သွယ်တန်းလှပသော နှာတံစင်းစင်းပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်

များ ဝိုင်းစို့လာသည်။ သနားစရာ အတော်ကောင်းသည့် မိန်းကလေး...။

“ကျွန်မ တစ်ခါပဲ ပိုက်ဆံချေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရှင့်ဇနီးဆီက သုံးရူဘယ်တည်းရယ်ပါ။ ဒါထက် တစ်ပြားမှ မပိုခဲ့ပါဘူး” ဟု အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောသည်။

“အဲဒါကို ထည့်မပြောခဲ့ဘဲကိုး။ အဲဒါ ကျုပ်စာထဲမှာ မရေးမှတ်ရသေးဘူး။ တစ်ဆယ့်လေးရူဘယ်ထဲက သုံးရူဘယ် ထပ်နှုတ်တော့ တစ်ဆယ့်တစ်ရူဘယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီမှာ သုံးရူဘယ်၊ နောက်သုံးရူဘယ်၊ နောက်သုံးရူဘယ်၊ တစ်ရူဘယ်၊ တစ်ရူဘယ် အားလုံး တစ်ဆယ့်တစ်ရူဘယ်။ အဲဒါ ဆရာမပိုက်ဆံ”

ကျွန်တော်သည် ဆရာမလေးကို ငွေတစ်ဆယ့်တစ်ရူဘယ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဆရာမလေးသည် ငွေကို တုန်တုန်ရီဖြင့် လှမ်း ယူကာ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ” ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝုန်းခနဲထလိုက်ကာ အခန်းထဲတွင် လျှောက်နေမိတော့သည်။ စိတ်လည်း အတော်ဆိုးသွားသည်။

“နေပါဦး၊ ဆရာမက ကျုပ်ကို ဘာအတွက် ကျေးဇူးတင်ရတာလဲ” ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

“ပိုက်ဆံပေးတဲ့ အတွက်ပါ”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ငွေလိမ်ပေးနေတာ။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး အေးဓားပြတိုက်နေတာ။ ဘာပြုလို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်တာလဲ”

“တခြားမှာဆိုရင် တစ်ပြားမှတောင်မရလို့ပါ”

၅၀ ပျော့ညံ့သူ

“တစ်ပြားမှ မရဘူး ဟုတ်လား။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ အေးလေ... အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ရက်စက်တဲ့ သင်ခန်းစာ တစ်ခုကို ပေးချင်လို့ပါ။ ခင်ဗျား လစာ နှစ်လအတွက် ရူဘယ် ရှစ်ဆယ်လုံးလုံး အပြည့်ပေးမှာပါ။ ဟောဟိုက စာအိတ်ထဲမှာ အပြည့် ထည့်ထားပါတယ်။ ဆရာမ... ဘာပြုလို့ ခင်ဗျား ဒီလောက် ပျော့ညံ့ရတာလဲ။ မဟုတ်တာကို ဘာပြုလို့ ပြန်မပြောရဲတာလဲ။ မဟုတ်တာကို ပြန်ပြောရဲရမယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘဝမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေလို့ရတော့မှာလဲ။ ဒီလိုပျော့ညံ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ဆရာမလေးမျက်နှာ ပြုံးယောင်သမ်းလာသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာမလေးအား ဘဝနေနည်း သင်ခန်းစာ တစ်ရပ်ကို ရက်ရက်စက်စက် ပေးမိလိုက်သည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရင်း သူမ၏လစာ ရူဘယ်ရှစ်ဆယ်ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ဆရာမလေးသည် အံ့အားသင့်၍နေသည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟုကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ပြောရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူထွက်သွားလေမှပင် သူ၏ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း လောကကြီး မှာ ရက်စက်တယ်ဆိုတာ အလွန်လွယ်ကူတဲ့ အလုပ်ပါလားဟု တွေးနေလိုက်မိတော့၏။ ။

ရုရှစာရေးဆရာ Anton Chekhov ၏ Softy ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုသည်။
ပိတောက်ပွင့်သစ် မဂ္ဂဇင်း၊
စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၉၅

အဖေ့နဲ့ တွေ့ချင်သတဲ့လား

ကျွန်တော့်အဖေက လော်ရီကာ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ဖြစ်
သည်။ နယ်ထွက်ရသဖြင့် အိမ်မှာ အမြဲမရှိတယ်။ အမေက ဟိုတယ်
တစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့
မောင်နှမတွေချည်းသာ နေကြရသည်။ နှမလေးယောက်နှင့် ညီတစ်
ယောက်ရှိသောကြောင့် အထီးကျန်တော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ
မနေခဲ့ရ။ ကျွန်တော့်အစ်မ အဲဒစ်သည်အကြီးဆုံးဖြစ်၍ ကျွန်တော်
က ယောက်ျားနှစ်ယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အဲဒစ်သည်
ကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်၍ ကျွန်တော်က
အလုပ်ရှာနေဆဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမများထဲတွင် ကာရွန်၊ စန္ဒရာနှင့် ရူဘီ
အမည်ရှိ မိန်းကလေး သုံးယောက်လည်း ပါသေးသည်။ သူတို့ သုံး
ယောက်လုံး ကျောင်းနေကြဆဲဖြစ်သည်။ အထွေးဆုံးကလေးက ဝီလျမ်

၅၂ အဖေနဲ့ တွေ့ချင်သတဲ့လား

ဖြစ်သည်။ ဝီလျမ်ကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ‘ဂျက်ကလေး’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ သူငယ်ငယ်က မနက်လင်းလျှင် သူ့ကြောင့် အားလုံးနီး ကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝီလျမ် ကလေးမှာ မူလတန်းကျောင်းသား ဘဝသာ ရှိသေး တယ်။ အဖေနှင့် အမေသည် အိမ်မှာ အမြဲလိုလိုပင် မရှိသောကြောင့် အဲဒစ်နှင့် ကျွန်တော် ကကလေးများကို ကျွေးမွေး ပြုစုစောင့် ရှောက်ကြရသည်။

မိန်းကလေး လေးယောက်စလုံးပင် အိမ်မှုကိစ္စအလုပ်များကို ကိုယ်စီကိုယ်ငှ လုပ်ဆောင်ကြသည်။ အစ်မ အဲဒစ်က သူ့အလုပ်က ပြန်လာလျှင် အိမ်မှုကိစ္စ ဗဟိရများကို အများဆုံး တာဝန်ယူ၍ လုပ် ဆောင်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ရှာနေရာဖြင့် ဝင်ရောက် ချက် ပြုတ်နေချိန် မရခဲ့။ သို့သော်လည်း အိမ်ခန်းများကိုတော့ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်လောက် အမှိုက်လှည်း သန့်ရှင်းပေးသည်။ ညနေတိုင်း အငယ်ဆုံး ဝီလျမ်ကို ကျောင်းသွားကြိုပေးသည်။ ညနေ လေးနာရီခွဲလျှင် ညီမလေးသုံးယောက် ကျောင်းမှ လမ်းလျှောက် ပြန်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ် စားဖို့ ကိုယ်ရှာကြရသည်။ အဲဒစ် ရောက်လာလျှင် အားလုံး ညစာစားကြသည်။ အဲဒစ်သည် ကျွန်တော့်ကို ငပျင်းဟု အမြဲခေါ်လေ့ရှိသည်။

ညစာစားပြီးလျှင် ကျွန်တော်သည် အပြင်ထွက်တော့သည်။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အပေါင်း အသင်းတချို့မှာ မကောင်းသဖြင့် အမေက ကျွန်တော့်ကို သူတို့နှင့် မပေါင်းသင်းဖို့ ပြောလေ့ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် သူငယ်ချင်းများဖြစ်၍ မပေါင်းဘဲနေ၍ မဖြစ်နိုင်။

ပြီးခဲ့သည့် တနင်္လာနေ့ကပင် အဖေ့ဆီက စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ အမေ့ဆီသို့ ရေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အိမ်မှာ အမေက မရှိ။ စာက အရေးကြီးသည်ထင်၍ ကျွန်တော်တို့ ဖောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အဖေက စာထဲတွင် “ငါပြန်မလာတော့ဘူး၊ နယူးကပ်ဆယ်မှာပဲ ရှိရန်နဲ့ အတူ နေနေတယ်” ဟု အမေ့ကို ရေးထားသည်။

“နယူးကပ်ဆယ်” ဆိုသည်မှာ မြောက်ပိုင်းအင်္ဂလန်မှ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ အဖေသည် နယူးကပ်ဆယ်သို့ လော်ရီကားဖြင့် မကြာခဏ သွားလေ့ရှိသည်။

အဖေ့စာကို ဖတ်ရသောအခါ အစ်မအဲဒစ်သည် ချုံပွဲချ ငိုပါလေတော့သည်။ ညီမကလေးများဖြစ်သည့် ကာရွန်၊ စန္ဒရာနှင့် ရှာဘီ တို့ကို အဖေ့စာပါအကြောင်းအရာကို ပြောပြသောအခါ သူတို့အားလုံး ပင်ဝမ်းပန်းတနည်းငိုကြသည်။ အထွေးဆုံး ဝီလျမ် ကလေးကတော့ မငို။ မငိုသည့်အကြောင်းမှာ ဝီလျမ်ကလေးသည် အဖေ့ကို အဖေမှန်း ကောင်းကောင်း မသိရှာသောကြောင့်ပင်။

အဖေက “ဒီစာနဲ့အတူ ပေါင်ငါးဆယ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်” ဟု စာထဲတွင် ထည့်ရေးထားသော်လည်း စာအိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံကို မတွေ့။ တစ်ယောက်ယောက်က ဖောက်ယူသွားဟန်တူသည်။

အဲဒစ် အလုပ်လုပ်သောဆိုင်က တစ်ပတ်တစ်ခါ လစာရှင်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း သူရသော လစာက မဖြစ်စလောက်ဖြစ်၍ ပေးစရာနှင့် မကာမိ။ အိမ်လခလည်း ပေးရဦးမည်။ ဂက်စ်ဖိုးနှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားခလည်း ပေးရဦးမည်။ ပေးစရာက စုစုပေါင်း ပေါင် ၂၆၀ နှင့် ၅၆ သျှိလင်၊ အဲဒစ် ရသည့် လစာက ၇ ပေါင်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ စားစရာအတွက်ပင် မကျန်တော့။

၅၄ အဖေနဲ့ တွေ့ချင်သတဲ့လား

အင်္ဂါနေ့ နံနက်ခင်းတွင် နှမလေးများကို “ဘာမှ စိတ်မပူကြနဲ့၊ အစ်ကို ကြံလိုက်ဦးမယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

ညီမလေးသုံးယောက် ကျောင်းသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ အဲဒစ်လည်း အလုပ်သို့ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က အထွေးဆုံး ကလေးကို ကျောင်းသို့ လိုက်ပို့ပြီး သူငယ်ချင်းများရှိရာသို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ “သူငယ်ချင်းတွေက ကူညီကြမှာပါ” ဟုလည်း ပြောလိုက် မိသည်။

မြစ်ကမ်းနားဘက်သို့ ကျွန်တော်လျှောက်လာခဲ့သည်။ တက်၊ ဂျော့စ်နှင့် ‘လျှပ်စီး’ တို့ သုံးယောက် ကမ်းနားတွင် အမြိုင်သား ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ‘လျှပ်စီး’ ၏ အမည်ရင်းမှာ ဒေးဗစ်စမစ် ဖြစ်သည်။ သူလမ်းသွားလျှင် နှေးကွေးလွန်းသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို တမင်နောက်ပြောင် ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ လမ်းလျှောက်လျှင် မိတာ တစ်ရာလောက် ခရီးလေးကို နာရီဝက် လောက်ကြာအောင် လျှောက်လေ့ရှိသည်။ သူတို့တစ်တွေလည်း အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေနေကြဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းများအား ကျွန်တော့်အိမ်မှ ဒုက္ခအဝဝ ကို ပြောပြမိသည်။ ပြဿနာက ငွေကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် အမြန်ဆုံး ရှာရမည်နည်းဆိုသည့် ပြဿနာပင်။ ကျွန်တော့် အစ်မ အဲဒစ်နှင့် ရည်ငံနေသည့် ဂျော့စ်က...

“ငွေမလိုပါဘူးကွာ။ ဆိုင်ကနေ စားစရာပစ္စည်းတွေကို ယူလို့ရ သားပဲဟာ။ တစ်ပတ်ကုန်ရင် အဲဒစ်ကို သူ့ဆိုင်က လစာရှင်ပေး နေတာပဲ။ အဲဒီတော့မှ ငွေပေးလည်းဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား” ဟု အကြံပေးသည်။

ကျွန်တော်က ဂျော့၏ အကြံပေးချက်ကို မကြိုက်။ သို့သော် ဘာမျှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

အဲဒစ် အလုပ်လုပ်နေသည့် စူပါမားကပ်ဆိုင်ကြီးသို့ ကျွန်တော် တို့သွားပြီး ပေါင်မုန့်၊ ကြက်ဥ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ပြောင်းဆန်မုန့်၊ နို့မှုန့်၊ အာလူး၊ ဒိန်ခဲ၊ ဘီစကစ်နှင့် သကြားလုံးထုတ်များ ဝယ်လာ ခဲ့ကြသည်။ စုစုပေါင်း ၇ ပေါင်နှင့် ၂ သျှီလင်လောက် 'ချော' သွားသည်။ အဲဒစ်၏ ငွေဖြင့်ပင် ထိုပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဂျော့သည် အဲဒစ်တာဝန်ကျနေသော ငွေချေကောင်တာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီ ပစ္စည်းတွေအတွက် ငွေမချောဘဲ နင့်ကိုကျော်ပြီး တို့ယူသွား မယ်နော်” ဟု ဂျော့က အဲဒစ်ကို ပြောလိုက်သည်။

အဲဒစ် မျက်နှာ ရဲရဲဖြစ်သွားသည်။ ဒေါသလည်း အတော်ထွက် သွားပုံရသည်။

“ငါ... အဲသလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နင်သိပ်ဆိုးပါလား၊ သွား... ဆိုင်ထဲက ထွက်သွား” ဟု အဲဒစ်ကပြောသည်။

“ငါ နင်တို့ကို ကူညီတာပါဟာ” ဟု ဂျော့က ဆိုသည်။

“ဟင့်အင်း၊ အဲသလို အကူအညီမျိုးကို ငါမလိုချင်ဘူး၊ သွားတော့၊ နင် ငါ့ကို နောက်လာမတွေ့နဲ့တော့” ဟု အဲဒစ်က ပြောသည်။

ညနေပိုင်းရောက်သောအခါ အဲဒစ်က ညစာချက်သည်။ လျှပ် စစ်ဓာတ်အားခ မပေးဆောင်သဖြင့် လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီက မီးလာဖြတ်သွား ၍ မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲတွင် အဲဒစ်မှာ ချက်ပြုတ်နေရသည်။ ထမင်းဟင်းအိုးများမှာ ဓာတ်ငွေ့နှင့်ချက်သည့် အိုးများဖြစ်၍ တော်သေး

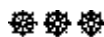
၅၆ အဖေနဲ့ တွေ့ချင်သတဲ့လား

တော့သည်။ အဲဒစ်သည် အာလူး၊ ကြက်ဥ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်တို့နှင့် ညနေစာကို ချက်ပြုတ်သည်။ စားရသည်က မတင်းတိမ်။ ကျွန်တော် တို့မှာ မဝမလင်ဖြစ်ကာ ဆာလောင်မြဲ ဆာလောင်နေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ပေါင်မုန့်နှင့် ဒိန်ခဲကို စားကြသည်။ ထို့နောက် သကြားလုံး များကို ထပ်စားကြရပြန်သည်။

နံနက်လင်းသောအခါ နံနက်စာအတွက် ပြောင်းဆန်မှုန့်မှ တစ်ပါး ကျွန်တော်တို့မှာ စားစရာ ဘာမျှမရှိတော့။ စာပို့သမားက အကြွေးဘိလ်တစ်စောင် လာပို့ပြန်သည်။

“ညနေစာအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်” ဟု ညီမငယ် အာရွန်က မေးသည်။

“အမေပြန်လာချင် လာမှာပါ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အဖေဆီက ငွေ ရောက်ချင်ရောက်လာမှာပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက်စာပြီးသောအခါ အိမ်က ရုပ်မြင်သံကြားစက် ကြီးကို ၄၅ ပေါင်ဖြင့် ကျွန်တော် သွားထု' ပစ်လိုက်သည်။ လျှပ်စစ် မီတာခ ပေးစရာတော့ လုံလောက်သွားသည်။ သို့သော် စားရေးအတွက် ဝယ်စရာငွေက မကျန်တော့။

ထိုနေ့ ညစာကို ပေါင်မုန့်၊ ဒိန်ခဲတို့နှင့်သာ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ ပြီးလိုက်ကြရသည်။ ညနေစာ စားပြီးသောအခါ သူငယ်ချင်း များဆီသို့ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းများက ကဖေး ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်နေကြသည်။ သူတို့မှာလည်း ပိုက်ဆံက ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိကြ။

“ငါ... အဲဒစ်နဲ့ စကားသွားပြောဦးမယ်” ဟု ဂျော့စ်ကဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ အခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားပြီး အဲဒစ်နှင့် စကားပြောနေ

လေသည်။ အဲဒစ်သည် စိတ်အတော်ဆိုးနေသည်။ နောက်နေ့တွင်
ကျော့ခံသည် စားစရာ အထုပ်အပိုးများနှင့် အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေအတွက် ငါ့မှာ ပိုက်ဆံပေးစရာမရှိဘူး” ဟု
ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ ဒါတွေအတွက် မင်း ငါ့ကို ဘာမှပေးစရာမလို
ဘူး၊ ငါအလကားရလာခဲ့တာ” ဟု ကျော့ခံက ဆိုသည်။

“မင်း ဒါတွေကို အဲဒစ်တို့ဆိုင်က ခိုးလာခဲ့တာလား” ဟု
ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

ကျော့ခံသည် ကျွန်တော့်ကို အတော်စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“အေးလေ... ဒါတွေကို မင်းမလိုချင်ဘူးဆိုရင် ငါဆိုင်ကို
ပြန်ပို့လိုက်မယ်” ဟု ကျော့ခံက ဆိုသည်။

ကျွန်တော်က အဲဒစ်၊ ဘာရွန်၊ စန္ဒရာ၊ ရူဘီနှင့် ငှက်ကလေး
ဝီလျမ်တို့အတွက် ညစာကို စဉ်းစားနေမိသည်။

“နေပါစေ၊ ပြန်ယူမသွားပါနဲ့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်
သည်။ ကျော့ခံထွက်သွားသည်။

ညနေပိုင်းတွင် အဲဒစ် အလုပ်မှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ

“ကျော့ခံ၊ တို့ဆိုင်ကို ရောက်လာပြီး ဒီပစ္စည်းတွေကို စစ်ဆေး
တဲ့ကောင်တာမှာ အစစ်မခံဘဲ ယူသွားတယ်။ ငွေလည်း ပေးမသွားဘူး။
ငါလည်း သူ့ကို သွားမတားရဲဘူး၊ သွားတားလို့ ဆိုင်က သိသွားရင်
သူ ဒုက္ခရောက်သွားမှာ။ ဒါကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်ရတယ်”
ဟု အဲဒစ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။

သီတင်းတစ်ပတ် ကုန်သွားသောအခါ ဆိုင်က အဲဒစ်ကို လစာ
ထုတ်ပေးသည်။ အဲဒစ်က ပေးစရာ ဘီလ်အချို့ကို ဆပ်လိုက်

၅၈ အဖေနဲ့ တွေ့ချင်သတဲ့လား

သည်။ စနေနေ့ ရောက်သောအခါ အိမ်လခ ၁၁၅ ပေါင်နှင့် ၅၆၅၂လင် ပေးစရာ ကျန်နေသေးသည်။ စားစရာက ဂျော့စ်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လောက်အထိ ရှိနေသေးသည်။ အဲဒီမှာ သည် ဂျော့စ်ယူလာသည့် စားစရာပစ္စည်းများအတွက် ဆိုင်ကို သူ့လစာထဲမှ ပေးမည်ဟုဆိုသည်။ စနေ့ရလေးကမူ သည်အတိုင်းမပြောဘဲနေလျှင် ကောင်းမည်ဟုဆိုသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်ပူပင်နေမိကြသည်။ အဖေနှင့် အမေဆီကလည်း ဘာသတင်းမျှမကြား။ အမေ ဘယ်ရောက်နေမှန်း လည်း ကျွန်တော်တို့ မသိကြရ။

စနေနေ့နံနက်ခင်းတွင် အခန်းတံခါးခေါက်သံကြား၍ ကျွန်တော် က တံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ရဲတစ်ယောက် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသည်။

“မင်းတို့အဖေနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်” ဟု ရဲကပြောလေ သည်။ ။

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ Francis Radice ၏ Check-out ဝတ္ထုကို ဖြန့်ဆိုသည်။

**Golfဂွင်း၊
ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၉၅**

အိမ်ပြေး

တိုနီ၏အဖေသည် လက်ပတ်နာရီကို ရှာမတွေ့ဖြစ်နေသည်။
အလုပ်သွားချိန်ဖြစ်သဖြင့် နာရီလိုနေသည်။

“တိုနီ ညက သားယူပတ်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ မီးဖိုခန်းထဲ
မှာ ပတ်ထားတာ တွေ့လိုက်ပါသေးတယ်” ဟု တိုနီကို မေးလိုက်သည်။

“ဖေဖေနာရီ သား ယူမပတ်ဘူး ဖေဖေ၊ သားပတ်တာက
မီးဖိုထဲက နာရီပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မင်းပတ်ထားပါတယ် တိုနီ၊ မင်းညာနေ
ပြန်ပြီ၊ ညကပဲ မြင်လိုက်ပါတယ်”

“ကလေးကို ရှင် စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့” ဟု တိုနီ၏
အမေက ဝင်ပြောသည်။

“ဘာကွ၊ ကလေးကို စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်နဲ့ ဟုတ်လား၊
မင်းပဲ အပြောကောင်း၊ မင်းပဲ ကလေးကို အမြဲပူညံ့ပူညံ့လုပ်နေတာ၊
ငါက ငါ့ဘာသာ ငါ့နာရီကို ရှာနေတာ”

၆၀ အိမ်ပြေး

“ရှင် ပစ်စလက်ခတ် သိပ်နိုင်တာကို၊ ဒါကြောင့် ပျောက်နေတာ ပေါ့”

တိုနီ၏အဖေသည် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဒေါသပုန်ထ လေတော့သည်။

“ငါက ပစ်စလက်ခတ် နိုင်တယ် ဟုတ်လား။ ကြည့်လိုက်စမ်း ပါဦး၊ အဝတ်တွေက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြားပြားခတ်လို့၊ နံရံမှာ ယိုတွေ၊ ကော်စောပေါ်မှာ ပြောင်းမှုန့်တွေ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေက ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကတည်းက မဆေးမကြောထားခဲ့တာတွေ၊ မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်တွေဟာ ဖိဖိုထဲက ရေစင်ခုံပေါ်မှာ၊ နေရာအနှံ့မှာ အမှိုက်သရိုက် တွေ၊ မင်းကမှ တကယ့်ပရမ်းပတာ မိန်းမ၊ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့မိန်းမ”

“ရှင် ထွက်သွား”

“အေး၊ မပူပါနဲ့သွားမှာပါ၊ ငါ့အတွက် ညစာလည်း မချက်လေနဲ့၊ ငါ့ဘာသာ တစ်နေရာသွားပြီး ကောင်းကောင်းစားမယ်”

တိုနီ၏ဖခင်သည် တံခါးကို တဝန်းဝန်းထုပြီး ထွက်ခွာသွား တော့သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ညနေ အရက်ဆိုင်က ရှင်ပြန်လာချိန် ကျုပ်ကလည်း အပြင်မှာ ရောက်နေပြီသာမှတ်” ဟု တိုနီ၏ မိခင် ကလည်း ပြန်အော်၍ ပြောလေသည်။

တိုနီသည် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားမိသည်။ ဖခင်၏ နာရီ သူ ကောက်ကိုင်ချင်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိ။ သူ သည်လိုပဲ တစ်ခုခု အမြဲမှားယွင်းလေ့ရှိသည်။ သူမှားပြီးပြီဆိုလျှင် အိမ်မှာ ပြဿနာတက်တော့သည်။

“ဒီလိုဖြစ်ရတာတွေ အားလုံးဟာ ငါ့ကြောင့်ပဲ” ဟု တိုနီ တွေးလိုက်မိသည်။

“အလကားထိုင်နေတာပဲ” မနက်စာ အခုထိ မစားသေးပါလား၊ ဖိနပ်လည်း အခုထိ မစီးသေးဘူး၊ စာအုပ်တွေလည်း အိတ်ထဲ မထည့်သေးဘူး။ ကျောင်းသွားချိန် ရောက်နေပြီ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရသေးဘူး၊ လူက အိပ်ချင်မှူးတူးပဲ ရှိတယ်၊ စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်တယ်လို့လည်း မရှိဘူး၊ အမြဲနောက်ကျတယ်၊ အမြဲစိတ်ဆိုးစရာချည်းပဲ”

မိခင်ဖြစ်သူက သူ့ကို အော်ဟစ်ပြောဆိုသည်။

“သား အမြဲနောက်မကျပါဘူး မေမေရဲ့၊ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ အခုတစ်ခါပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ငါ့ကို ပြန်ပြီး အထွန့်တက်မနေနဲ့၊ မြန်မြန်လုပ်”

“သားလည်း မြန်မြန်လုပ်နေတာပဲ မေမေရဲ့”

တိုနီသည် အခန်းထဲသို့ ပြောပြောဆိုဆို ဝင်သွားသည်။ သွားရင်း ခေါင်းထဲသို့ စိတ်ကူးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

“ဒီညနေ အိမ်ကို မပြန်တော့ဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ အော်ဟစ်နေကြပေါ့၊ ငါအိမ်က ထွက်ပြေးမယ်” ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

တိုနီသည် ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်များကို ပြန်ထုတ်လိုက်ပြီး အဝတ်အစားများကို ကောက်ထည့်လိုက်သည်။ မီးဖိုထဲတွင် သစ်သီးကိတ်ကလေးများ၊ သစ်သီးနှင့် ကိုကာကိုလာဘူးတစ်ဘူးကို တွေ့ရသည်။ မေမေက ရေချိုးခန်းထဲသို့ရောက်နေသည်။ တိုနီသည် စားစရာများကို ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ အိမ်မှအသာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

နံနက်ခင်းမှာ သာသာယာယာရှိနေသည်။ လူတွေ အလုပ်ကို သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်ဖြင့် သွားလာနေကြသည်။ သူတို့ကို ကြည့်

၆၂ အိမ်ပြေး

ရသည်မှာ ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာနေကြပုံရသည်။ ရုတ်တရက် “အင်း ငါ့မှာ စာအုပ်တွေလည်း ပါမလာဘူး၊ ကျောင်းကို သွားလို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူး၊ လန်ဒန်ကို သွားမှာပဲ၊ လန်ဒန်မြို့ကြီးက အကြီးကြီး ဆိုတော့ သူတို့ ငါ့ကို ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု အတွေးဝင် လာသည်။ တိုနီသည် မြို့ထဲမှထွက်ကာ လန်ဒန်သို့သွားရာလမ်းမကြီး ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

ကားကလေးတစ်စီးက သူ့ရှေ့သို့ ထိုးရပ်လာသည်။ “လန်ဒန် ကို ကားနဲ့ လိုက်သွားမှာပဲ” ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ အမျိုးသမီးတစ် ဦးက ကားတံခါးပေါက် ခေါင်းပြုကာ...

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ချာတိတ်” ဟု သူ့ကို မေးလိုက်သည်။ ဒီလိုပြောပေါက်ကိုတော့ သူမကြိုက်။

“ကျွန်တော် လန်ဒန်သွားမလို့၊ လန်ဒန်မှာနေတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပြီး သူက အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ သူ့စကားကို အမျိုးသမီးကြီးက ယုံကြည်ပုံမရ။ သို့ သော်လည်း “အေး... ဒါဆိုရင် လိုက်ခဲ့လေ” ဟု ပြောလိုက်သော အခါ သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။

လမ်းတစ်ဝက်အရောက်တွင် အမျိုးသမီးကြီး ကားကို လမ်း ဘေးတစ်နေရာတွင် ထိုးရပ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူသည်။ အပ်နှင့် အထိုးခံရသလို ခံစားလိုက်ရပြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ သူ အိပ်ရာက နိုးတော့ အခန်းတစ်ခန်း ထဲတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်းရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမျိုး သားကြီးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လမ်းကြားတွင် စကားပြောဆိုနေသံကို သူကြားရသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက...

“ကျွန်မ သူ့ကို ဒီမှာပဲ ဝှက်ထားလိုက်မယ်လေ၊ သူ့မိဘ တွေက လာရွေးပါလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုသည်။

“သူတို့မှာ ပိုက်ဆံရှိပုံ မရပါဘူးကွာ၊ ဒီကလေးကို ကြည့်ရ တာ မိဘတွေက ချမ်းသာပုံ မရပါဘူ၊ ငွေပေးနိုင်မယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူး၊ နေပါဦး၊ မင်းက ဘာပြုလို့ ချမ်းသာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်မလာခဲ့ရတာလဲ” ဟု အမျိုးသားကြီးက ဆိုသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီကလေးရဲ့ နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပြီး စာတိုက်ကနေ သူ့မိဘတွေဆီ ပို့လိုက်မယ်လေ၊ အဲသလို ဆိုရင် ပေါင်တစ်ထောင်လောက် လာပေးပါလိမ့်မယ်”

တိုနီသည် ကြက်သီးမွေးညှင်းများပင် ထသွားမိတော့သည်။

“ငါ့မိဘတွေက ပေါင်တစ်ထောင် ငွေမပေးနိုင်ဘူး၊ ငါ့နားရွက် ကို သူတို့ဖြတ်တော့မယ်”

တိုနီသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားကာ တံခါးကို အသာဖွင့် လိုက်သည်။ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်ပြီး မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကြီး နောက်တွင် အသာပုန်း၍ နေလိုက်သည်။ အမျိုးသားကြီးနှင့် အမျိုး သမီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ တိုနီကို အိမ်ထဲတွင် မတွေ့ရ သောအခါ လမ်ပေါ်သို့ ပြေးထွက်၍ ရှာကြသည်။ သူတို့ ထွက် သွားသောအခါ တိုနီသည် ပုန်းနေရာမှ ဆင်းလာပြီး ခြေဦးတည့် ရာသို့ ထွက်ပြေးခဲ့တော့သည်။

မကြာခင်မှာပင် မောပန်းလာ၍ လမ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ ဘယ်ရောက်နေသည်ဆိုသည်ကို တိုနီမသိ။ တစ်နာရီကြာမျှ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ လန်ဒန်မြို့ကြီးကား သွား၍ မဆုံးနိုင်တော့။ မကြာခင်မှာပင် သူလမ်းပျောက်နေပြီဟု သိနားလည်လိုက်မိတော့

၆၄ အိမ်ပြေး

သည်။ ဟိုတယ် တစ်ခုသို့ သူ ရောက်လာသည်။ “တည်းခိုခ ဘယ် လောက်ကျပါသလဲ” ဟု သူက မေးလိုက်သည်။ “တစ်ညကို ပေါင်နှစ်ဆယ်” ဟု လူကြီးက ဖြေသည်။ သူ့မှာ ရှိသည့်ငွေက ခြောက်ပေါင်သာ။

တိုနီသည် ဗိုက်ထဲက ဆာလာသဖြင့် ထိုင်ချကာ စားစရာ များကို ထုတ်စားသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမည် ဆိုသည်ကို မသိတော့။ ခဏအကြာတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း နေရာတစ်ခုကို သူတွေ့သည်။ တံခါးဝတွင် “လမ်းပျောက်သူများ ကူညီရေးစခန်း” ဟူသော စာတန်းရေးထားသည်။ နောက်ပြောင်ရေးထားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တိုနီက ထင်မိသည်။ သို့သော် ထိုအခန်းထဲသို့ သူဝင်သွားသည်။

ကူညီရေးစခန်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များက သူ့ကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ပင် ဆက်ဆံကြသည်။

“ရက်နည်းနည်းတော့ ဒီမှာနေနိုင်ပါတယ်” ဟု တိုနီကို ပြောသည်။ စခန်း၏ နောက်ဘက်တွင် ကြီးမားသည့် ရုံးခန်း အဆောက်အအုံ၊ အကြီးအကဲဖြစ်သူက...

“မင်း ဒီအဆောက်အအုံထဲမှာ နေပေတော့၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်၊ ကိုယ်အိပ်တဲ့ နေရာကို သန့်ရှင်းနေပါစေ” ဟု ပြောသည်။ တစ်ည သုံးဆယ်ပဲနိသာ ပေးရသော စခန်းတွင် အိပ်ပျော်နေသူများ ကမနည်း။ ယောက်ျားကလေးများအတွက် အကြီးအကဲတစ်ယောက် နှင့် မိန်းကလေးအကြီးအကဲ တစ်ယောက်တို့လည်း ပါကြသည်။

တိုနီသည် လမ်းပျောက်သူများ ကူညီရေးစခန်းတွင် ရက် အတော်ကြာနေထိုင်ခဲ့သည်။ မကြာပါ။ သူ့တွင် ပါလာသော ငွေကလေး ကုန်သွားသည်။ စခန်းအကြီးအကဲက...

“မင်း အိမ်ပြန်လို့ ရပြီလား၊ လူတွေက နေ့တိုင်း ရောက်လာ နေကြတယ်၊ မင်းအိပ်တဲ့နေရာကို တို့ပြန်လို့ချင်တယ်” ဟု ပြော လေသည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာနေပြီး အလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ်၊ အိမ်ကို မပြန်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေက အမြဲရန်ဖြစ်နေကြလို့ပါ” တို့နီက ပြောသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ၊ တို့ဆီမှာ အလုပ်သမားက အလုံ အလောက်ရှိနေပါပြီ၊ အခန်းလွတ်လည်း မရှိတော့ဘူး” ဟု အကြီး အကဲက ပြောသည်။

တို့နီသည် စိတ်ထိခိုက်၍ သွားသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကာ သူ့ပစ္စည်းကလေးများကို သွားသိမ်းသည်။ ဘာ ဆက်လုပ်ရမည်ကို မသိ ဖြစ်နေတော့သည်။ အိမ်ကိုလည်း မပြန်ချင်တော့။ သွားစရာ နေရာကလည်း မရှိတော့။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာပြီး တံခါးဝသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရုတ်တရက်မှာပင် သူ့အဖေနှင့် အမေ ဝင်လာသောအခါ အံ့အားသင့်သွားသည်။ အဖေနှင့်အမေ သူ့ကို မမြင်စေချင်။ သူကသာ သူတို့ ပြောသမျှ ဆိုသမျှကို ကြားချင်နေသည်။ အဖေနှင့်အမေသည် စုံစမ်းရေးကောင်တာစားပွဲသို့ သွားကာ စကားတိုးတိုးပြောဆိုရင်း မေးမြန်နေကြသည်။ အမေက တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေသည်။ အဖေက...

“တို့နီဆိုတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ ရှာနေတာ ပါ၊ အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်၊ ဆံပင်ညိုညို၊ မျက်လုံးပြာပြာနဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ပြီး စိတ်ပူနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်တဲ့ ဘလန်ဒါစတုန်းမြို့မှာလည်း ရှာတာနဲ့နေပါပြီ၊ ခု လန်ဒန်စတုန်း

၆၆ အိမ်ပြေး

မြို့မှာလည်း ရှာတာပါ။ ရဲကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ အလုပ်များနေလို့ ကျွန်တော်တို့ကို မကူညီနိုင် ဖြစ်နေပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

တိုနီ၏ အမေက တိုး၍ငိုလာသည်။ အဖေက အမေ့ပရုံးကို ဖက်ကာ...

“တည်းခိုခန်းကို ပြန်ကြပါစို့ကွာ၊ ပေါင်တစ်ထောင်လောက် ကုန်ချင်လည်းကုန်ပါစေကွာ၊ မမူပါဘူး။ တွေ့အောင်ရှာပြီး အိမ်ကို ပြန်ခေါ်တာပေါ့” ဟုဆိုသည်။

အဖေစကားကို ကြားသောအခါ တိုနီသည် အရမ်း ပျော်သွား သည်။ သူ့မိဘများ ပြန်သွားသောအခါ တိုနီသည် စုံစမ်းရေးကောင် တာသို့သွားပြီး...

“စောစောကလာသွားတဲ့ လူကြီးနဲ့မိန်းမကြီးကို သိတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့တည်းတဲ့ တည်းခိုခန်း လိပ်စာကို ကျွန်တော့်ပေး ပါဦး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

တိုနီသည် လိပ်စာကို ရေးမှတ်လိုက်ပြီး စခန်းအကြီးအကဲထံသို့ သွားတွေ့သည်။

“ကျွန်တော်အခုပဲ အိမ်ပြန်ပါတော့မယ်၊ ဦးတို့ဌာနဟာ အလွန် ကောင်းမွန်တဲ့ဌာနပါ။ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံနေထိုင်ခွင့်ပြုတဲ့ အတွက် လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

**အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ Francis Radice ၏ Lost ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုသည်။
ရွှေဝတ်မှုန် မဂ္ဂဇင်း၊
ဧပြီ၊ ၁၉၉၅**

တုံ့လှည့်သံသရာ

ဒေါက်တာမာလင် ငယ်စဉ် ဆေးကျောင်းသားဘဝက အလွန် ပြင်းထန်သည့် ယုံကြည်ချက်များရှိခဲ့သည်။ လောကကြီးတွင် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့လောက်အောင် နာမကျန်းဖြစ်နေသူများနှင့် ကိုယ်လက်အင်္ဂါချို့တဲ့နေသူများ ရှိနေခြင်းသည် အပိုပဲ၊ မိုက်မဲခြင်းပင် ဟူသော အယူအဆဖြစ်သည်။ မာလင်သည် လူတစ်ယောက် ညင်ညင်သာသာ သေဆုံးအသက်ထွက်သည်ကို လွန်စွာလိုလားသူ ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို အတန်းထဲမှ ဆေးကျောင်းသားများနှင့် လည်း အမြဲငြင်းခုံလေ့ရှိသည်။

“ခြေကျိုးနေသူတွေ၊ ခြေမသန်တဲ့လူတွေနဲ့ မျက်စိမမြင်တဲ့ လူတွေကို ကုသပေးဖို့ တို့တစ်တွေ ဒီဆေးကျောင်းကို ရောက်လာ တာပဲ မဟုတ်လား” ဟု သူငယ်ချင်းများက ပြောသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

၆၈ တုံ့လှည့်သံသရာ

မာလင်ကလည်း...

“နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ လူတွေကို နေကောင်း လာအောင် ကုသပေးဖို့ ဆရာဝန်တွေ ဒီကိုရောက်လာတာပဲ။ ဒီလိုမှ ကုသ မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် သေတာက ကောင်းတော့တယ်” ဟု ပြန်ပြော လေ့ရှိသည်။

မာလင် အကြီးတန်း နောက်ဆုံးနှစ်အရောက် ဆေးရုံတွင် တာဝန်ကျသည့် တစ်ည၌ မြို့ပေါ်ရှိ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တစ်ခုမှ ဂျာမန်ဒုက္ခသည် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို ကလေးမီးဖွား ပေးခဲ့ရလေသည်။ ကလေးကား ဆယ်ယောက်မြောက်ကလေး။ ခြေ တစ်ဖက်အတိုကလေးနှင့် မွေးလာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်များ၏ အလေ့ အကျင့်အတိုင်း ကလေးအသက်ရှူလာအောင် ပါးစပ်နှင့် သူ တော့မှတ် ပေးလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ “အလကားပဲ၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီခြေတစ်ဖက်တို့နဲ့ စခန်းသွားရတော့မယ်။ တခြားကလေးတွေ ကလည်း သူ့ကို အကျိုးလေးလို့ ခေါ်ကြဦးမယ်၊ ဘာပြုလို့ အသက် ရှင်နေတော့မှာလဲ။ သူမရှိလို့ လောကကြီးကလည်း သူ့ကို လွမ်းတ၊ သ နေမှာမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု တွေးနေမိသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှ ဆရာဝန်စိတ်က ပြင်းထန်လှသည်။ ကလေးငယ်၏ အဆုတ်များ အသက်ရှူလှုပ်ရှားလာအောင် ဆက်လုပ် ၍နေမိ၏။ နောက်ဆုံးတင် သူ့မျှော်လင့်နေသော အသက်ရှူသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလာရတော့သည်။ ကလေးငယ်၏ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်များ ဖြာလွမ်းလာကာ “အူဝဲ” ဆိုသော အော်ငိုသံကို ကြားလာရတော့၏။

ဒေါက်တာ မာလင်သည် ဆေးအိတ်ကို ဆွဲကာထွက်လာခဲ့ တော့သည်။ တစ်လမ်းလုံး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြီးအပြစ်တင် ကျိန်ဆဲ၍

နေမိတော့သည်။ “ဘာကြောင့်များ ငါဒီလို လုပ်ခဲ့မိပါလိမ့်။ ဒီလောက် ဆင်းရဲမွဲတေ စုတ်ပြတ်နေတဲ့အိမ်မှာ ကလေးတွေ ဒီလောက် တစ်ပြိုင် တစ်ခေါင်းရှိနေတဲ့ကြားက ဒီကိုယ်အင်္ဂါ ချို့တဲ့နေတဲ့ ကလေးကို ငါဘာကြောင့် ကယ်တင်ခဲ့မိပါလိမ့်။ ဒီလို မသန်မစွမ်း ဒုက္ခိတ ကလေးတွေ လောကကြီးမှာ မရှိရင် ပိုတောင်ကောင်းသေးတာပဲ” ဟု မကျေမချမ်း မြည်တွန်တောက်တီး၍ လာခဲ့သည်။

နှစ်များကုန်လွန်၍ သွားခဲ့သည်။ ဒေါက်တာမာလင်လည်း စက်မှုမြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။ ဆေးကုသ သည့်အလုပ်ကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ လူငယ်ဘဝက အစွန်းရောက် စိတ်ဓာတ်များလည်း ပျောက်ဆုံး သွားကာ အလုပ်ကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လုပ်ကိုင်ရင်း ကြီးပွားလာ ခဲ့သည်။ လူတွေ ဘယ်လောက်ပင် သေလောက်အောင် ဖြစ်နေဖြစ်နေ ထိုလူ အသက်ရှင်အောင် အမြဲတမ်း အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားကုသ ပေးနေသည့် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သမားတော်ကြီး ဟစ်ပိုကရက်တီစ်က သူ့အပေါ် အနိုင်ယူသွားခဲ့ပေပြီ။

ဒေါက်တာမာလင်မှာလည်း မိမိ ဒုက္ခနှင့် မိမိ ရှိခဲ့သည်။ သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောသားနှင့် ချွေးမဖြစ်သူမှာ မော်တော်ကား မတော်တဆ ထိခိုက်မှုဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့၏။ မြေးမကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့၍ ထိုကလေးကို သူပင် မွေးမြူစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည်။ မြေးမလေး ဘာဘရာကို သူ အလွန်ချစ်သည်။ ဘာဘရာကလေး ဆယ်နှစ်သမီးအရောက် တစ်ခုသောနေရာသီ နံနက်ခင်းတွင် လည်ပင်း

၇၀ တုံ့လှည့်သံသရာ

တောင့်တင်းနေပြီး လက်မောင်းနှင့် ခြေထောက်တို့၌ နာကျင်ကိုက်ခဲ နေသည်ဟု ညည်းလာသည်။

ပထမတော့ ပိုလီယိုရောဂါဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး ကူးစက်ရောဂါတစ်ခုအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားသည်။ ထိုရောဂါမျိုး ကား ဆေးစာအုပ်တွင် အညွှန်းမျှလောက်သာ ဖော်ပြထားသေး သော ရောဂါမျိုးဖြစ်နေသည်။

ဆေးဝါးကုသလာခဲ့ သည့် ကာလ တစ်လျှောက်လုံး ထိုရောဂါမျိုး ကို တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် သူတစ်ခါမျှပင် မတွေ့ဖူးခဲ့။ အာရုံ ကြောအထူးကု သမားတော်ကြီးများထံ သွားရောက်ပြသခဲ့သည်။ အားလုံးက ခေါင်းခါလွတ်ကြသည်။ အာရုံကြောအထူးကု ဆရာဝန် ကြီးများက ထိုရောဂါမျိုးကို ကုသနိုင်သည့် ဆေးဝါးနှင့် နည်းပညာ မရှိသေး။ ထိုရောဂါသည် အနှေးနှင့်အမြန် ဆိုသလိုပင် တဖြည်းဖြည်း ကိုယ်တစ်ပိုင်း သေသွားတတ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

“ဆရာဝန် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်က သူ ဒီလိုရောဂါ မျိုးကို ကုသခဲ့တာ အောင်မြင်ခဲ့တယ်လို့ မကြာသေးခင်က ဆောင်းပါး ရေးတာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ သူ့နာမည်က တီဂျေမီးယားတဲ့။ ကျွန်တော့် သဘောကတော့ ဆရာ သူနဲ့ သွားတွေ့စေချင်တယ်” ဟု အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဒေါက်တာမာလင်ကို အကြံပေးသည်။

ဒေါက်တာ မာလင်သည် မြေးကလေးဘာဘရာ မသန် မစွမ်း ဒုက္ခိတမျိုးစုံကို ဆန်းသစ်ပြောင်းလဲသည့် ကုထုံးသစ်များ နှင့်ကုသပေးနေသော ဆရာဝန်ကလေးဒေါက်တမီးယား၏ ဆေးရုံ ကလေးဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ကလေး ခြေတစ်ဖက်

ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့် လမ်းလျှောက်လာသည်ကို ဒေါက်တာမာလင် သတိထားလိုက်မိ၏။

ဒေါက်တာမာလင်၏ အကြည့်ကို သတိထားမိသဖြင့် ဆရာဝန်ကလေးက....

“ကျွန်တော်လည်း ဒီခြေထောက်အကျိုးကြောင့် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လာခဲ့ရပါတယ်။ ကလေးတွေက ကျွန်တော့်ကို ထော့နင်းလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခေါ်ခွင့်ပေးထား တယ်။ သူတို့က အဲသလို ခေါ်ရတာကိုပဲ သဘောကျနေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်အဖို့ ခေါ်လိုက်ရင် အမြဲ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရတဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်ရင်း ‘သက်ဒယူး’ ဆိုတဲ့ နာမည်ရင်းထက် အဲဒီနာမည်ကိုပဲ ပိုသဘောကျနေမိတယ်။ သက်ဒယူးဆိုတာ တခြား ကလေးတွေလိုပဲ ကျွန်တော့်ကို ဒီလောကကြီးထဲကို ရောက်အောင် ခေါ်လာတဲ့ ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်က မှည့်ခေါ်ပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဒေါက်တာ သက်ဒယူးမာလင်သည် တံတွေးကို အနိုင်နိုင် မျိုချလိုက်သည်။ ဆေးကျောင်းသားဘဝက သူ့ကိုယ်သူ ပြောခဲ့ဖူး သော “လောကကြီးကလည်း သူ့ကို လွမ်းတ၊ နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဆိုသည့် စကားလေးကို ပြန်သတိရ၍ နေမိတော့သည်။ အဲသည့် တုန်းက သူ့ဘယ်လောက်များ အသိအမြင်တရား ခေါင်းပါးလိုက် ပါသနည်း။

ဒေါက်တာမာလင်သည် သူ့မြေးကလေး ဘာဘရာကို လမ်းပြန် လျှောက်လာနိုင်အောင် ကုသပေးမည့် ဆရာဝန်ကလေးထံ လက်ကမ်း ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့...

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

၇၂ တုံ့လှည့်သံသရာ

“အသိအမြင်တရား ခေါင်းပါးတာထက် ခြေမသန်မစွမ်း
ဖြစ်ရတာက ပိုကောင်းပါသေးတယ်ဗျာ” ဟု နှုတ်မှ ပြောဆိုလိုက်
မိလေသည်။

**အမေရိကန်စာရေးဆရာ Constance J. Foster ၏ You Never Can Tell
ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုသည်။**

English for All

မဂ္ဂဇင်း၊

မေ၊ ၁၉၉၈

စကားတာ

ဝါဆွတ်ချိန်ရာသီ ရောက်ပြီဆိုလျှင် နေထွက်ပြီး တစ်နာရီ
လောက် အချိန်မှစ၍ အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ ဝါဆွတ်ကြသူများ ဒွန်နီ
ဝီလျမ်၏ ဝါခင်းသို့ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။ အချို့က လယ်ကွင်း
ပြင်များကိုဖြတ်၍ လေးငါးမိုင်ခရီးမှလာကြသည်။ အချို့က ရေမြောင်း
အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်လာကြသည်။ အချို့က ဖုန်းဆိုးမြေများထဲမှ
ခါးအထိမြင့်သော မြက်မုန်ညင်းပင်များကို ဖြတ်နင်း၍ လာခဲ့ကြသည်။
အချို့က အဝါရောင် သဲလမ်းများကို နင်းကျော်လျှောက်လာခဲ့ကြ
သည်။ သူတို့လာပုံက အစုအပြုံအလိုက်၊ နင်းကျော်လျှောက်လာခဲ့ကြ
သည်။ သူတို့လာပုံက အစုအပြုံအလိုက်၊ မိသားစုအလိုက်၊ အုပ်စု
အလိုက် လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါဆွတ်ရမည့် ဧက၊က ငါးရာကျော်လောက်ရှိသည်။ ဝါခင်းရှင်
တစ်ဦးဖြစ်သူ ဒွန်နီဝီလျမ်က ဝါဂွမ်းပေါင်တစ်ရာကို ဆွတ်ခ ဆင့်ငါး
ဆယ်ပေးသည်။ ဒါတင်မက ညစာစားကြပြီဆိုလျှင် ကလေးလူကြီး၊

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

ကျားမ၊ လူဖြူ လူမည်းမရွေး ဖရဲသီးမှည့်တွေ အလကားကျွေးသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဝါဆွတ်သူမှန်သမျှသည် ဒွန်နီဝီလျမ်၏ ဝါခင်းတွင် ဝါဆွတ်ရမည်ဆိုလျှင် ပျော်နေတတ်ကြသည်။ လိုလိုချင်ချင် ဝါဆွတ်ချင်ကြသည်။ အခြားဝါခင်းရှင်များက ဝါဝွမ်း ပေါင်တစ်ရာလျှင် ဆွတ်ခ ၇၅ ဆင့် ဆင့် ၁၀၀ ပေးသည့်တိုင်း သွားမဆွတ်ချင်ကြ။

ဒွန်နီဝီလျမ်၏ ဝါခင်းတွင် လူတိုင်း ဝါဆွတ်ချင်ကြသည် ဆိုသော်လည်း ဝါဆွတ်သူမှန်သမျှ မည်သူမျှ နှစ်ရက်ဆက်တိုက်တော့လာပြီး ဝါဆွတ်လေ့မရှိကြ။ မိသားစုရှိသူ ဝါဆွတ်သမားတစ်ယောက်သည် ဒွန်နီ၏ခြံတွင် တစ်ရက်ဆွတ်ပြီးလျှင် နောက်တစ်ရက် အိမ်ပြန်ပြီး မိမိယာခင်းတွင် ဝါဆွတ်ချင် ဆွတ်ကြသည်။ သို့တည်းမဟုတ် နားနားနေနေ နေချင်နေတတ်ကြသည်။ အိမ်မရှိ ယာမရှိ အခြေအနေမဲ့ အလုပ်သမားများပင် ယာခင်းတစ်ခင်းတွင် ဘယ်တော့မျှ နှစ်ရက်မနေ။ အိပ်စရာ အိမ်မရှိ၍ ယာတောတွင် ညအိပ်၊ နောက်တစ်နေ့လင်းလျှင် ယာခင်းသစ်တစ်ခုဆီသွား၍ အလုပ်ဆင်းတတ်ကြသည်။

ဝါခင်းများသို့ ဝါဆွတ်သမားအသစ်များ နေ့စဉ် ဝင်လာမစဲတဖွဲဖွဲ။ လူဟောင်းတစ်သုတ် ထွက်သွားလျှင် လူသစ်တစ်သုတ် ရောက်လာကြစမြဲ။

ဒွန်နီဝီလျမ်၏ ဝါခင်းတွင် ထုံးစံတစ်ခုရှိသည်။ ဝါဆွတ်သူများကို နှစ်ယောက်တစ်တွဲ နေရာချပေးပြီး အခူးခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဝါဈေးများ မကျခင် သူ့ဝါတွေကို မြန်မြန်ဆွတ်ပြီးနိုင်သမျှ ဆွတ်ပြီးအောင် ဒွန်နီက နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ရှာကြံတတ်သည်။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ အခူးခိုင်းလျှင် အလုပ်ပိုတွင်ကျယ်သည်။ မြန်မြန်နှင့် များများ ခူးဖြစ်သည်။ သည်လိုမှ မဟုတ်ဘဲ လူနှစ်ဆယ် သုံးဆယ်လောက်

စုရူးကြပြီဆိုလျှင် ရယ်လိုက်မောလိုက်၊ နောက်ပြောင်လိုက်၊ စကားတွေ ပြောလိုက်နှင့် အလုပ်မတွင်ကျယ်။ တစ်နာရီလျှင် ဆယ်မိနစ်၊ တစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် မရူးဖြစ်ဘဲ အလဟဿဖြစ်သွားပြီဆိုလျှင် ဝါ အရူးကျတော့မည်။ ဒွန်နီသည် သူ့ဝါဂွမ်းတွေကို စောနိုင်သမျှ စောစော ဝါဖတ်စက်၊ ချည်ငင်စက်များသို့ အရောက်ပို့နိုင်အောင် အမြဲကြိုးစားသည်။

ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခါတစ်ခါ အတူတွဲကျလေ့ရှိသူကား ဆန်နီ ဆိုသည့် နီဂရိုးကောင်လေးဖြစ်သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် စကား တပြောပြောနှင့် ဝါရူးလေ့ရှိသည်။ ဆန်နီသည် ဝါဂွမ်းမဆွတ်သည့် အချိန်များတွင် မစွက်ဝီလျှမ်၏ အိမ်တွင် တောက်တိုမယ်ရ အခိုင်း အစေအဖြစ် လုပ်ရသူဖြစ်၍ ကျွန်တော်သိချင်သည့်အရာများ သူ့ထံ မှ အများကြီး ကြားသိရတတ်သည်။

တောဘက်မှလာပြီး ဝါဂွမ်းဆွတ်သည့် ဆံပင်နီနီနှင့် ကောင်မ လေးတစ်ယောက်နှင့်လည်း ကျွန်တော် သုံးလေးကြိမ်လောက် အတူ ဝါဆွတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့အမည်က ဂါတီ။ အသက် ၁၅ နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသိဖူးသမျှ လူများထဲတွင် ဂါတီသည် စကားထာအဂုန် အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ စကားထာ အတော်များများကို သူသိသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဝါရူးခဲ့သည့် ကာလ တစ်လျှောက်လုံး သူသည် ကျွန်တော့်အစား စကားထာများ တစ်ခုပြီး တစ်ခုမေးနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မဖြေတတ်။ သူ့ကို အမြဲ အရှုံးပေး လက်မြှောက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ဟု ဆိုလျှင် သူသည် ဝါဆွတ်ရပ်က ထိုင်ချသည်။ သူဝတ်ထားသော ချည်စကတ် ကို မ၊ပြီး မျက်နှာကို တဖျပ်ဖျပ်ယပ်ခတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ

၇၆ စကားထာ

စကားထာကို မဖြေနိုင်ရကောင်းလားဟု ဆိုကာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ တစ်ခပ်ခပ်ရယ်တော့သည်။

တစ်ခါကလည်း သူ ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။ ကိုယ့်စိတ်ဆန္ဒသဘောနှင့် ကိုယ်လုပ်နိုင်သည့် အသက်အရွယ်ဆိုသည့် စကားကို သိသလားဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်မသိ။ “ငါမသိဘူး၊ ငါ့ကို ပြော ပြပါလား” ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။

“ဒါဆို ဒီတစ်ညတော့ နင်စဉ်းစားဦး။ မနက်ဖြန်အထိ မသိဘူးဆိုမှ ငါပြောပြမယ်လေ” ဟု သူကဆိုသည်။

ဂါတီသည် ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတစ်ခုခုမေးတိုင်း တစ်ခပ်ခပ်ရယ်မောလေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း သူရယ်ပြန်ပြီး တစ်ချိန်လုံး စကတ်ကို ခါးအထိ မ,ပြီး မျက်နှာကို တဖျပ်ဖျပ် ယပ်ခပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ ရယ်မောနေလေသည်။

“သိပ်ရယ်ဖို့ကောင်းတာပဲ” ဟု ဆိုသည်။

စကားထာတစ်ခုကို မဖြေနိုင်ခြင်းမှာ ရယ်စရာမဟုတ်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ “ငါမဖြေနိုင်ဘူး၊ မသိဘူး” ဟု ဆိုပြန်တော့လည်း သူက ရှင်းပြပြန်သည်။ ဂါတီသည် ဝါဂွမ်းအိတ်ပေါ်တွင် ပေါင်နှစ်ချောင်ချိတ်ကာ ထိုင်နေလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ဖြစ်နေသည်ကို တသောသော ရယ်မောရင်း စကတ်ကို မ,ပြီး မျက်နှာကို ယပ်ခပ်နေတော့သည်။

သူ နေချင်သလိုနေပြီး လုပ်ချင်သလိုလုပ်နေသည်က ကိစ္စမရှိ။ ကျွန်တော့်မှာ သူတစ်ချိန်လုံး စကတ်ကိုမ,ပြီး ယပ်ခပ်တိုင်း မြင်တွေ့နေရသော သူ့ခြေသလုံးဖွေးဖွေးကို ကြည့်နေမိသဖြင့် ဝါမခူးနိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူကတော့ ဝါဂွမ်းအိတ်ပေါ်တွင် အကျအန

ထိုင်ကာ အောက်ခံမပါသောစကတ်ကို တကားကားမ၊ကာ ယပ်ခပ် လိုက်၊ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်လိုက်နှင့် အတော့်ကိုဟုတ်နေသည်။

“အပျိုကြီးတွေ မီးမှုတ်ပြီး ညအိပ်တော့မယ်ဆိုရင် ကုတင် အောက်ကိုပြန်ပြန်နဲ့ကြည့်တတ်ကြတယ်။ အဲဒါ ဘာလို့လဲသိလား” ဟု မေးပြန်သည်။

“နင့်မေကလွှား၊ ငါဘယ်သိမှာလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို အော်ငေါက်ပစ်လိုက်သည်။ သူလုပ်ပုံ ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ဝါကောင်းကောင်း မခူးနိုင် ဒေါပွလာသည်။

“ဟယ်ရီ၊ နင်လည်း စကားထာ ကောင်းကောင်းဝှက်တတ် အောင်လုပ်ပါလား” ဟု ဆိုသည်။

သူ ခူးနေသည့်အတန်းဘက်သို့ ခုန်ကျော်ဝင်ပြီး သူ့ကို တွန်း ပစ်မည်အပြု ဘေးလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ယာခင်းရှင် ဒွန်နီဝီလျမ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လျှောက်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ကိုယ့်အလုပ် ကို ကိုယ်ဆက်လုပ်၍ နေလိုက်ရတော့သည်။

ပျန်ဆင်ဆိုသည့် ကောင်လေးနှင့် နှစ်ရက်အတူခူးပြီး ဂါတီနှင့် တစ်မနက် ကျွန်တော်ပြန်ဆုံတွေ့ပြန်သည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဝါအပြိုင်ခူးဆွတ်ကြသည်။ ဂါတီမှာ ကျွန်တော့်ကို ဝှက်စရာ စကားထာသစ်တွေ တစ်ပြိုင်တစ်ခေါင်း ရှိနေပုံရသည်။ သို့သော်လည်း အလုပ်မအားသေးသဖြင့် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ သူ ကျွန်တော့် ကို စကားပြောချိန်မရ။

ညနေစာ စားချိန်တွင် သူ ကျွန်တော့်ကို လေချွန်ခေါ်သဖြင့် ဘာပြောချင်လို့ပါလိမ့်ဟု သွားတွေ့လိုက်သည်။ ဂါတီသည် ခါးကို မတ်မတ်ဆန့်၍ ဝါဝှမ်းတွေကို အိတ်ထဲသို့ ခြေထောက်နှင့် နင်းသိပ် ထည့်ရင်း...

၇၈ စကားထာ

“ဟယ်ရီ... ဟိုအဘွားကြီးနဲ့ တွဲနေတဲ့ ဆံပင်နီ ကောင်မလေးကို တွေ့လား” ဟုမေးသည်။

“အေး တွေ့တယ်၊ အဲဒါ ဘာပြုလဲ”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“သူ မနေ့က ဒင်းနစ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ဝါဆွတ်အတူကျတယ်။ မနေ့ညက သူက ဝါပေါင် ၄၀၀ လောက်ရတယ်။ ကောင် လေးက ပေါင် ၅၀ ပဲရတယ်။

“ဂါတီ ဒါစကားထာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ့ထက် ကောင်းတဲ့ စကားထာ နင့်မှာ မရှိတော့ဘူးလား၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ထက် ဝါပိုရအောင် ခူးနိုင်တာ သူ ပထမဆုံး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒွန်နီ အနီးအနားမှာ မရှိဘူးဆိုရင် မြက်မုန်ညင်းခင်းထဲမှာ သူတို့ အမြဲချိန်းတွေ့နေတာ နင်လည်းအသိပဲ”

ဂါတီသည် ရုပ်နေရာမှ ထိုင်ချလိုက်ကာ မျက်နှာကို စကတ်နှင့် ယပ်ခပ်ရင်း...

“တစ်နေ့ညက ဆန်နီနဲ့ ငါ ဝါခူးကြတော့ ငါက ဝါပေါင် ၃၅၀ လောက်ရတယ်။ သူက အလုပ်သိမ်းချိန်မှာ ၃၅ ပေါင်ပဲရ တယ်” ဟုပြောသည်။

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဒေါသ အတော်ထွက်သွားသည်။ ပခုံးပေါ်မှ သိုင်းကြိုးကို ဖြုတ်ကာ ကျွန်တော် သူ့အနားသို့ သွားပြီး ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“နင် ဒီသောက်နီဂရိုးကို အဲသလို လုပ်ခွင့်ပေးလိုက်တယ် ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

“ဟ၊ ငါက သူ့ကို ဘာလုပ်ခွင့်ပေးလိုက်လို့လဲ” ဟုဆိုကာ စကတ်ကို ခါးအထိ မ၊ရင်း တစ်ခပ်ရယ်နေပြန်သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

“သူ့ဝါတွေ ငါ့ကို ပေးခဲ့တာကိုလား”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်”

“ဆန်နီက ငါ့က ဝါဂွမ်းပေါင် ၁၀၀ ပဲ ပေးခဲ့တာပါ ဟယ်ရီရယ်”

“ဒီမည်းကို ငါကောင်းကောင်း နာနံကျင်းပြမယ်၊ အဖြူမတစ်ယောက်နဲ့တွဲရတာ ဘယ်လောက် အရသာရှိတယ်ဆိုတာကို ဒီကောင် ကောင်းကောင်း သိရစေမယ်”

ဂါတီက ပခုံးကို ဘယ်ညာယိမ်းလိုက်သည်။ ဖြိုးပြည့်နေသော သူ့ရင်အစုံသည် ပေါက်ကွဲသွားမလား ထင်ရသည်။

“ငါ စကားထာကောင်းကောင်းတစ်ခု စဉ်းစားရထားတယ် ဟယ်ရီ။ ဒီလိုပါ ဆန်နီက ငါ့ကို ဝါဂွမ်းပေါင် ၁၀၀ ပေးရင် နင်က ငါ့ကို ပေါင် ၂၀၀ ပေးတယ်။ ဒီနှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူ့ကို ငါ ပိုလက်ခံသင့်သလဲ”

“ပေါင် ၂၀၀ ဆိုတာ ၁၀၀ ရဲ့နှစ်ဆဆိုတာ အကုန်တောင် သိ တာပေါ့ ဂါတီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်က နီဂရိုးလူမည်း”

“စကားထာတွေကို နင် ဘယ်တော့များမှ ဖြေတတ်မှာလဲ ဟယ်ရီရယ်...၊ ပေါင် ၂၀၀ ဆိုတာ ၁၀၀ ရဲ့နှစ်ဆ။ ဒါပေမယ့် နင်က ဆန်နီမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဂါတီက ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်မည်ပြုသည်။ သူ မရယ်ခင်မှာပင် ကျွန်တော်က သူ့ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကိုတွန်းလှဲလိုက်သည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ဝါဂွမ်းတွေ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“သောက်မည်း ဆန်နီ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောချင်သည့် စကားများကို ကရားရေလွှတ်

၈၀ စကားထာ

တတွတ်တွတ် ပြောပြနေမိသည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ကြည့်လိုက်
သောအခါ စကားထားသစ်တစ်ခုကို သူ့ရှာဖွေနေသည်ကို မြင်တွေ့ရ
သည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲမှ ဝါဂွမ်းတွေကို ပြန်ထုတ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်
မဖြေနိုင်သည့် စကားထာတစ်ပုဒ်ကို သူ ထပ်မေးနေလိမ့်ဦး
မည်သာ။ ။

**အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ Erskine Caldwell ၏ Pickig Cotton
ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုသည်။**

ဟိုတယ်

သူ မြင်တွေ့နေသည့် မြို့ကလေးကား သူ့ရောက်ဖူးခဲ့သော
မြောက်ပိုင်းဒေသမှ မြို့များလို မြို့ကလေးမျိုးဖြစ်သည်။ ရထားစီး
လာရသည်က မသက်သာ။ ရထားဘူတာရုံရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်သော
အခါ သူ တွေ့ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဟိုတယ်တစ်ခုကို တွေ့သည်။

ဟိုတယ်အဝင်ဝ ကောင်တာ စားပွဲနောက်တွင် အမျိုးသမီး
တစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ အမျိုးသမီးက မော်ကြည့်ကာ...

“အခန်း လိုချင်လို့လား” ဟု ပြုံး၍မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် လာလေ”

အမျိုးသမီးက သူ့ကို အပေါ်ထပ် မည်းမှောင်နေသော
ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် ခေါ်သွားသည်။

“ရှင်ကံကောင်းတယ်။ မနက်ဖြန် ကွန်ဖရင့်လုပ်မှာမို့ အခန်း

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

၈၂ ဟိုတယ်

အားလုံးငှားထားတယ်။ ဒီတစ်ခန်းပဲ ကျန်တယ်” ဟု အမျိုးသမီးက ပြောရင်း အခန်းသော့ကို ဖွင့်ပေးသည်။ သူ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အိတ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ကုတင်တစ်လုံး...။ ဒါပဲရှိသည်။

“အိမ်သာနဲ့ ရေချိုးခန်းက ကော်ရစ်ဒါအစွန်မှာ” ဟု ပြောရင်း အမျိုးသမီးက ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဟိုတယ်ဝင်းမြဲကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ အသက် ဆယ်နှစ်လောက် ရှိသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက် နံရံကို ဘောလုံးနှင့် ပစ်ပေါက်ဆော့ကစားနေသည်။

“အဲဒါ ကျွန်မသားလေ” ဟု ပြောရင်း အမျိုးသမီးက အိပ်ရာပေါ်သို့တက်ပြီး စောင်နှင့် အိပ်ရာခင်းများကို ဆွဲဆန့်ခါနေသည်။

“ရှင် ဒီမှာ နေရထိုင်ရ အဆင်ပြေမှာပါ” ဟု အမျိုးသမီးက ဆိုသည်။

“ပြေမှာပါ” ဟု သူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“စားမယ် သောက်မယ်ဆိုရင် လမ်းရဲ့ ဘယ်ဘက်နားမှာ ဈေးချိုတဲ့ ထမင်းဆိုင်ရှိတယ်” ဟု အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး ထွက်သွားသည်။

သူသည် ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲချလိုက်သည်။ ညရောက်လာသည်။ မီးထဖွင့်ပြီး အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပင်ပန်းနေသဖြင့် စာကိုလည်း မဖတ်နိုင်။ စာတွေကလည်း အတော်အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် စာတွေ။ အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဟိုတယ်အဝင်ဝ ကောင်တာတွင် အမျိုးသမီးနှင့် တွေ့ပြန်သည်။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ အမျိုးသမီးက မော့ကြည့်ရင်း ပြုံးပြသည်။

“ကျွန်တော် အပြင်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်လိုက်ဦးမယ်” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

“သော့ထားခဲ့လို့ရတယ်” ဟု အမျိုးသမီးကပြောသည်။ သူက အမျိုးသမီးကို သော့ပေးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက သော့ကို ချိတ် တွင် ချိတ်ထားလိုက်သည်။

လဝန်းစန္ဒာက မြင့်တက်လာသည်။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ် ကလေး တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။ နေ့လယ်က ပူခဲ့သော အပူငွေ့တို့ လွင့်ပြယ်သွားကာ သဲကန္တာရ လေနန္ဒအေးတို့ တိုက်ခတ် လာသည်။ အင်္ကျီဘောင်းဘီအဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရပ် မြင့်မြင့်လူများ လမ်းတစ်လျှောက် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလွှားသွားလာ နေကြသည်။ သူလည်း ဦးတည်ရာမဲ့ တစ်ယောက်တည်း လျှောက် လာခဲ့ရင်း စိုက်ပျိုးပြီးစ လယ်ကွင်းတစ်ခုအစပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ သည်။ စီးကရက်ကို မီးညှိုသောက်လိုက်သည်။

အသက်ရှုလိုက်သောအခါ လည်ချောင်းထဲတွင် စီးကရက် မီးခိုးငွေ့များ ပြည့်သိပ်ဝင်လာသည်။ သူ ငိုနေပါကလားဟု သိနားလည် လိုက်မိသည်။ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အမျိုးသမီးကို အဝင်ဝတွင် မတွေ့တော့။ သော့ကိုချိတ်မှ လှမ်းယူကာ အပေါ်ထပ်သို့ သူတက်လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သည်။ အမျိုးသားအသံများ ကြားလိုက်ရပြီး ခဏကြာတော့ သူအိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းတော့ သူအိပ်ရာက နိုးသည်။ အိပ်မက်တွေက လည်း မက်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် မသဲကွဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး။

အော်လိုက်၊ ဟစ်လိုက်၊ ရယ်မောလိုက်နှင့် ဆူညံနေသော အသံများကို ကြားနေရသည်။ အိပ်ရာထဲတွင် ခဏလောက်လှဲနေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ သူတို့အားလုံး ထွက်သွားကြတော့သည်။ သူ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ရေချိုးပြီးသောအခါ အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ရထားမိမိ စဉ်းစားသည်။ ပင်ပန်းလှသော ရထားခရီးကို ဆက် မစီးဘဲ သူ နားနေခဲ့သည်။ ယခု အင်အားပြန်ပြည့်လာခဲ့ပြီ။

ဆယ်နာရီလောက်တွင် အမျိုးသမီးက တံခါးလာခေါက်သည်။

“အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ကျွန်မ အခန်းသန့်ရှင်းပေးမလို့ လာတာပါ” ဟု အမျိုးသမီးက ဆိုသည်။

“ဪ... ရပါတယ်” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ဒီည ဆက်နေဦးမှာလား” ဟု အမျိုးသမီးက မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ နေလို့ရရင် နေပါဦးမယ်” ဟု သူက ပြန်ဖြေသည်။

“ညက ရှင်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသေးသလား မသိဘူး။

လူတွေက သိပ်ဆူတာပဲ”

“ရပါတယ် မဖြစ်ပါဘူး”

“သူတို့ ဒီမနက်ပဲ ပြန်သွားကြပါပြီ၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေလို့ရပါပြီ” ဟု အမျိုးသမီးကပြောသည်။

သူ နေ့လယ်စာထွက်စားသည်။ စားပြီးသောအခါ အခန်းသို့ ပြန်လာပြီး တစ်နေ့လုံး အခန်းအောင်းနေခဲ့သည်။ ညနေဘက် ရောက်လာသောအခါ ချာတိတ်ကလေး ဘောလုံးပစ်ပေါက်ကစားသံကို ကြားရသည်။ ခဏကြာတော့ အမျိုးသမီး၏ လှမ်းခေါ်သံကို ကြားရသည်။

သီတင်းပတ်တစ်ပတ်လုံး သူဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့သည်။ နေ့တိုင်းသည် မပြောင်းလဲ။ ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

တစ်နံနက်၊ သူ့အခန်းထဲသို့ အမျိုးသမီးဝင်လာရင်း...

“ရှင် အကူအညီတစ်ခုခုလိုနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်မကိုပြောနော်။ အားမနာနဲ့” ဟု ပြောသည်။ သူ ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ ဖြစ်သွားသည်။ အမျိုးသမီးက အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေသည်။

“ဘာအကူအညီမှ မလိုပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု သူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် ဒီညနေ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ညစာစားပါလား” ဟု အမျိုးသမီးက သူ့ကို ဖိတ်မန္တကပြုသည်။

သူ ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေမိသည်။

“ဘာမှမယ်မယ်ရရတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြက်သားနဲ့ ထမင်းလောက်ရယ်ပါ” ဟု အမျိုးသမီးက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက သူ့သားကို လှမ်းခေါ်သည့်အချိန်အထိ သူ စောင့်၍ နေခဲ့သည်။ ခဏအကြာတွင် သူ့အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အမျိုးသမီး၏ အခန်းကနစ်ခန်း။ မီးဖိုက အပြင်ဘက်တွင်ရှိသည်။ သူတို့ ထမင်းစားနေသောအခန်းမှာ အမျိုးသမီး၏ အိပ်ခန်းဖြစ်သည်။ အခြားအခန်းမှာ သူ့သားအိပ်သည့်အခန်း။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ အမျိုးသမီးက သူ့သားကို အိပ်ရာဝင်ခိုင်းသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားမပြောဖြစ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ခဏကြာမှ အမျိုးသမီးက...

“ရှင် ဒီမြို့ကို ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ” ဟုမေးသည်။

၈၆ ဟိုတယ်

“မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာခဲ့တာပါ” ဟု ပခုံးကို တွန့်ရင် သူက ဖြေသည်။

“ဒီမြို့ကလေးကို သဘောကျရဲ့လား” ဟု မေးပြန်သည်။

“မဆိုးပါဘူး” ဟု သူက ပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်မကတော့ ဒီမြို့ကလေးကို နည်းနည်းမှ သဘောမကျ ဘူး။ ဒီမြို့ဟာ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့မြို့။ သူ့ကြောင့် ကျွန်မရောက်လာ ခဲ့တာ။ သူကွယ်လွန်သွားတော့ ဒီမြို့က မခွာချင်သလို ဖြစ်လာခဲ့ တယ်။ ဒီဟိုတယ်က ကျွန်မတို့ စားဝတ်နေရေးအတွက် မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း တာဝန်ကမသေးဘူး”

“ခင်ဗျား ခင်ပွန်းဆုံးသွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဒီနှစ် ဒီဇင်ဘာဆိုရင် ငါးနှစ်ပြည့်ပြီ”

“ကျွန်တော်အဟုတ် စိတ်မကောင်းပါဘူး” ဟုသူကပြောလိုက် သည်။ စကားပြတ်သွားပြီး ခဏကြာမှ အမျိုးသမီးက ဆက်ပြောသည်။

“အဖေမရှိတဲ့အတွက် ကလေးအဖို့ကတော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့” ဟု သူကပြောလိုက်ပြီး အမျိုးသမီးပါးပြင်ကို စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်ကာ နမ်းရှုံ့လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက သူ့ကို ဖက်ရင်းငိုသည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲမိကြသောအခါ အမျိုးသမီးက...

“ဟိုတယ်ဖွင့်စားလည်း ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား” ဟု ပြောသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ရှင်က ရှင်ကြိုက်သလိုနေနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အကြားမှာ ပြဿနာမရှိပါဘူး”

နံနက်လင်းသောအခါ သူ့အခန်းသို့ သူပြန်တက်လာခဲ့သည်။

အချိန်စာရင်းကို ကြည့်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို အိတ်ကပ်ထဲသို့ထည့်ပြီး အောက်ထပ်သို့ သူဆင်းခဲ့သည်။ ကလေးငယ်က ကျောင်းသွားပြီဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးက နံနက်စာ ချက်ပြုတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ သူက နံနက်စာ စားနေစဉ် အမျိုးသမီးက ဟိုတယ်ကို ပြန်ပြင်မည့် အစီအစဉ်များ သူ့အားပြောပြသည်။ ပိုက်ဆံကို ရည်ရွယ်၍ ပြောနေသည်။ သူကနားမထောင်။

မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် သူ့အပြင်ထွက်ဦးမည်ဟု အမျိုးသမီးကို ပြောသည်။ အမျိုးသမီးက သူလည်း အဖော်လိုက်မည်ဟု ပြော သေးသည်။ သို့သော် သူက တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလောင်နေသော နေအောက်တွင် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာရင်း ပါးစပ်နှင့် မျက်စိထဲသို့ ဖုန်မှုန့်တွေ ပြေးဝင်လာသည်။ သူ ဘူတာရုံသို့ အချိန်မီရုံကလေး ရောက်လာခဲ့သည်။ ရထားထိုးဆိုက်လာသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ။

အာဖရိက စာရေးဆရာ Adewale Maja Pearce ၏ The Hottle ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုသည်။

ရေမြေဆုံးစေတော့ကွယ်

ကျွန်တော့်အဖို့မူ “ချစ်သူများနေ့” ဟု အမည်တပ် ခေါ်ဝေါ်လောက်သည့် နေ့သည် တစ်နေ့တာ ရှိခဲ့လေသည်။ စတုတ္ထနှစ်၊ လိုရီအမည်ရှိ အသက်ကိုးနှစ်အရွယ်ကောင်မလေး။ ထိုအချိန်မှစပြီး ချစ်သူများနေ့နှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူသည့် နေ့ဆိုသည်မှာ မရှိခဲ့တော့ပေ။

သူ့ရုပ်ပုံလွှာကလေးသည် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်၍မသွား။ ပြီးခဲ့သည့် ချစ်သူများနေ့လောက်မှစပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခုဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ရှာပုံတော်ဖွင့်ရမည်ဆိုသည့် အတွေးပင်ဖြစ်တော့သည်။

၁၉၇၂။ တောင်ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်။ ကျွန်တော်နှင့် လိုရီသည် နှစ်နှစ်ကြာ ချစ်ကြီးသွယ်ခဲ့ကြသည်။ လိုရီသည် နတ်မိမယ်ကလေးတမျှ လှပသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းတစ်ဖက်တွင်

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

သူနေသည်။ ကျောင်းမှဘတ်စ်ကားဖြင့် အတူပြန်လာပြီး အိမ်ကို အတူ လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ကြသော ကာလများသည် ကျွန်တော့်လူငယ် ဘဝ၏ အမှတ်တရကာလများ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အခြေအနေက ရှုပ်ထွေးသည်။ ပထမဆုံးအချက်က လိုရီ၏ အစ်ကို တက်ထ်က ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်နေသည်။ ဒုတိယအချက်က လိုရီရှေ့ရောက်လျှင် ကျွန်တော့်မှာ ရှက်ရွံ့ ဖြစ်နေ သည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများနှင့်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ရွတ် နောက်ပြောင်နေတတ်သည်။ လိုရီနှင့် စကားစမြည်ပြောပြီဆိုလျှင် လည်း တိုတိုပြတ်ပြတ် တုံးတိတ်။ လိုရီသည် ကျွန်တော့်အပေါ် အမြဲတမ်းခင်မင် ကြင်နာသော်လည်း သူ့အသည်းနှလုံးက ကျွန်တော့် လိုတော့ ခုန်ဟန်မတူ။

ချစ်သူများနေ့မှ အရာအားလုံးသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ အတန်းထဲတွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူများက စတိုးဆိုင်များမှ ဝယ်လာကြသော ကတ်ကလေးများကို လိုက်လံဝေငှ ကြသည်။ လိုရီနှင့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ ၂၆ ယောက်တို့ထဲမှ ‘ချစ်သူ’ ဆိုသည့် အမည် စာတမ်းပါကတ်ကလေးတစ်ခု ကျွန်တော် ရသည်။

ထိုနေ့က ဘတ်စ်မှတ်တိုင်မှ အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်လာ ကြသောအခါ လိုရီက ကျွန်တော့်ကို...

“ငါ နင့်ကို ပေးစရာတစ်ခုရှိတယ်” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော် နှုတ်ဆွဲအသွားသည်။ လိုရီသည် သူ့ကျောင်းလွယ် အိတ်ထဲမှ စာအိတ်အနီကြီးတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲ သို့ ထိုးထည့်ကာ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

၉၀ ရေမြေဆုံးစေတော့ကွယ်

ကျွန်တော် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့ပြီး စာအိတ်ကို အသာအယာဖွင့်ဖောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပုံဆွဲစာအိတ်အနီကြီးတစ်လုံးကို ကတ်အဖြစ် လှလှပပလုပ်ထားပြီး အောက်ခံစက္ကူဖြူကြီးကြီးတစ်ရွက်ဖြင့် ပတ်ထားသည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပနေသည့် ငွေကြယ်ပွင့်ကလေးများနှင့် အသည်းပုံမျိုးစုံအထဲတွင် “နင့်ကို ငါချစ်တယ်” ဆိုသည့် စာလုံးကလေးများကို ကော်ဖြင့် ရေး ထားပြီး လက်ရေးဆက်စာလုံးများကို ရွှေရောင်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ ထိုစာတမ်းကလေးကို အကြိမ်သုံးလေးဆယ်မျှ ထပ်တလဲလဲဖတ်ပြီး ဗီရိုထဲမှ ခြေအိတ်ပုံများအောက်တွင် ဝှက်သိမ်းထား၏။

ကျွန်တော့်အစ်ကို ‘မိုက်ခဲ’ လုပ်သည့် ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းကလေးတစ်ခုသာ မဖြစ်ခဲ့လျှင် ယခုလောက်ဆို လိုရီနှင့် ကျွန်တော်သည် လက်ထပ်ပြီး ဖြစ်လောက်ပေသည်။ မိုက်ခဲသည် ထိုညနေက ကျွန်တော့်အဝတ်ဗီရိုကို ဝင်ဖွရင် လိုရီပေးသည့် စာအိတ်ကလေးကို အမှတ်မထင် တွေ့သွားခဲ့သည်။

ခြောက်တန်းကျောင်းသားဘဝရောက်နေပြီ ဖြစ်သော မိုက်ခဲသည် အစ်ကိုကြီးများ ဆိုသည့်အတိုင်း ဆိုးရွားရက်စက်လှသည်။ လိုရီ၏ ကတ်ပြားကလေးကို လိုရီအစ်ကို တက်ထံနှင့် အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှ အခြားကျောင်းသားသူငယ်ချင်းများကို သွားပြသည်။ ထိုအဖြစ်ကြောင့် လိုရီနှင့် ကျွန်တော်သည် အရှက်တကွ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ချစ်ခင်စ ဘဝကလေးသည် ပြိုပျက်သွားခဲ့ရလေသည်။

မကြာခင် ကျွန်တော့်ဖခင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အလက်စကားပြည်နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြတော့မည်ဟု ပြော

လာသည်။ ကျွန်တော်က ဖခင်ကို ကယ်လီဖိုးနီးယားမှာပဲ ကျွန်တော် နေခဲ့မည်၊ မိဘမဲ့ဂေဟာတစ်ခုတွင် နေမည်ဟု ပြောကြည့်သော်လည်း မရ။

ကျောင်းက ဆရာမ မစ္စလော့ခ်ဟတ်ထ်က ကျွန်တော့်အတွက် နှုတ်ဆက်ပွဲလေး တစ်ပွဲ စီစဉ်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူများနေ နောက်ပိုင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်တွေ့ချိန်တွင် ကျွန်တော့်ကို မျက်ရည်ဝဲဝဲဖြင့် ငေးကြည့်နေသော လိုရီအား ပြန်ငေးကြည့်ရုံသာ ငေးကြည့်နေခဲ့မိရုံမှလွဲ၍ အခြားဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် လိုရီသည် ကျွန်တော်နှင့် ကပ်ထိုင်ကာ တစ်လမ်းလုံး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ အိမ်တံခါးဝ ရောက်သောအခါ ရင်ထဲမှ အထိခိုက်ဆုံးဖြစ်မည့် စကားလုံးကို ပြောဖို့ရှာဖွေနေမိ၏။

“နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

ဤစကားကိုသာ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ပြောနိုင်ခဲ့တော့၏။ လိုရီသည် ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို နမ်းရှုံ့ကာ လမ်းကိုဖြတ်ပြေးသွား တော့သည်။ ဤသို့ပင် သူထွက်သွားတော့၏။

ကလေးဘဝက ချစ်သူကို ပြန်ရှာသည်ဆိုခြင်းမှာ ပုံမှန် ရင့်ကျက်သည့်စိတ် မဟုတ်ဆိုသည်ကိုတော့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကျွန်တော် အတွေးပေါက်မိပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ရင်ခုန်စရာ အချစ်ဆိုတာ ရှိခဲ့လျှင် ခံစားမှုဆိုသည်မှာ ရှိနေစမြဲဟုပင် ကျွန်တော်ယုံကြည်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် လိုရီရှိနေမည်ထင်သည့် နေရာတိုင်းသို့ သန့်ရှင်းချ ရှာဖွေခဲ့သည်။

စာသင်ခဲ့သော ကျောင်းများနှင့် အသိအကျွမ်းဟောင်းများကို ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ်ဆက်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ

၉၂ ရေမြေဆုံးစေတော့ကွယ်

ဘာအဖြေမှ မရခဲ့ချေ။ လူပျောက်ရှာဖွေ စုံစမ်းပေးသည့် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုနှင့် ဆက်သွယ်ကြိုးစားကြည့်ပါလားဟု ရှေ့နေတစ်ယောက်က အကြံပေးသည်။ ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်ပြီး တစ်နာရီကြာ ကာလအတွင်း ကုမ္ပဏီက လိုရီကို စုံစမ်းပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မတိုင်မီကအထိ ကျွန်တော်၏ရှာပုံတော်သည် မရေ ရာသည့် စိတ်ကူးယဉ်မှုအပေါ်တွင် တစ်ဝက်အခြေပြုနေခဲ့၏။ သို့သော် လည်း လိပ်စာက ကြောက်မမန်းလိလိ တကယ်စင်စစ်ဖြစ်နေသည်။ ဤကိစ္စကို မိမိတကယ် လုပ်ဆောင်ချင်ပါသလား။ ဤအောက်မေ့ တသဖွယ်အဖြစ်ကလေးကို စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်သွားအောင် စွန့်စားထိုက် ပါသလား။ လိုရီနှင့် နီးစပ်အောင်လုပ်ပြီး အလွန်မတ်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးထက်တွင် ရပ်ပြီး အံ့ဩနေခြင်းမှာ မိုက်မဲရာကျပေ လိမ့်မည်။

“ချစ်တဲ့လိုရီ... မင်းကိုယ့်ကို မမေ့ဘူးလို့ဘဲ ကိုယ်ထင်ပါ တယ်” ဟု တစ်နေ့လယ်လုံး စာရေးနေခဲ့ပြီး ညတွင်းချင်း စာတိုက်က အရောက် စာကို ပို့လိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဖုန်းလာသည်။

“ကျွန်မမှတ်မိပါတယ်” ဟု အသံရှင်က ဆိုသည်။

“လိုရီလားဟင်”

“ရှင့်မှာ ဝေါ်လတာဆိုတဲ့ ခွေးလေးတစ်ကောင်ရှိတယ်နော်”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“ရှင်ကျောင်းသွားတိုင်း နေ့တိုင်း အုတ်ကလန်ရိတ်ဒါးစ်ဆိုတဲ့ ဂျာကင်ကို သိပ်ပူနေတာတောင် အမြဲဝတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝတ်တယ်”

“ကျွန်မ ရေကျောက်တွေ ပေါက်နေတုန်းက ကျွန်မစိတ်ပျော်
အောင် ဘတ်စ်ကားဂိတ်က ကောင်းလေးတစ်ယောက်ကို ရှင် တစ်ခါ
ပိတ်ရိုက်ခဲ့သေးတယ်နော်”

“လိုရီ”

“အံ့ဩစရာ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်နာရီကြာမျှ ဖုန်းပေါ်က စကား
ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အစ်ကိုတွေ၏ လုပ်ပေါက်များအကြောင်း
ပြောရင်း ရယ်မောမိကြသည်။ စကားပြောရင်း သူ့အလုပ်အကြောင်း
သူ့ခင်ပွန်းအကြောင်းနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်အကြောင်းကို ရောက်
သွားသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ၏ အရေးကြီးဆုံးအစိတ်အပိုင်းကို
ပြန်လည် သုံးသပ်မိတော့၏။ သူ စိတ်ဝင်စားသည်က ရိုးရိုးသားသားပင်
ဖြစ် ပုံရသည်။ နောက်တစ်ပတ်အတွင်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်
ဆုံတွေ့ကြမည်ဟု လိုရီက ချိန်းဆိုလိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းက မစ္စတာသွမ်ပဆင်ပါလား ခင်ဗျာ”

စားသောက်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးက လာမေးသည်။ ကျွန်တော်က
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“မစ္စလိုရီက အကြောင်းကြားခိုင်းလို့ပါ။ သူ တစ်နာရီလောက်
နောက်ကျမယ်၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

လိုရီ၏ အရောက်နောက်ကျမှုသည် ခဏစိတ်သက်သာစရာ
တော့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် တစ်နေ့လုံး လိပ်ခဲတည်းလည်း
ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်ကို ပြန်သုံးသပ်ချိန် အခိုက်အတန့်ရသဖြင့်
တော်ပေသေးတော့သည်။

၉၄ ရေမြေဆုံးစေတော့ကွယ်

စားသောက်ဆိုင်အပြင်ဘက်နားတွင် ကျွန်တော် လမ်းလျှောက် နေခဲ့သည်။ လိုရီ အရောက်နောက်ကျရသည့် အကြောင်းရင်းများကို စဉ်းစားအဖြေထုတ်ကြည့်၍ နေခဲ့မိသည်။ အလုပ်နောက်ကျနေ၍လား ကလေးထိန်းသည့် အမျိုးသမီးရှာမရ၍လား၊ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ဖို့ အရေး ယောက်ျားနှင့် စကားများရန်ဖြစ်နေ၍လား...။

စိတ်ထဲ ရုတ်တရက် အသိတစ်ခု လက်ခံပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော် စူးစမ်းသိရှိလိုစိတ်ကို ဖြည့်စွမ်းပေးသည့်အနေဖြင့် ဒီလိုစခန်းသွားနေဖို့ မလိုအပ်တော့။ လိုရီနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သိလိုသည်များကို ကျွန်တော် သိနားလည်လိုက်ပါပြီ။

တစ်ချိန်က ဘယ်လိုအဆက်အဆံတွေပဲ ရှိခဲ့ရှိခဲ့ ဤအဆက် အဆံတွေကို ဆယ့်ခုနစ် နှစ်ခုဆိုသည့် ကာလက မှန်ဝါးပျောက်ကွယ် စေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို မည်သူမျှ မသိချင်ကြတော့ သူရဲကောင်းဆန်အောင်လည်း မည်သူမှ လုပ်လိုမည် မထင်တော့။ ဘဝဆိုသည်မှာ သည်လိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကလေးဘဝက အချစ် ဆိုသည်မှာကတော့ ဒီလိုဟုတ်မည် မထင်တော့။

စားသောက်ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် စာရေးကိရိယာ အရောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့၍ စက္ကူ၊ စာအိတ်၊ ကော်တောင့်နှင့် ရွှေရောင်မင်တောင့်ကို ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ခုံတစ်လုံး တွင်ထိုင်၍ စာရေးသည်။

လိုရီ...

ဒီနေ့ညနေ တွေ့ဆုံကြရင် ကိုယ်တို့တစ်တွေ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းမှာပဲလို့ ကိုယ်ယုံကြည်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တကယ် လုပ်ချင်တာကတော့ ဟိုးတစ်ချိန်က မင်းကိုယ့်ကိုပေးခဲ့တဲ့ ချစ်သူများနေ

ကတ်ကလေးအတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောချင်တာပါပဲ။ မင်းအဖို့ ကတော့ အရေးမကြီးတဲ့ အပြုအမူကလေးတစ်ခု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကတော့ အရေးမကြီးတဲ့ အပြုကလေးတစ်ခု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကလေးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးလို့ ယူဆရတဲ့ လက်ဆောင်မွန် ပစ္စည်းကလေးတွေပါပဲ။ ဒါ့အတွက် ကိုယ်မင်းကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။

မင်းရဲ့ချစ်ခင်

စာအိတ်အနီကြီးပေါ်တွင် လိုရီ၏အမည်ကို ကော်တောင့်ဖြင့် ရေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရွှေရောင်မင်ဖြင့် ဖျန်းပက်လိုက်သည်။ ကော်နှင့်မင် ခြောက်အောင် စောင့်နေလိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်တော့အခါ အဖြူဆုံးအနမ်း ဖြင့် စာအိတ်ကို နမ်းပြီး ပိတ်လိုက်သည်။ ကတ်ပြားကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားခဲ့ပြီး တံခါးဝဆီသို့ ကျွန်တော် အသာဖွဖွ လှမ်းထွက်လာ ခဲ့တော့သည်။ ။

အမေရိကန် စာရေးဆရာ Chuck Thompson ၏ My Favorite Valentine ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုပါသည်။

English for All စာစဉ်

ပြီ၊ ၁၉၉၀

အချစ် စမ်းချင်စမ်း မစမ်းချင်နေ

နယူယော့ခံဘူတာကြီးအတွင်းရှိ သတင်းပြန်ကြားရေးခန်းမ
ထဲမှ နာရီကြီးက ၆ နာရီထိုးဖို့ ခြောက်မိနစ်အလိုကို ညွှန်ပြနေသည်။
အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လက်ဖတင်နင်ဗိုလ်ကလေးသည် နေလောင်ထား
သော မျက်နှာကိုမော့ကာ မျက်လုံးအစုံကို မှေးစင်း၍ အချိန်
အတိအကျကို မှတ်သားလိုက်သည်။ နှလုံးအစုံက တဒုန်းဒုန်းခုန်နေ
သည်။ သူ့နှလုံးခုန်သံကို သူ့ဘာသာသူပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍
နေသည်။ နောက် ခြောက်မိနစ်ကြာလျှင် သူ့ဘဝထဲတွင် ၁၃ လ
ကြာမျှ အထူးတလည် နေရာယူခဲ့သော၊ သူတစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးသော
သူ့ဆီသို့ စာအဆက် မပြတ်ရေးခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
သူမြင်တွေ့ရပေတော့မည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေး 'ဘလင်ဖို့ဒ်' သည် သူ့လေယာဉ်ပျံရန်သူ
လေယာဉ်များအကြား ရောက်ရှိသွားပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် အတိုက်ခိုက်
ခံခဲ့ရသည့်နေ့ကို ပြန်လည်သတိရနေမိတော့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

အမျိုးသမီးဆီသို့ သူရေးခဲ့သည့် စာတစ်စောင်ထဲတွင် သူ သည် မကြာခဏ ကြောက်စိတ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်ဟု ဝန်ခံရေးခဲ့သည်။ စစ် မထွက်ခင်နေ့မှာပင် အမျိုးသမီးထံမှ ပြန်စာကို သူ ရရှိခဲ့သည်။

“ရှင် ကြောက်တယ်ဆိုတာလည်း ဟုတ်မှာပါပဲ။ သတ္တိကောင်း တဲ့ ယောက်ျားတိုင်း ကြောက်ကြတာရည်းပါပဲ။ နောက်တစ်ခါ ရှင့် ကိုယ်ရှင် မယုံမရဲဖြစ်ရင် ရှင့်အတွက် ဘုရားမှာ ကျွန်မဆုတောင်း ပေးနေတာကို ရှင် ကြားသိ စေချင် ပါတယ်။ ကျွန်မ ကိုယ် တိုင် လည်း သေခြင်းတရားပေါ်မှာ ဖြတ်သွားနေတာပါပဲ။ ရှင် ကျွန်မနဲ့အတူရှိ နေတဲ့အတွက် ဘာကိုမှလည်း ကျွန်မ မကြောက်တော့ပါဘူး” ဟု ရေးခဲ့သည်။ သည်စကားများကို ပြန်တွေးမိသောအခါ အင်အားသစ် များ ရင်မှာဖြစ်ထွန်းလာမိသည်။

မကြာခင် အချိန်မှာပင် သူမ၏ ပြောစကား အစစ်များကို သူ ကြားရပေတော့မည်။ ၆ နာရီထိုးဖို့ လေးမိနစ်သာ လိုတော့သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သူ့အနားက ဖြတ်သွားသည်။ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပန်းတစ်ပွင့်ကို ရင်မှာစိုက်ထားသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်အချက်လုပ်ထားသည့် နှင်းဆီပွင့်အနီမဟုတ်။ ပြီးတော့ သည်မိန်းကလေးက အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်လောက်သာ ရှိသေးသည်။ သူ့ချစ်သူ ဟိုးလစ်မေနယ်လ်က အသက် ၃၀ ရှိပြီဟု ပြောထားသည်။ “အို ဘာဖြစ်သေးသလဲ။ ကိုယ်တောင် အသက် ၃၂ နှစ်ရှိနေပြီပဲ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းလိုက်သည်။ တကယ်က သူ့အသက်မှာ ၂၉ နှစ်။

စစ်သင်တန်း တက်နေစဉ်ကာလ၊ စခန်းမှာ သူဖတ်ခဲ့ရသော အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ဆမ်းမားဆက်မွန်၏ ‘ဘဝနှောင်ကြီး’ ဆို

၉၈ အချစ် စမ်းချင်စမ်း မစမ်းချင်နေ

သည့် ဝတ္ထုစာအုပ် ပြန်သတိရမိသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံး အမျိုးသမီး လက်ရေးဖြင့် ရေးမှတ်ထားသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ နှလုံးသားကို ဤမျှ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိစွာ သိမြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သူယုံကြည်မိသည်။ အမျိုးသမီး၏ အမည်ကို စာအုပ်အဖုံးပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဟိုးလစ်မေနယ်လ်။ နယူးယော့ခ် တယ်လီဖုန်း လမ်းညွှန်စာအုပ်တွင် ရှာကြည့်သည်။ လိပ်စာကိုတွေ့ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ သင်္ဘောဖြင့် သူ ခရီးထွက်ခဲ့ ရသည်။ သို့သော် စာအဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့။

၁၃ လ လုံးလုံးပင် အမျိုးသမီးသည် သူထံသို့ စာတွေမှန်မှန် ပြန်ရေးခဲ့သည်။ သူ မရေးလျှင် အမျိုးသမီးက စာရေးသည်။ ယခု တော့ သည် အမျိုးသမီးကို သူချစ်နေမိပြီဟု ယုံကြည်မိသည်။ အမျိုးသမီးကလည်း သူ့ကို ပြန်ချစ်နေမိပြီဟု နားလည်မိသည်။

သူ့ဆီသို့ ဓာတ်ပုံ ပို့ပေးပါဟု သူက စာရေးသောအခါ အမျိုးသမီးက ငြင်းသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရုပ်ရည် ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ကျွန်မဟာ ချောတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက် ပေါ့။ ရှင်ဟာ အခွင့်အရေးယူတယ်ဆိုတဲ့ အသိဟာ ကျွန်မကို အမြဲ ခြောက်လှန့်နေတယ်။ အဲသလို အချစ်မျိုးကို ကျွန်မစက်ဆုတ်တယ်။ ရှင်ဟာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေလို့ ကျွန်မဆီ စာတွေ ရေးနေတာလားလို့ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်မိတယ်။ ကျွန်မ ဓာတ်ပုံကို မတောင်းပါနဲ့။ ရှင် နယူးယော့ခ်ကို လာတဲ့အခါ ကျွန်မနဲ့တွေ့မှာပဲ လေ။ အဲဒီအခါကျရင် ရှင်တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ်”

၆ နာရီထိုးဖို့ တစ်မိနစ်။ သူ စီးကရက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းဖွာရှိုက် လိုက်သည်။ နှလုံးက တဒုန်းဒုန်းခုန်နေသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

အမျိုးသမီး ခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက် သူ့ဆီတည့်တည့်သို့ လျှောက်လာသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်နေခပ်သွယ်သွယ်၊ ရွှေဝါရောင် ဆံပင်များက နားရွက်နောက်မှ ခွေနှယ်ကျနေသည်။ မျက်လုံးအစုံက ပန်းပွင့်များလို ပြာလွင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် မေးစေ့က တိတိရီရီ။ ဝတ်ထားသည့်ဝတ်စုံက အစိမ်းနုရောင်။ သူ့ကို မြင်တွေ့သည်မှာ နွေဦးကို မြင်တွေ့ရသလိုပင်။

သူ အမျိုးသမီးကိုကြည့်ပြီး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အမျိုးသမီး နှင်းဆီပန်း ထိုးထားလေသလား ဆိုသည်ကို ကြည့်ဖို့ သတိမေ့သွားသည်။ သူ ခြေလှမ်းလိုက်မည်အပြုတွင် အမျိုးသမီးနှုတ်ခမ်းပေါ်မှ အပြုံးတစ်ချက် လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မ သွားမယ့်လမ်းကို သွားမလိုလား” ဟု အမျိုးသမီးက တိုးတိုးသဲ့သဲ့မေးသည်။

သူ အမျိုးသမီးအနားသို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးကပ်၍ သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် ဟိုးလစ်မေနယ်လ်ကို သူ့မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဟိုးလစ်မေနယ်လ်သည် အမျိုးသမီးငယ်၏ နောက်ဘက်တည့်တည့်တွင် ရပ်နေသည်။ အသက်အရွယ်က ၄၀ ကျော်။ ငွေရောင်ဖြူလွှဲ ဆံပင်များကို ဦးထုပ်ဟောင်း၏ အောက်တွင် ထိုးသွင်းထားသည်။ မျက်နှာက ဖောင်းဖောင်း။ ခြေထောက် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကို ရှူးဖိနပ် ပါးပါးထဲသို့ ထိုးစီးထားသည်။ တွန့်ကြေနေသောကုတ်အင်္ကျီ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် နှင်းဆီပန်းနီနီတစ်ပွင့်။

ဝတ်စုံစိမ်း ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးသည် ခပ်ဝေးဝေးသို့ လျှောက်သွားသည်။

ဘလင်းဖို့ဒ်သည် ရင်ဘတ်နှစ်ခြမ်း ဖြန်းခနဲကွဲသွားသလို

၁၀၀ အချစ် စမ်းချင်စမ်း မစမ်းချင်နေ

ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့စိတ်က စောစောက အမျိုးသမီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။ သူ့အတွက် အဖော်မွန်ဖြစ်ခဲ့သော သူ့စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးခဲ့သော အမျိုးသမီးကို သည်းသည်း ထန်ထန် တမ်းတခဲ့မိသည်။ အမျိုးသမီးသည် ထိုနေရာမှာပင် မတ် မတ်ရပ်၍နေဆဲ။ ဖြူဖျော့ဖျော့နှင့် ဖောင်းပွပွဖြစ်နေသော မျက်နှာသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ရှိသည့် ရုပ်မျိုး၊ ပြာလဲ့လဲ့ မျက်လုံးများက ရှုန်းလဲ့တောက်ပလျက်။

စစ်မှိုလ်ကလေး ဘလင်းဖို့ဒ်သည် တုံ့ဆိုင်း၍ မနေတော့။ သူ ဘလင်းဖို့ဒ်ဖြစ်ကြောင်းကို သိသာအောင် ‘ဘဝနောင်ကြီး’ ဝတ္ထု ကို လက်ကကိုင်ထားသည်။ ယခုကိစ္စသည် အချစ်ကိစ္စမဟုတ်တော့။ သူ့အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့်၊ ကျေးဇူးတင်စရာလည်းကောင်းလှ သည့် မိတ်ဆွေဘဝဆက်ဆံရေးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဘလင်းဖို့ဒ်သည် ပရုံးအနေအထားကို ချီပြီး အလေးပြုလိုက် သည်။ စာအုပ်ကို အမျိုးသမီးဆီသို့ လက်ကမ်းလိုက်ရင်း ခါးသီး စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

“ကျွန်တော် လက်ဖတင်နှင့် ဘလင်းဖို့ဒ်ပါ။ မစွမေနယ်လ် ဟုတ်တယ်နော်။ အခုလို တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ညစာကျွေးပါရစေလား။”

အမျိုးသမီးက မပြုံးမိအောင် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲတော့မသိပါဘူး။ ဟိုဝတ်စုံစိမ်းနဲ့ ညီမလေးက ကျွန်မ ကို ဒီနှင်းဆီပွင့်အနီလေးကို အင်္ကျီမှာ ထိုးသွားပါဆိုတာနဲ့ ထိုးလာခဲ့ တာပါ။ ရှင်က ညစာစားဖို့ အပြင်ကိုခေါ်ရင် သူလမ်းဟိုဘက်ထောင့် က စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ စောင့်နေပါတယ်လို့ ပြောပေးပါတဲ့။

စမ်းသပ်ကြည့်တာပါလို့လည်း ပြောသွားသေးတယ်ရှင်” ဟု ဘလင်း
ဖိုဒ်ကို ပြောပြလိုက်၏။ ။

**အမေရိကန်စာရေးဆရာ S.I kishor ၏ Appointment with Love
ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုသည်။**

English for All မဂ္ဂဇင်း၊

ဇူလိုင်၊ ၁၉၉၇

သောင်ယံကမ်းမှ အလွမ်းပန်ချီ

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အတော်ကြာကြာက ကျွန်မ၏ အိမ်နီးချင်း တစ်ယောက်သည် ဝါရှင်တန်ပြည်နယ် ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုတွင် တစ်ခုသော ဆောင်းရာသီ သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံကလေး တစ်ခုကို ကျွန်မအား ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကလေးသည် ကျွန်မ၏ခေါင်းထဲတွင် စွဲထင်နေခဲ့သဖြင့် သူပြောသည့် အကြောင်း အရာကလေးကို ကျွန်မ မှတ်စု ရေးတို့ထားခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း စာရေးဆရာများ ကွန်ဖရင့်တစ်ခုတွင် ထိုအကြောင်းကို ပြန်ပြောဖြစ် ခဲ့သောအခါ ကျွန်မချရေးခဲ့မိသည်။ ယခုဇာတ်လမ်းမှာ ထိုအကြောင်း အရာ အဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်းလေးကို ကျွန်မ ပထမဆုံးကြားခဲ့စဉ်က စိတ်ထဲ စွဲလမ်း မှတ်မိသည့်အတိုင်း ပြန်ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မနေထိုင်သည့် မြို့ကလေးအနီးရှိ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် သူ့ကို ကျွန်မ ပထမဆုံးအကြိမ် စတင်တွေ့ချိန်က သူ့အသက်မှာ

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

မြောက်နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ နေအိမ်နှင့် သုံးလေးမိုင်ဝေးသည့် ထိုပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ အခွင့်သင့်တိုင်း ကျွန်မ ကားမောင်း၍ သွားလေ့ရှိသည်။

မိန်းကလေးသည် သဲပုံစေတီကလေး ဆောက်နေရာမှ ကျွန်မ ကို မော်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံက ပင်လယ်လို ပြာလွင်၍ နေသည်။

“ဟယ်လို”

သူက နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်မက သူ့ကို အနှောင့်အယှက် ပေးရာရောက်မည်စိုး၍ စကားမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်၍ ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒါလေးလုပ်နေတာ”

“မြင်တယ်လေ၊ အဲဒါဘာလဲဟင်”

ကျွန်မက သူ့ကို ဂရုမစိုက်သလို ဟန်ဖြင့် ပေးလိုက်သည်။

“အင်း သိတော့မသိပါဘူး။ သဲတွေကိုင်နေရတာကို သဘော ကျမိလို့”

“ဒါလည်း ဟုတ်မှာပဲ” ဟု တွေးမိကာ ကျွန်မဖိနပ်ကို ချွတ် လိုက်သည်။

“အဲဒါ ပျော်ရွှင်မှုပေါ့”

ကလေးမက ပြောသည်။

“ဘယ်လိုကွဲ့”

“အဲဒါပျော်ရွှင်မှု၊ ချောင်တလိုင်းငှက်ဟာ ပျော်ရွှင်မှုကို ခေါ်ဆောင်လာလေ့ရှိတယ်လို့ မေမေက ပြောပြတယ်”

ငှက်သည် သောင်ပြင်ဆီသို့ ထိုးဆင်းသွားသည်။

“နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ ပျော်ရွှင်မှုလေးရေ”

၁၀၄ သောင်ယံကမ်းမှအလွမ်းပန်းချီ

“နာကျင်မှု”

ကျွန်မ နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်မိသည်။ လမ်းဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ စိတ်ဓာတ်တွေလည်း ကျဆင်းနေမိသည်။ ကျွန်မဘဝသည် မတည်ငြိမ်။

“အန်တီနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

ကလေးမလေးက မေးလိုက်သည်။

“ရယ်၊ ရယ်ပီတာဆင်” ဟု ကျွန်မက ဖြေလိုက်သည်။

“သမီးနာမည်က ဝင်ဒီပါ။ သမီးအသက် ၆ နှစ်”

သူ့အသံက လေပြင်းတိုက်သံမျိုးဖြစ်သည်။

“ဟိုင်း ဝင်ဒီ”

သူက တစ်ခဏ ရယ်သည်။

“အန်တီက သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ” ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မသည် စိတ်ညစ်နေသော်လည်း ရယ်မောမိသည်။ လမ်းဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်မောသော သူ့အသံလွင်လွင်ကလေးသည် ကျွန်မနောက်သို့ ကပ်ပါလာသည်။

“နောက်နေ့လည်း ဒီလိုပျော်ကြရအောင်နော်” ဟု အော်ပြောသည်။

နောက်နေ့တွေ၊ သီတင်းပတ်တွေကို ကျွန်မ မပိုင်။ ပြောဆိုဆုံးမခက်သည့် ကင်းထောက်လူငယ်တွေ၊ မိဘဆရာအသင်းအစည်းအဝေးတွေနှင့် နာမကျန်းဖြစ်နေသည့် မိခင်ကြီး။

နေသာသည့် တစ်နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်မအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ “ပျော်ရွှင်မှုလိုချင်တယ်” ဟု ရေရွတ်ရင်း ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။

ကိုယ်စိတ်နှလုံးကို ငြိမ်းချမ်းစေသည့် ပင်လယ်ကမ်းခြေသည် ကျွန်မကို မပြောင်းမလဲ စောင့်နေသည်။ လေပြည်လေညင်းက အေးမြမြ။ ကျွန်မ လိုချင်နေသည့် ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်မှုကို ရယူဖို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ကလေးမလေးကို ကျွန်မ မေ့နေခဲ့မိသည်။ ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်မအံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟယ်လို မစ္စက်ပီ၊ ကစားချင်လို့လား” ဟု မေးသည်။

“သမီးဘယ်လိုဟာမျိုး ကစားချင်တာလဲ”

ကျွန်မက စိတ်ပျက်သည့် လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မပြောတတ်ဘူး၊ အန်တီပဲပြောလေ”

ကျွန်မက ခနဲတဲ့တဲ့ ပြောလိုက်သည်။

သူက အသံလွင်လွင်ဖြင့် ရယ်သည်။

“သမီး စကားထာမဂှက်တတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း လမ်းပဲလျှောက်ကြတာပေါ့”

သူ့မျက်နှာကလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မျက်နှာကလေးက နုနုဖတ်ဖတ်လေး။

“သမီးဘယ်မှာ နေလဲဟင်”

“ဟိုမှာနေတာ”

သူက နွေရာသီအပန်းဖြေအိမ်ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဆောင်းရာသီမှာ သည်လိုအိမ်ကလေးထဲနေသဖြင့် အဆန်းပဲဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

“ကျောင်း ဘယ်မှာသွားတက်သလဲ”

“သမီး ကျောင်းမတက်ဘူး။ အားလပ်ရက် အပန်းဖြေခရီးထွက် လာတာလို့ မေမေက ပြောတယ်”

၁၀၆ သောင်ယံကမ်းမှအလွမ်းပန်းချီ

သူ့အပြောကလေးက ကလေးဆန်ဆန်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ကျွန်မတို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မစိတ်တွေက တခြားသို့ ရောက်နေသည်။ အိမ်မှ ကျွန်မထွက်လာသောအခါ ပျော်ရွှင်စိတ် ချမ်းသာစရာနေ့တွေပဲဟု ဝင်ဒီက ပြောသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အဖြစ်မှာ အံ့ဩစရာ။ ကျွန်မက သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

နောက်သီတင်းပတ် သုံးပတ်အကြာ စိတ်သောကဖြင့် ပင်လယ် ကမ်းခြေသို့ ကျွန်မ အပြေးအလွှားလာခဲ့သည်။ ဝင်ဒီကို နှုတ်ဆက်ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့။ သူ့မိခင်ကို ဝရန်တာတွင် တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ သည်။ သမီးဖြစ်သူကို အိမ်မှာနေဖို့ ပြောဆိုထားဟန် တူသည်။ ဝင်ဒီက ကျွန်မနောက်ကို အမီလိုက်လာသည်။

“စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ ဒီနေ့ အန်တီတစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်လို့” ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာလေးမှာ မဖြစ်စဖူး ညှိုး ရော်သွားသည်။ သူလည်း မောဟိုက်၍နေသည်။

“ဘာပြုလို့လဲဟင်” ဟုမေးသည်။

“ငါ့အမေဆုံးသွားလို့” ဟု ကျွန်မက သူ့ဘက်လှည့်၍ အော် ငေါက်ပြောလိုက်သည်။ နောက်မှ သည်ကလေးငယ်လေးကို ဘာကြောင့်များ သည်စကားတွေကို ပြောမိပါလိမ့်ဟု ပြန်တွေးမိသည်။

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဒီနေ့ဟာ စိတ်မကောင်းစရာနေ့ ပဲပေါ့” ဟု ကလေးမက တိုးတိုးသက်သက်ပြောသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်။ ဒီနေ့ရော၊ မနေ့ကရော၊ မနေ့ကအရင် နေ့တွေရော အားလုံးစိတ်မကောင်းစရာနေ့တွေ ချည်းပဲ သွား”

“စိတ်ထိခိုက်နေသလားဟင်”

“ဘာစိတ်ထိခိုက်နေလဲ”

ကျွန်မသည် သူ့ကိုရော ကျွန်မကိုပါ ပြန်ပြီးဒေါသဖြစ်သွား
မိသည်။

“ဘယ်တုန်းက ဆုံးတာလဲဟင်”

“စိတ်ဆင်ရဲနေပါတယ်ဆိုမှ၊ တကယ်ပဲ”

ကျွန်မ မာဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည်။ စိတ်ကိုထိန်းကာ
သောင်ပြင်သို့ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

နောက်တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ကျွန်မ
တစ်ခေါက်သွားခဲ့သည်။ ဝင်ဒီကို မမြင်မတွေ့ရ။ စိတ်ထဲ အပြစ်မကင်း
သလို ခံစားမိပြီး ရှက်နေမိသည်။ သူ့ကို ကျွန်မ လွမ်းဆွတ်ကြောင်း
လည်း ဝန်ခံချင်သေးသည်။ လမ်းလျှောက်အပြန် ဝင်ဒီနေသည့်
အပန်းဖြေအိမ်ကလေးသို့ ကျွန်မလျှောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်တံခါးကို
ခေါက်လိုက်သည်။ ဆံပင်နီယောင်ယောင်နှင့် နွမ်းလျလျ အမျိုးသမီး
တစ်ဦး တံခါးလာ၍ ဖွင့်ပေးသည်။

“ဟယ်လို၊ ကျွန်မရသ်ပီတာဆင်ပါ။ ကျွန်မ ရှင့်သမီးလေးကို
သတိရအောက်မေ့လို့ပါ။ သူ အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

“မစွက်ပီတာဆင်၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး။ ဝင်ဒီကတော့ ရှင့်
အကြောင်းကို သိပ်ပြောတာပဲ။ ကျွန်မ သူ့ကို လွှတ်ပေးထားတာဟာ
ရှင့်ကို အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမလားပဲ။ သူ့ရှင့်ကို စိတ်အနှောင့်
အယှက်ပေးသလိုများ ဖြစ်နေရင်လည်း ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျွန်မအတွက် အနှောင့်အယှက် လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး။ သူဟာ
တကယ်ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူ အခု
ဘယ်မှာလဲဟင်”

ကျွန်မဆိုချင်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း
သဘောပေါက်သည်။

“ဝင်ဒီ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကပဲ ဆုံးသွားတယ်။ သူ့မှာ သွေး ကင်ဆာ ရှိနေတယ်လေ။ သူ ရှင့်ကို ပြောမပြထားဘူးထင်တယ်”

ကျွန်မ ပုံလဲကျမလိုဖြစ်သွားသည်။ ကုလားထိုင်ကို စမ်းရှာဖွေ လိုက်သည်။ အသက်ရှူပင် ရပ်သွားသည်။

“သူက ဒီပင်လယ်ကမ်းခြေကို သိပ်ချစ်တာ။ ဒီကိုသွားကြရ အောင်လို့ သူပြောတော့ ကျွန်မတို့လည်း မငြင်းရက်ဘူး။ ဒီရောက် တော့ သူ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေ အတော်လေးကောင်းသွားခဲ့သေး တယ်။ သူပြောတဲ့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေ့ရက်လည်း အများကြီးရ သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ရုတ်တရက်ကျဆင်းသွားခဲ့တယ်”

ဝင်ဒီအမေသည် ပြောရင်း အသံများ တုန်ရီအက်ကွဲလာသည်။

“ရှင့်အတွက် သူပေးထားခဲ့တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ကျွန်မ သွား ရှာလိုက်ဦးမယ်။ ရှင်ခဏလေး စောင့်နေဦးနော်”

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဤချစ်စရာကောင်းသည့် အမျိုးသမီးအတွက် ပြောစရာစကား တစ်စုံတစ်ရာကို ခေါင်းထဲ အပြေးအလွှားရှာနေမိသည်။

သူက စွန်းထင် ပေကျံနေသော စာအိတ်တစ်လုံးကို ကျွန်မဆီ လှမ်းပေးသည်။ ကလေးလက်ရေး စာလုံးမည်းဖြင့် ‘မစ္စက်ပီ’ ဟု ရေးထားသည်။

စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ရောင်စုံခဲတံဖြင့် ရုပ်ပုံတစ်ပုံရေးဆွဲ ထားသည်။ အဝါရောင်ပင်လယ်ကမ်းခြေ၊ ပြာလွင်သော ပင်လယ်နှင့် အညိုရောင်ငှက်ကလေးတစ်ကောင်။ ပုံ၏အောက်တွင်...

“သင့်ထံ ပျော်ရွှင်မှုတွေ သယ်ဆောင်လာမယ့် ချောင်းတ လိုင်းငှက်” ဟူသော စာတန်းကလေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရေး ထားသည်။

ကျွန်မမျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်း ပြည့်လျှံလာသည်။ မေတ္တာကိုကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဘယ်လိုထားရမည်ဆိုသည်ကို အသည်းနှလုံးက မေ့လုနီးနီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ဝင်ဒီအမေလက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဝမ်းနည်းတယ်” ဟု ထပ်တလဲလဲ ပြောပြနေမိသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူငိုကြွေးမိကြသည်။

အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ပန်းချီကားလေးကို ဘောင်သွင်းကာ ကျွန်မစာကြည့်ခန်းအတွင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်။ စာတန်းလေးက စကားလုံးခြောက်လုံးတည်းရယ်။ အသက်ခြောက်နှစ်၊ စကားလုံး ခြောက်လုံး။ ဤစာတန်းကလေးသည်။ အဖွဲ့တွင် သဟဇာတ၊ ရဲရင့်မှုနှင့် မတောင်းခံသည့် မေတ္တာတရားတို့အကြောင်းကို ကျွန်မအား ပြောပြခဲ့သော စာတန်းကလေးဖြစ်သည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည့် လက်ဆောင်မွန်ကို ကျွန်မအား သင်ကြားပေးခဲ့သော မျက်လုံးပြာပြာ ဆံရွှေဝါနှင့် ကလေးမထံမှ လက်ဆောင်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

အမေရိကန်စာရေးဆရာမ Mary Sherman Hilbert ၏ A Sandpiper to Bring Joy ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုသည်။

English for All မဂ္ဂဇင်း၊

နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၉၇

အမေ့ကို တွေ့တဲ့နေ့

ကျွန်မ၏ ကလေးဘဝသည် အထီးကျန် အဖော်မဲ့ခဲ့ရသည့် ဘဝဖြစ်သည်။ တရုတ်နိုင်ငံ၊ ချုံကင်းပြည်နယ်တွင် သာသနာပြုမိဘ နှစ်ပါးက မွေးဖွားခဲ့ပြီး မွေးစအရွယ်မှာပင် အမေဆုံးပါးသွားခဲ့ရသည်။

ကျွန်မ နှစ်လသမီးအရွယ်တွင် စိတ်ဆောက်တည်ရာမရဖြစ် ခဲ့ရသော ကျွန်မဖခင်က အနောက် ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်၊ မော်ဂန် တောင်းမြို့ရှိ ကျွန်မအမေ၏ အချစ်ဆုံးညီမထံသို့ ကျွန်မကို မွေးမြူဖို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မအမေ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ သည့် ထိုအိမ်ကြီးထဲမှာပင် ကျွန်မသည် အရွယ်ရောက် လူလားမြောက် ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်မအဒေါ် အန်တီရုသ်အိမ်မှာ ရှိနေချိန်များတွင် မေတ္တာငွေ ဖြင့် နွေးထွေးစွာနေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း အန်တီရုသ်သည် ကျွန်မတို့အားလုံးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးနေသူဖြစ်၍ သီတင်းတစ်ပတ်လျှင်

အရက်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

မြောက်ရက်လောက် ရုံးတွင် အလုပ်လုပ် နေရရှာသည်။ ငှားရမ်းထား သည့် မိန်းကလေး အတော်များများနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရသော်လည်း ကြီးမား ဟောင်းအိုနေသော ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်မသည် အထီးကျန် အဖော်မဲ့သလို ခံစားခဲ့ရလေသည်။

အန်တီရုသ် ရုံးမှပြန်မလာမီ ညနေခင်းများဆိုလျှင် ကျွန်မသည် အမေ၏ ဓာတ်ပုံကြီးအောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍နေတတ်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှ အမေသည် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်။ မျက်နှာကချိုပြုံး ရွှင်လျက်။ မျက်ဝန်းအစုံက မည်းနက်လျက်။ ဆံပင်တွေက နက်မှောင် ခွေ့နွယ်လျက်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ စကားပြောနေမိ၏။ သို့သော် လူကြီးသူမ ဆိုဆုံးမစကားများ ကို မနာခံဘဲ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး နေမိထိုင်မိ လုပ်ကိုင်မိသောအခါမျိုးတွင်မူ အမေမျက်နှာကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲခဲ့။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် အမေသည် ဘယ်လိုအမေမျိုးလဲဆိုသည့် မေးခွန်းတစ်ရပ် အမြဲလိုလို ကိန်းအောင်း တည်ရှိနေခဲ့သည်။ အမေအကြောင်းကို သိချင်လိုက်မိပါတော့သည်။

အနှစ်နှစ်ဆယ်ကာလ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မလည်း လူလားမြောက်အရွယ်ရောက်ကာ အိမ်ထောင်ရက်သားကျခဲ့ပြီ။ သမီး ကလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။ ကျွန်မအလွန်တရာ မြင်တွေ့ စမ်းရှင်လှသည့် ကျွန်မအမေ၊ သူ့ဘွားအေ၏အမည်အတိုင်း သမီးလေး ကို လူစီဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။

တစ်ခုသော နွေဦးတစ်နံနက်ခင်းတွင် ၁၈ လသမီး လူစီလေး နှင့် ကျွန်မသည် မော်ဂန်တောင်းမြို့ရှိ အန်တီရုသ်ထံသို့ ရထားစီးပြီး သွားလည်ခဲ့ကြသည်။ ကားဆက်စီးတော့ လူပြည့်ကျပ်သိပ်နေသော

ကားတစ်စီးပေါ်တွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့သားအမိကို နေရာတစ်ဝက်ပေးသည်။ ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး သမီးလေးနှင့်သာ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ကားပေါ်မှ တရိပ်ရိပ်မြင်တွေ့နေရသော ရှုခင်းများကို ငေးကြည့်ရင်း လိုက်ပါ လာသည်။

သမီးလေးကို လက်ထဲမှာပင် ပွေ့သိပ်ပြီးနောက် အမျိုးသမီးကြီးကို ကျွန်မ စကားစမြည်ပြောဆိုမိသည်။ မော်ဂန်တောင်းမြို့ရှိ သမီးနှင့် မကြာခင်က မွေးဖွားသည့် မြေးကလေးထံသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မအဒေါ် ရုသ်ဝုဒ်ကို သိမှာပေါ့။ သူက မော်ဂန်တောင်းက အိမ်ခြံမြေရောင်းဝယ်ရေးရုံးမှာ အလုပ်လုပ်တယ်” ဟု ကျွန်မက ပြောမိသည်။

“သူတော့ မသိဘူး။ အစ်မကလည်း ဒီမြို့က ခွာခဲ့တာကြာပြီ။ ရုသ်ဝုဒ်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ အသိမရှိဘူး” ဟု ဖြေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကားပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ အတော်ကြာ ငေးမောလိုက်ပါလာခဲ့ပြီး ခဏကြာမှ ကျွန်မကို လှည့်မကြည့်ဘဲ စကားဆိုလေတော့သည်။

“ဟိုး... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကာလက ဒီ မော်ဂန်တောင်းမြို့ကလေးမှာ ‘မစ္စလူစီဝုဒ်’ ဆိုတဲ့ ကျောင်းဆရာမလေး တစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ မင်း မမွေးခင်အချိန်လောက်ကပဲ ဒီမြို့က ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။ ‘ဝုဒ်’ ဆိုတဲ့နာမည်ကို မင်းကပြောလိုက်တော့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ အစ်မလည်း မစ္စလူစီဝုဒ်အကြောင်းကို မတွေးဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိတယ်။ သူ့အကြောင်းကို မတွေးဖြစ်တော့တာ မေ့နေတာတောင်ကြာသွားပြီ။ တစ်ခါက အစ်မ အလွန်ချစ်ခဲ့တဲ့

ဆရာမ။ သူက အစ်မဆရာမပေါ့။ အစ်မတို့မိဘတွေက ဝပ်တ်လမ်းမှာ ပေါင်မုန့်တိုက်တစ်တိုက် ဖွင့်ထားတယ်။ အစ်မ မိဘနှစ်ပါးဟာလည်း စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင်က ကွဲကြတော့မယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိနေတယ်။ အမေနဲ့အဖေဟာ အချိန်ရှိသရွေ့ နေ့တကျက်ကျက်၊ ညတကျက်ကျက်နဲ့ အမြဲရန်ဖြစ် သတ်ပုတ်နေကြတယ်။ အစ်မဟာ အိမ်မှာလည်း အလုပ်ကို ကျုံးရုန်းလုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဆိုင်မှာလည်း ကျုံးရုန်းလုပ်ခဲ့ရတယ်။

“ကျောင်းမှာစာမတော်ပေမယ့်၊ အဆင့်မကောင်းခဲ့ပေမယ့် အစ်မဟာ ကျောင်းကိုအတော်ချစ်ခဲ့တာ။ မစ္စဝုဒ်ရဲ့အတန်းဟာ အလွန် ပျော်စရာကောင်းခဲ့တယ်။ အစ်မအဖို့တော့ သုခဘုံတမျှပါပဲ။ တစ်နေ့ အစ်မမိဘနှစ်ပါးဟာ နံနက်စာစားချိန်မှာ အကြီးအကျယ်ရန်ဖြစ်ကြ တယ်။ အစ်မလည်း မျက်ရည်မကျအောင် အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး ကျောင်းကို လာခဲ့တယ်။ ကျောင်းအတော်နောက်ကျသွားတယ်။ ကျောင်းဆင်းတော့ မစ္စဝုဒ်က အစ်မကိုစောင့်နေတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ကျောင်းနော်က ကျလို့ ဆူတော့မှာပဲလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ မစ္စဝုဒ်က မဆူပါဘူး။ အစ်မမှာ ဘာပြဿနာအခက်အခဲတွေ ရှိနေသလဲလို့မေးတယ်။ အစ်မ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေနဲ့ အစ်မ မိဘတွေဟာ အစ်မကို မချစ်ခင် မကြင်နာလို့ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ချစ်ကြမှာပါလို့ နားလည် သဘောပေါက်အောင် ပြောပြရှာတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး အစ်မဘဝဟာ နေပျော်သလို ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

“နောက် လအနည်းငယ်ကြာတော့ မစ္စဝုဒ် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး တရုတ်ပြည်ကို သွားနေတော့မယ်လို့ ကျောင်းသူကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပြောတယ်။ အဲဒီစကားကြား တော့ အစ်မလည်း အိမ်ကို ငိုပြန်တော့တာပဲ။ အိမ်မှာရန်ဖြစ်နေကြတဲ့

၁၁၄ အမေ့ကို တွေ့တဲ့နေ့

အဖေ့အမေတောင် ရန်ပွဲရပ်သွားပြီး ဘာဖြစ်လာလို့လဲ လို့ ထိတ်ထိတ် ပျာပျာမေးကြတယ်။ အစ်မဘဝကို လမ်းပြပေးတဲ့ အလင်းရောင်ကြီး ငြိမ်းသေသွားတော့မယ်ဆိုတာ သူတို့မသိနိုင်ကြဘူးလေ။

“နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းဆင်းတော့လည်း မစွာဒုဒ်ဟာ အစ်မ ကိုစောင့်ပြီး ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးတယ်။ အစ်မကလည်း ကြားတဲ့ သတင်းကို ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူ အတော်အံ့ဩ သွားပုံရတယ်။ စိတ်လည်း ထိခိုက်သွားဟန်တူတယ်။ ဆရာမ တရုတ်ပြည်ကို မသွား ပါနဲ့နော်လို့ အစ်မက တောင်းပန်မိတယ်။ အဲဒီညက အစ်မ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ဘူး။

“ဗိုင်းအိုလာ၊ ဆရာမ တရုတ်ပြည်ကို မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဆရာမလည်း အသည်းနှလုံးတွေက ဆရာမကို တောင်းဆိုနေလို့ ဆရာမချစ်တဲ့သူနဲ့ တရုတ်ပြည်ကို ဆရာမသွားတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာမ မင်းကို အမြဲသတိရနေမှာပါ။ ပို့စကတ်တွေလည်း ပို့လိုက်မယ် နော်လို့ ပြောတယ်။

“ဆရာမဆီက အစ်မကို စိတ်ချမ်းသာစေမယ့် ပို့စကတ်တွေ တစ်စောင်မှ မရခဲ့ပါဘူး။ ဒီအကြောင်းကို အမေ့ကိုပြောတော့ ဆရာမ က မေ့တယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ သူ့မှာ အမျိုးတွေဆီ စာတွေရေးနေရလို့ ဖြစ်မှာပါလို့ အမေက ခေါင်းခါလည်ခါနဲ့ ပြောပါတယ်။

“နောက်နှစ်လလောက်ကြာတော့ တရုတ်ပြည် ချုံကင်းစာတိုက် တံဆိပ်နဲ့ ယန်စီမြစ်ဓာတ်ပုံနဲ့ ပို့စကတ်တစ်စောင်ရောက်လာတယ်။ မင်းအတွက် ဆရာမဂုဏ်ယူရမှာတွေကို လုပ်နေတုန်းပဲလား ကလေး ရေ။ တစ်ယောက်ယောက်က ဆရာမကို ဒေါ်လာသန်းချီ ပေးမယ် ဆိုရင်တောင် ဆရာမ ဒီလောက်ဂုဏ်ယူမိမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပို့စကတ် မှာ ရေးထားတယ်။

“အဲဒီနောက် မကြာပါဘူး။ အစ်မမိဘတွေလည်း ကွဲသွားကြတယ်။ မော်ဂန်တောင်းမြို့ကနေ အစ်မတို့လည်း ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြတယ်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမငါးယောက်ကို အစ်မ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်။ သားသမီး လေးယောက် ထွန်းကားခဲ့တယ်။

“အလို ဘုရားရေ... ရောက်ခါတောင်နီးပါပေါ့လား။ အစ်မလည်း စကားတွေချည်းအတွင်ပြောလာခဲ့တယ်။ ညီမ ပျင်းနေမလား မသိဘူး”

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မမျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်စများကို မြင်တွေ့သွားလေသည်။

“ဆရာမ လူစီဝုဒ်ရဲ့မြေးကလေးကို ရှင်ကြည့်ချင်သလားဟင်” ဟု ကျွန်မက မေးလိုက်သည်။ သမီးလေးသည် တစ်ရေးအိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ ကျွန်မနှလုံးသားသည် တေးသီချင်း သီဆိုကျူး၍နေသည်။ ကျွန်မကလေးဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းပုစ္ဆာမှာ အဖြေရခဲ့ပေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ကျွန်မအမေ ဘယ်လိုလူစားမျိုး လဲဆိုသည်ကို ကျွန်မ တိတိပပ သိနားလည်လိုက်ပါပြီတည်း။

အမေရိကန်စာရေးဆရာမ Fait L. Mahaney ၏ The Day I met My Mother ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုသည်။

English For All မဂ္ဂဇင်း။
March, 1998

လာခြင်းကောင်းသူ

ဤစာတ်လမ်းသည် မြို့လယ် ဘရွတ်ကလင်း လမ်းထောင့်တွင် အစပျိုးခဲ့လေသည်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် လမ်းဖြတ်ကူး ရင်း မူးမေ့လဲကျသွားခဲ့သည်။ အဘိုးကြီးကို လူနာတင်ကားဖြင့် ကင်းစံကောင်တီ ဆေးရုံကြီးသို့ အမြန်တင်ပို့လိုက်ကြသည်။ သတိပြန်ရလာသောအခါ အဘိုးကြီးသည် သားဖြစ်သူကိုသာ တမေးတည်းမေး၍ နေတော့သည်။

ခေါက်ရိုးကျိုးကြေနေသော စာအရ အဘိုးကြီး၏ သားသည် မြောက်ကယ်ရိုလိုင်းနားတွင် တာဝန်ကျနေသော မရိန်းတပ်သားတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ အခြား ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက်မျှ မရှိ။

ဆေးရုံ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ဘရွတ်ကလင်းကြက်ခြေနီရုံးသို့ ဖုန်းဆက်ကာ အဘိုးကြီး၏သားကို ရှာဖွေ၍ မြောက်ကယ်ရို အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

လိုင်းနားကြက်ခြေနီရုံးမှတစ်ဆင့် ဘရွတ်ကလင်းမြို့သို့ ပို့ပေးပါဟု မေတ္တာရပ်ခံသည်။ လူနာမှာ သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေ၍ အချိန်မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးနှင့် အရာရှိတစ်ယောက်တို့သည် ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့် မောင်းနှင်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ အဘိုးကြီး၏ သား မရိန်းတပ်သားကို စစ်ဆင်နေသည့် ရွံ့နွံ့တောများကို ဖြတ်၍ ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ လူနာအသက်မီအောင် လူငယ်ကို လေယာဉ်ဖြင့် တင်ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။

ညနေစောင်းအချိန်တွင် မရိန်းတပ်သားလေး ဆေးရုံညှို့ခန်း ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ခရီးပန်းလာပြီး စိတ်သောကရောက်နေပုံရ သော မရိန်းတပ်သားလေးကို လူနာကုတင်ငံဆီသို့ ခေါ်ဆောင် သွားသည်။

“ဦးလေးကြီး သားရောက်နေပါပြီ” ဟု ဆရာမလေးက လူနာ အဘိုးကြီးကို ပြောလိုက်သည်။ ဆရာမလေးသည် အဘိုးကြီးမျက်စိဖွင့် မကြည့်မရှင်း ထိုစကားကိုပင် ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောပြနေသည်။ နှလုံး ရောဂါ အပြင်းအထန်ခံစားနေရသောကြောင့် အောက်ဆီဂျင်ဘူး၏ တစ်ဖက်တွင် မရိန်းတပ် ယူနီဖောင်းဖြင့် မတ်တပ်ရပ်နေသောလူငယ် ရဲဘော်လေးကို သဲသဲကွဲကွဲမြင်မြင်။ လူငယ်ရဲဘော်လေးသည် သူ၏ ကြမ်းတမ်းသည့် လက်ချောင်းများနှင့် အဘိုးကြီး၏ ခြေလက်များကို နှိပ်နယ်၍ ပေးနေသည်။ သူနာပြုဆရာမလေးက ကုလားထိုင်တစ်လုံး ယူလာသဖြင့် ရဲဘော်လေးသည် လူနာအဘိုးကြီး၏ အိပ်ရာဘေးတွင် ဝင်ထိုက်လိုက်သည်။

ဆေးရုံပေါ်မှ ညသည် ရှည်လျားလွန်းလှသည်။ လူငယ်စစ်သား သည် မီးအလင်းရောင် မှိန်ဖျော့ဖျော့ ဆေးရုံခန်းထဲတွင် အဘိုးကြီး၏

၁၁၈ လာခြင်းကောင်းသူ

လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေးစကားများပြောရင်း တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ စောင့်ပေးနေသည်။ ဆရာမလေးက ခဏတဖြုတ်နားပါဦးပြောသော်လည်း ရဲဘော်ကမနား။

သူနာပြုဆရာမလေး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာတိုင်း ရဲဘော်လေးကား အဘိုးကြီးအနားတွင်သာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမြဲ။ သူနာပြုဆရာမလေးကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ ဆေးရုံထဲမှ ဆုဆုညံ့ညံ့အသံများကိုလည်း ဂရုမပြု။ အောက်ဆီဂျင်ဘူးလှုပ်သံ၊ ညတာဝန်ကျ ဆရာမလေးများ နှုတ်ဆက် ရယ်မော ပြောဆိုသံများနှင့် လူနာများ၏ ညည်းညူသံ ဟောက်သံများကိုလည်း ပမာမထား။ အဘိုးကြီးကို စကားတွေ ညင်ညင်သာသာ ပြောနေသည်ကို ဆရာမလေး မကြာခဏကြားနေသည်။ အဘိုးကြီးက စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ သားဖြစ်သူ၏ လက်ကိုသာ တစ်ညလုံး ဆုပ်ကိုင်၍နေသည်။

နံနက်မိုးသောက်ချိန်တွင် အဘိုးကြီးဆုံးသွားသည်။ ရဲဘော်လေးသည် အသက်ကင်းမဲ့နေသော အဘိုးကြီး၏လက်ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ နေသားတကျပြန်တင်၍ ဆရာမလေးဆီသို့ အခြေအနေကိုလာပြောသည်။ ဆရာမလေး လုပ်စရာကိုင်စရာများကို လုပ်နေချိန်တွင် ရဲဘော်လေးက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ သောက်နေသည်။ ဆေးရုံသို့ ရောက်လာချိန်မှ ယနေ့အချိန်အထိ ဤဆေးလိပ်ကို ပထမဆုံးသောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာမလေးသည် လုပ်ကိုင်စရာများကို လုပ်ကိုင်ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်၍ ရဲဘော်လေးစောင့်နေသည့်နေရာသို့ ပြန်လာသည်။ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟု ဆရာမလေးက ရဲဘော်လေးကို ပြောသည်။

“နို့ နေပါဦး၊ ဒီအဘိုးကြီးက ဘယ်သူလဲ” ဟု ရဲဘော်လေးက မေးလိုက်သောအခါ ဆရာမလေးမှာ အံ့အားသင့်၍သွားသည်။

“သူက ရှင့်အဖေလေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖေ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါမှတောင် ကျွန်တော်မမြင်ဖူးဘူး”

“ဒီလိုဆို ကျွန်မ ရှင့်ကို ဒီအခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့တုန်းက ရှင့် မဟုတ်ဘူးလို့ ဘာလို့ မပြောခဲ့တာလဲ”

“တလွဲဖြစ်နေပြီဆိုတာကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းသိလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ သူဟာ သားတစ်ယောက်လိုအပ်နေတယ်။ သူ့သားဟာလည်း ဒီမှာမရှိဘူး။ သူ့ရောဂါအခြေအနေက အတော်ဆိုးဝါနေတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့သား ဟုတ် မဟုတ်ဆိုတာကိုတောင် မသိနိုင်တော့ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ သားအဖြစ် လိုအပ်တယ်လို့ ယူဆမိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူ့သားအဖြစ် ဆက်နေခဲ့တာပါပဲ”

ထိုစကားများကိုပြောပြီး မရိန်းတပ်သားလေးသည် ဆေးရုံမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ နောက်နှစ်ရက်အကြာတင် မြောက်ကယ်လို လိုင်းနားမရိန်းတပ်မှ ဘရုတ်ကလင်းကြက်ခြေနီအဖွဲ့သို့ သံကြိုးစာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ သေဆုံးသူ အဘိုးကြီး၏သားအစစ်သည် ဖခင်၏ အသုဘအတွက် ဘရုတ်ကလင်းသို့ လာနေပြီဟု အကြောင်းကြားသည်။ ဆေးရုံသို့ ရောက်လာသော မရိန်းတပ်သားနှင့် ယခုရောက်လာမည့် အဘိုးကြီး သားအစစ်၏ အမည်နှင့် အမှတ်စဉ်နံပါတ်ချင်းမှာ ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်နေသည်။ မှတ်တမ်းရုံးမှ မှား၍ လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မရိန်းတပ်သားလေးသည် သားအစစ်မဟုတ်သော်လည်း အဘိုးကြီး၏ သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေချိန်၊ သားကိုတွေ့ချင်နေချိန်တွင် သားအဖြစ် လာတွေ့၍ သားအစစ်သဖွယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မရိန်းတပ်မှ ရဲဘော်လေး

၁၂၀ လာခြင်းကောင်းသူ

သည် အချင်းချင်းအတွက် လူသားဆန်ဆန် စာနာတတ်စရာများလည်း
ရှိနေသေးကြောင်းကို ပြသလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

**အမေရိကန်စာရေးဆရာ Roy Popkin ၏ Night Witch ဝတ္ထုကို
ပြန်ဆိုသည်။ ။**

English for All မဂ္ဂဇင်း၊

ဇတ်၊ ၁၉၉၈

ဘဝဆိုတာပန်းပမာ

တစ်နေ့ အိမ်ဝရန်တာထိပ်တွင် ကျွန်တော် ထွက်ရပ်နေမိသည်။
 မြေးငယ်က ကျွန်တော်ဘေးတွင် လာရပ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အောက်
 ဘက်တွင် မိန်းမြို့ ကမ်းရိုးတန်းမြစ်၏ပင်လယ်ကွေ့။ ဒီရေကျေပြီဆို
 လျှင် ကျောက်ဆောင် ကျောက်ကမ်းပါးတွေကို အငေါသား မြင်တွေ့ရ
 သည်။ နေသာသည့်နေရက်များဆိုလျှင် ပင်လယ်ဖျံတွေက အေးမြသည့်
 မြစ်ရေထဲမှထွက်ကာ နေပူလှုံကြသည်။ ဤအချိန်မှာပင် ကျွန်တော်
 တို့ မြေးအဘိုး ရပ်နေမိကြခြင်းဖြစ်သည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ ရေတိမ်
 မြစ်ထဲတွင် ဝမ်းဘဲတွေက ယက်ကန်ယက်ကန် ကူးခတ်နေကြ၏
 သူတို့အပြင် မြင်တွေ့နေရသည်က စင်ရော်တွေ၊ ငဟစ်တွေ၊ ကျီးကန်း
 တွေနှင့် နံပြည်စုတ်ငှက်တွေ။ နွေဦးပေါက်ရာသီ၏ မြင်ကွင်းများ၊
 လှုပ်ရှားမှုများနှင့် အသစ်တဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားမှုများပင် ဖြစ်
 တော့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

ဤအရာအားလုံးသည် မြေးငယ်အတွက် အသစ်အဆန်းများ ဖြစ်၍နေသည်။ မြေးငယ်သည် ဝေးလံသည့် မြို့တစ်မြို့မှ ရောက်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် မြေးငယ်အား အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ မြေးငယ်က ပင်လယ်ဖျံများ၊ ဝမ်းဘဲများနှင့် စင်ရော်များကို အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့် ဟိုသည်ရွှေလျား၍ ကြည့် ရှုနေသည်။ ကလေးငယ်များ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသလို ရှေ့နောက် အထက်အောက် ပြောင်းပြန်လှန်၍ ကြည့်ပြန်သည်။ နီးနေသည့်အရာ များက ဝေးသွားလိုက်၊ ဝေးနေသည့်အရာများက နီးလာလိုက်။ သူ အတော်သဘောကျ၍နေသည်။ ရယ်မောရင်း လက်ညှိုးထိုးကာ “အဲဒီ ပင်လယ်ဖျံတွေက မိုင်ပေါင်း တစ်သန်းလောက် ဝေးတဲ့နေရာမှာ ရှိနေကြတယ်” ဟု အော်ပြောသည်။

မြင်ကွင်းက အတော်ဝေးသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်တော် မမြင်နိုင်သည့်အရာတွေကို လူငယ် မျက်လုံးတွေက မြင်နေရသည်။ “ကြီးလာရင် ဘေ့စ်ဘောသမား လုပ်မယ်” “ဆရာဝန်လုပ်မယ်”။ တကယ်ကြီးလာ၍ အသက် ၂၀၊ ၂၅၊ ၄၀ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ...။ အသက်ကြီးလာတော့ လည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာမှုတွေကို မခံစားနိုင်တော့။

ကျွန်တော်တို့ သက်ကြီးရွယ်အိုများကတော့ အဝေးကြည့်မှန် ပြောင်းကို ကိုင်လျှင် အဝေးမှာရှိနေသည့်အရာတွေကို သဲသဲကွဲကွဲ ဖြစ်လာအောင်၊ နီးလာအောင်သာ ကြည့်လေ့ရှိသည်။ ယနေ့အတွက် စီမံကိန်းချသည်။ မနက်ဖြန်၊ နောက်လ၊ နောက်နှစ်အတွက် စီမံကိန်း ချသည်။ သို့သော်လည်း အသံမထွက်သည့် စည်းကမ်းချက်တွေ

အမြဲရှိသည်။ အရာခပ်သိမ်းသည် အဆင်ပြေပြေ ရော့ရော့မောမော ဖြစ်နေကြသည်ဆိုလျှင်ပေါ့လေ။

ကုန်ဆုံးခဲ့သည့် ပျော်စရာအချိန်တွေနှင့် စိတ်အလိုမကျမှုတွေကို ပြန်ပြောင်း တွေးတောကြည့်မိသည်။ အနိုင်ရခဲ့သည့် အချစ်များနှင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော အချစ်များ။ ယနေ့လုပ်ရမည့် အလုပ်တွေကို တွေးတော နေမိသည်။ မနက်ဖြန်လုပ်ရမည့် အလုပ်တွေကိုလည်း သတိထားရ ဦးမည်။

မနက်ဖြန်၊ မနက်ဖြန်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကျန်ရှိနေပါသေး သလဲ။ ပြင်ပတစ်နေရာမှာ တည်ရှိနေသည်ကတော့ သေခြင်းတရား။

ညဉ့်လယ်ယံပင် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ထိုအတွေးများကို ပလုစီ တွေးတောနေမိသော အဘိုးအိုသည် ပေါင်ပေါ်တွင် စာအုပ်တင်၍ ထိုင်နေသည်။ စာဖတ်၍ နေခြင်းတော့မဟုတ်။ သူ့ဘေးမှ မီးအိမ်ကို တွေးငေးနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုက အေးသည်။ ရေလဲအဝတ် ထဲတွင် သူ ခိုက်ခိုက်တုန်၍နေသည်။

တချို့ညတွေဆိုလျှင် သူ အိပ်၍မပျော်နိုင်။ အထူးသဖြင့် အေးစိမ့်ပြီး အပြင်ထွက်၍ မရသည့် ဆောင်းရာသီလိုကာလမျိုး။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားဖို့လည်း အခွင့်မသာ။ ရေခဲပြင်ပေါ်ထွက်လျှင်လည်း ဓါးကျိုးသွားနိုင်သည်။ အဆုတ်အအေးမိပြီး နဋ္ဌိတ်သွားနိုင်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် အသက်ကြီးရွယ်အိုများကို သူကြည့်မိ သည်။ သူတို့တစ်တွေ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘာကြောင့်များ သည်လောက် သည်းသည်းလှုပ်နေကြပါလိမ့်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း သူတို့လည်း သူတို့ဘဝနှင့်သူတို့ အသက်ရှင်နေထိုင်ကြသည်သာပင်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများသည် ဘာအတွက် အသက်ရှင်နေထိုင်ကြပါလိမ့်။

အဘိုးအိုသည် တောင်တောင်အီအီ လျှောက်တွေးနေမိသည်။
 ပုလင်းထဲမှာ ဝိုင်အရက်များများရှိနေချိန်တွင် ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်သည်။
 ပေးကမ်းပစ်နိုင်သည်။ အလဟဿ လုပ်ပစ်နိုင်သည်။ မတရားသောက်
 ပစ်နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း လူအိုတစ်ယောက်အဖို့ ဘဝဟူသည်
 ပုလင်းထဲမှ နောက်ဆုံးအရက်တစ်စက်လိုပင် အဖိုးတန်လှသည်။
 အဘိုးအိုသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေမိသည်။ ကုန်ဆုံးသွားသော
 နေ့ရက်များနှင့်အတူ ဘဝသည် ပို၍ပို၍ တန်ဖိုးရှိလာသည်။

အဘိုးအိုသည် ထိုင်ခုံပေါ်မှာပင် နေရာအနေအထား ရွှေ့ပြောင်း
 လိုက်သည်။ ပန်းတစ်ပွင့်ဆီ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်လာသည့်
 ဥယျာဉ်ထဲမှ ပျားတစ်ကောင်လို စိတ်ကတစ်ခုသော မွေးနေ့ဆီရောက်
 သွားလိုက်၊ ဈာပနတစ်ခုဆီရောက်သွားလိုက်၊ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်က
 ခရစ်စမတ်ပွဲတော်တစ်ခုဆီ ရောက်သွားလိုက်၊ ယမန်နှစ် စက်တင်
 ဘာလ တစ်ညနေခင်းဆီ ရောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ပန်းဥယျာဉ်
 ကား သူ့ဥယျာဉ်မဟုတ်။ သူ့ပန်းဥယျာဉ်ထိပ်တွင် ရပ်ကြည့်ခဲ့သည်။
 သူ့ဇနီး၏ ဥယျာဉ်။ သူ့ဇနီးသည် မြက်ပင်တွေ ငြူစုရလောက်
 အောင်ပင် မြေပေါ်တွင် ပန်းများပွင့်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူဖြစ်သည်။

အေးချမ်းလှသည့် ယမန်နှစ် စက်တင်ဘာ တစ်ညနေက
 အဘိုးအိုသည် ခပ်ဝေးဝေးက တောင်ကုန်းတောင်တန်းတွေကို ထွက်၍
 ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ခပ်ဝေးဝေးကတောင်တန်းတွေပေါ်မှာ ဆည်းဆာ
 ဖြာကျနေသည်။ ချိုင့်ဝှမ်းတွေကား မရမ်းစေ့ရောက် အရိပ်လွှမ်းမြဲနေ
 သည်။ နောက်ဘက်ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ မိုးခြိမ်းသံတွေ ကြားရသည်။

သူ့မျက်လုံးအစုံက ခြေထောက်ပေါ်မှ ရောင်စုံဝတ်စုံပေါ်သို့
 ရောက်နေသည်။ အတွေးရေယဉ်ကြောမှာ သူနစ်မြောနေမိသည်။

ခေါင်းတွေ သူ့ဆီသို့ လှည့်ကြည့်နေသည့်အလားပင်။ သေးသွယ် ကျိုးပဲ့နိုင်သည့်အရာတွေ။

ယနေ့ည မုန်တိုင်းကျနိုင်သည်။ ချိနဲ့သည့် ပင်စည်များနှင့် ပင့်ကူမျှင်များ လေတိုက်ခံရနိုင်သည်။ မိုးခြိမ်းသံ၊ လျှပ်စီးနှင့် မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ ရွာချလာသည်။ မမြင်ရသည့်ဘုရားသခင်၏ ဖန်တီးမှုတွေကတော့ ကြံ့ကြံ့ခံ တည်ရှိနေကြလိမ့်မည်။

သူ့ပန်းဥယျာဉ်ထဲတွင် ထိုနေ့ညနေခင်းကတော့ ကမ္ဘာလောက ကြီး၏အလှအပများနှင့်အတူ သူ့ဆီဆိုက်ရောက်လာသည်။ ဤပန်း ကလေးတွေ မြေပေါ်တွင် ကြံ့ကြံ့ခံရပ်တည်နိုင်မည်ဆိုလျှင်တော့ သူ ဘာမျှလုပ်စရာမလိုတော့။

“တကယ် သက်ပြင်းချမိပါကလား။”

“ငါ သက်ပြင်းချမိလိုက်သလား သတိတောင်မိထားလိုက် မိဘူး။”

ထိုနေ့ညနေက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူထိုင်နေခဲ့ကြ သည်။ ဇနီးသည်က သူ့ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသည်။ ဇနီးသည် သည် ကျွန်တော့် အတွက် ဆွယ်တာအင်္ကျီ တစ်ထည်ထိုးနေသည်။ ဤကာလ တစ် လျှောက်လုံး သူသည် ကျွန်တော့်အတွက် လုပ်ကိုင်ပေးနေခဲ့ပါကလား ဟု တွေးနေမိသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူထိုးပေးသမျှ ဆွယ်တာ အားလုံးကို ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။ အချို့ဆိုလျှင် ချုပ်ရိုးပြေပြုတ်၍ မြင်မကောင်း ကြည့်မကောင်းလောက်သည်အထိ ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။ ဆွယ်တာဟောင်း အချို့ကို ဇနီးသည်က ယူလွှင့်ပစ်ခဲ့သည်အထိပင်။ ကျွန်တော့်သဘော အရဆိုလျှင် စုတ်ပြုတ်သပ်၊ တံတောင်ပေါက်၊

၁၂၆ ဘဝဆိုတာ ပန်းပမာ

စွန်းထင်းနေသည့် ဆွယ်တာတွေ ဗီရိုနှင့်တစ်လုံး အပြည့်ဖြစ်နေ
မည်သာ။ သည်ဆွယ်တာ အားလုံးကို သူ ထိုးပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဇနီးဖြစ်သူကို ကျွန်တော်ငေးကြည့်မိသည်။ သူ့အသက် ၄၇နှစ်
ရှိပြီ။ ၄၇ နှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော် အကူအညီလိုအပ်သည့် အချိန်မျိုး၌
သန်မာတောင့်တင်းသည့် ကျူပင်တစ်ပင်လို ကျွန်တော်အပါး၌
အမြဲတည်ရှိနေခဲ့သည် ဆိုသည်မှာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ။

ဇနီး သည် အလွန်ချောမောသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်တွေက
ဂျုံလို အဝါရောင်၊ နွေ၏ လေပြည်လေညင်းထဲတွင် ယိမ်းနွဲ့နေသည့်
ဂျုံခင်းလို။ ဆံပင်တွေက ခေါင်းပေါ်မှာ ဖြာကျလျက်။ ပန်းအထိ
ဝဲကျလျက်။ ဆံပင်တွေက ခွေနှယ်နှယ်၊ အသားအရေက ဝါဝင်းနေ
သည်။ သို့သော်လည်း နွေနှောဆောင်းဆောင်း အညိုရောင်ဝတ်စုံကိုသာ
ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။ သူသိပ်လှပါသည်။

စာအုပ်ထိုးသံ ရပ်သွားသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို လှမ်း
ကြည့်သည်။

“ဘင့်ဆီကို စာရေးဦးလေ။ သူ့ဆီက စာရှည်ကြီးရတာတောင်
တစ်လလောက် နီးနီးရှိနေပြီ” ဟုဆိုသည်။

“အင်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီညပဲ ရေးလိုက်မယ်”

“ဟို နောက်ဘက်က ဘုပေတ်ပင်ကြီးကို အပင်သေမှ လှဲ
မယ်ဆိုပြီး ရှင်စောင့်နေခဲ့တာနော်”

“အပင်သေပြီလို့ မင်းကထင်လို့လား”

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်နှစ် နွေကတည်းက သစ်ရွက်တစ်ရွက်မှ မကျန်
တော့တာရှင်” ဟု နောက်ပြော ပြောသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“အေးပါကွာ၊ မနက်ကျရင် ကျုပ်ခုတ်လှဲပေးပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်၊ ဪ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“သစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲတာ၊ ဖြတ်တောက်တာ အားလုံးကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်ပါတယ်ကွာ”

“သိပါတယ်ရှင်၊ နောက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်ဆိုတာက ရှင့် ဆံပင်တွေ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်ကတည်းက ညှပ်သင့်ပြီလို့ ပြောမလို့ပါ”
ကျွန်တော်တို့ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းကို သူ့ဆီသို့ သွားကြည့်ဖို့ မလိုဟု ထင်သည်။ မြေးငယ်လက်ထဲမှ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကိုယူပြီး သင့်တော်သလို ကြည့်ပါ။ ဘုရားသခင်က ဤအရာတွေကို အသုံးပြုဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝေးလံသည့် ကမ်းခြေကို အနီးရောက်အောင် ဆွဲယူပါ။ စာရေးပါ။ သစ်ပင်ခုတ်လှဲပါ။ ဆံပင်ညှပ်ပါ။ မိမိအတွက် ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနှင့်။ မနက်ဖြန်နံနက် ရောက်လျှင် အဲသည်မှာ ပန်းတွေ ဖူးပွင့်ဝေစည်ဖြစ်မည်ဆိုသည်ကိုသာ သတိရ ပါတော့။ ။

အမေရိကန်စာရေးဆရာ James A. McCracken ၏ The Flowers Will Be There ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုပါသည်။

English for All မဂ္ဂဇင်း။

ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၉၀

ပုထုဇနော ဥမ္မတကော

ကျွန်တော် ရူးသွပ်နေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် မနာလို ဝန်တိုစိတ် ဖြစ်နေလို့လား ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း အသေအချာမသိ။ သို့သော် စိတ်ထဲ ရောက်ရောက်များများ ခံစားနေရတာကတော့ အမှန်။

ကျွန်တော် ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့ပြီ။ ရူးရူးမိုက်မိုက်နှင့် မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ပြီး ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းများလား၊ သစ္စာမဲ့၍လား။ ရာဇဝတ် ကောင်တစ်ကောင်မဟုတ်ဘဲ ရာဇဝတ်ဖြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ရ လောက်အောင်၊ စိတ်ထဲ အလွန်အမင်း မခံရပ်နိုင်အောင် ခံစားနေရ ၍လား။

ကျွန်တော်သည် မိန်းမကို အရူးအမူးချစ်ခဲ့လေသလား၊ သည် လိုလည်းမဟုတ်။ သူသည် ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ရောလူရော ပုံ ချစ်သူမဟုတ်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အတွက် ကစားစရာသာဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို သူ့အပြုံး၊ သူ့အကြည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် အလှ

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

တို့ဖြင့် စိုးမိုးချုပ်ကိုင်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ချစ်သည့်အရာများ ကလည်း ဤအရာများပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် သူ့ကို အထင်သေးသည်။ မုန်းသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို အမြဲတမ်းမုန်းတီး ခဲ့သည်။ မုန်းရသည့်အကြောင်းကလည်း ခံစားမှုတစ်စက်မျှ မရှိ။ သစ္စာမရှိသည့် သတ္တဝါတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ထိုထက် ပိုဆိုးသည်က သူသည် ရှက်စဖွယ်အသားစိုင်း တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်နေသော ကြောင့်ပင်။ သည်စိတ်ဖြင့် တုန်လှုပ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းထဲ သူဖြတ်လျှောက်သွားလျှင် သူ့ခြေသံများသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် တုန်ခါမြည်ဟည်း၍ နေတော့သည်။ သူ အဝတ်အစားလဲပြီး အဝတ်အစား ဖြူဖြူလွလွဝတ်၊ ရူးဖိနပ်ကို စီး ထွက်လာပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မှာ နုံးခွေသွားကာ ခြေလက်များ မလှုပ်ချင်တော့သလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ ရင်တစ်ခုလုံးလည်း မြင့်ချည်နိမ့်ချည် ဖြစ်၍နေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် အင်အားမရှိသူ၊ သတ္တိနည်းသူ။

နံနက်ခင်း သူ အိပ်ရာကနိုးတိုင်း သူ့ကို ကျွန်တော်စောင့်ကြည့် လေ့ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော့်အား ကျွန်ပြုထားသည့် သတ္တဝါကို ဒေါသဖြစ်စိတ်၊ မုန်းတီးစက်ဆုတ်စိတ်၊ အထင်သေးစိတ် တို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပြည့်ကျပ်၍နေတော့သည်။ သူ့မျက်လုံး ပြာလဲ့လဲ့ကြီးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သောအကြည့်သည် ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေသည့် အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ သူ့အကြည့်သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ငြိမ်းသတ်၍ မရနိုင်သည့်မီးလို တောက်လောင် ၍နေသည်။ သူ့ကို သနားစိတ်ပေါ်အောင် နှိုးဆွပေးသည့် အကြည့်မျိုး လည်းဖြစ်သည်။

သူ့မျက်လုံးအစုံ ပွင့်လာပြီဆိုလျှင်ပင် လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသည့် အကြည့်၊ စိတ်အားတက်ကြွခြင်း မရှိသည့်အကြည့်၊ အာသာဆန္ဒ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိသည့် အကြည့်အဖြစ် မြင်တွေ့ရသည်။ သူ့ကျွန်တော်ကို စိတ်ကုန် ငြီးငွေ့နေပြီဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သိနားလည်လာခဲ့သည်။ အားလုံးပြီးစီး လွန်မြောက်ခဲ့ကြပြီဟု ကျွန်တော်နားလည်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်အထင်မှန်သည်ဆိုသည်ကို မိနစ် နာရီအချိန်တိုင်းကလည်း သက်သေပြ၍နေသည်။ သူ့လက်များနှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို ကျွန်တော် လက်၊ နှုတ်ခမ်းများနှင့် ထိလိုက်တိုင်း သူသည် အတင်းရုန်းထွက်ကာ “အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်းပါရစေ။ ရှင်က သိပ်ကြောက်စရာကောင်း တာပဲ” ဟု ပြောတတ်သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် သူ့အပေါ် သံသယဖြစ်လာပြီး မနာလိုဝတ်တိုစိတ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မရူးပါ။ လုံးဝမရူးပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်တော့လည်း သူသည် ကျွန်တော်အပေါ် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် လုပ်နေခြင်းတော့ မဟုတ်။ စိတ်မဝင်စားဘဲ အေးစက်စက် ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ် သည်။ အခြားအရာတစ်ခုခုက ကျွန်တော်နေရာကို ကိုယ်စားဝင်ယူနေပြီ ဟု နားလည်လိုက်မိတော့သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သူက ထုတ်ဖော်ပြောသည်။

“ယောက်ျားတွေဟာ ကျွန်မကို စက်ဆုပ် ရွံရှာကြသတဲ့လား”
မှန်လိုက်လေ၊ ထိုစကားသည် အမှန်ဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် သူ၏ တုံ့ထိုတာပေ အေးစက် နေသည့်အဖြစ်ကို မနာလိုဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ့အတွေးအခေါ်များကို မနာလိုဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူသည် မသန့်စင်တော့ဟု နားလည်သဘော ပေါက်လာသည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်သည့်အသွင်ဖြင့် သူ အိပ်ရာက

နိုးလာတိုင်း ကျွန်တော်၏ ဒေါသစိတ်သည် အပြည့်အသိပ်ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။ သူ့ကို လည်ပင်းညှစ်ပြီး ကျွန်တော် မသိအောင် ဘာတွေ ရင်ထဲ ဖုံးဖိထားသည်များကို ဇွတ်အတင်းထုတ်ဖော် ဝန်ခံခိုင်းချင် သည့် ဆန္ဒများ တားဆီးမရအောင် တဖွားဖွားပေါ်၍ လာတော့သည်။

ကျွန်တော် ရူးနေသလား၊ မရူးပါ။

တစ်ည သူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရသည်။ သူ အချစ်သစ်တွေ့နေပြီဟု ယုံကြည်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံက ရွန်းလဲ့တောက်ပနေပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အချစ် ဖြင့် တုန်ရင်လှုပ်ရှား၍နေသည်။

ကျွန်တော်သည် မသိယောင်ဆောင်နေတာ သူ့ကိုအသာ အကဲခတ်၍နေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထူးထူးခြားခြားတော့ ဘာမျှ မတွေ့။ ကျွန်တော်သည် သီတင်းတစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ်၊ နောက် တစ်လပြီးတစ်လ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး တစ်နှစ်နီးပါး မျှပင်ကြာလာခဲ့သည်။ သူသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်၍နေဆဲ။ တိတ်တခိုး၊ လျှပ်တပြက် အချစ်အနမ်းဖြင့် ပျော်မွေ့နေသူအလားပင်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တွေ့ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်မရူး၊ မရူးဟု ထင်မှတ်မိသည်။ သည်အဖြစ်ကို ဘယ်လိုပြောပြရမည်မသိ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း နားမလည်နိုင်ဖြစ်လာသည်။

တစ်ည သူမြင်းစီးပြီး အိမ်ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့်မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် မောပန်းတကြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ပါးပြင်နှင့် မျက်လုံးအိမ်တွင် ထူးထူးခြားခြားနီရဲနေ၏။ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း နားလည်သဘောပေါက်သည့်အကြည့်။ ကျွန်တော် မမှားပါ။ သည် အကြည့်၊ သည်ပုံမျိုးကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်ပဲ။ သူတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ချစ်လာသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဘယ်သူနှင့်လဲ။

ကျွန်တော် ခေါင်းနောက်သွားသည်။ သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ အစေ့တစ်ယောက်က သူ့မြင်းကို မြင်းစောင်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ဇနီးသည် မတ်တပ်ရပ်ကာ မြင်းစောင်းထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူချက်ချင်း အိပ်မောကျသွား တော့သည်။ ကျွန်တော် တစ်ညလုံး လျှောက်စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ နားလည်ရန်ခက်ခဲသည်။ လျှို့ဝှက် ဆန်းကျယ်သောအဖြစ်များအထိ လျှောက်စဉ်းစားနေခဲ့မိသည်။ ဤကာမဂုဏ်ရမ္မက် တပ်မက်မောသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ လမ်းမှားရွေးချယ်မှုနှင့် စိတ်ရူးပေါက်မှုကို ဘယ်သူစဉ်းစား နားလည်နိုင်မည်နည်း။

သူသည် နံနက်တိုင်း တောတောင် လျှိုမြောင်များသို့ သွား၍ မြင်းစီးသည်။ အိမ်ပြန်လာလျှင် မောပန်းနွမ်းနယ်လာသည်။ နောက်ဆုံး တွင် ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်လာမိတော့သည်။ ကျွန်တော် မနာလိုဖြစ်သူများမှာ သူစီးနေသည့်မြင်း၊ သူ့မျက်နှာကို ပွတ်သပ် နမ်းရှုပ်နေသည့်လေ၊ သစ်ရွက်တွေ၊ နှင်းစက်တွေ၊ သူ့ကို တင်ဆောင် ခေါ်သွားသည့် မြင်းကုန်းနှီး၊ သည်အရာတွေကို ကျွန်တော် ချေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် သတိထား အာရုံစိုက်နေ ခဲ့သည်။ သူမြင်းစီး၍ အိမ်ပြန်လာတိုင်း မြင်းပေါ်မှ သူ့ကို ကူချပေး သည်။ မြင်းက ကျွန်တော့်ကို ထကန်သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးက မြင်း လည်ပင်းကို အသာပုတ်ပြီး တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော မြင်း၏နှာခေါင်း ကို သူ့ပါးစပ်ဖြင့် နမ်းရှုပ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အခွင့်အရေးကို အသာချောင်း၍ နေခဲ့သည်။

တစ်နေ့နံနက် အာရုဏ်တက်တွင် အိပ်ရာက အစောကြီးထပြီး ကျွန်တော့်ဇနီး မြင်းစီးသွားလေ့ရှိသည့်တောထဲသို့ ကျွန်တော် အလျင် ထွက်လာခဲ့၏။ ကြီးတစ်ချောင်းကို ယူလာခဲ့သည်။ ပစ္စတိုသေနတ်များ

ကိုလည်း ရင်ဘတ်ကြားတွင် ဖွက်ယူလာခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ပုံက နှစ်
ယောက်ချင်း သေနတ်ယှဉ်ပစ်သွားသည့် ပုံမျိုးပေါက်နေသည်။ ကြိုး
ကိုသစ်ပင်တွင် ချည်ကာ လမ်းပေါ်ချထားပြီး ကျွန်တော်သည်
မြက်တောထဲမှ ပုန်း၍ စောင့်နေခဲ့သည်။ မကြာခင် မြင်းခွာသံ
ကြားရသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် မြင်းကို ဒေါသတကြီးစီးလာသည်။
ပါးပြင်မှာ ရဲရဲနီလျက်၊ သူ့မျက်လုံးများကလည်း အရူးတစ်ယောက်၏
မျက်လုံး များအလားပင်။ သို့သော် သူ့အသွင်မှာ လွတ်လပ်ဝမ်းသာ
ပျော်မြူးနေသည့် အသွင်ပေါက်နေသည်။

မြင်းသည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ ချထား
သောကြိုးကို ရှေ့ခြေထောင်များနှင့် တိုက်မိပြီး ပစ်လဲကျသွားတော့
၏။ ဇနီးသည်ကို မြေကြီးပေါ်သို့ လိမ်မကျအောင် ပွေ့ချီချလိုက်သည်။
ထို့နောက် မြင်းဆီသို့ ကျွန်တော်သွားကာ ပစ္စတိုသေနတ်ဖြင့် လူ
တစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်သည့်အလား နားထင်ကို တွေ့ပြီး ပစ်သတ်
လိုက်တော့၏။

ဇနီးသည် သည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ကာ ကြာပွတ်ဖြင့်
ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အားကုန်လွှဲရိုက်သည်။ ကျွန်တော် မြေကြီးပေါ်သို့
ပစ်လဲကျသွားသည်။ သူ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြေး၍အလာ ကျွန်တော်က
သေနတ်ဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်တော့သည်။
ကဲပြောပါဦး။ ကျွန်တော် ရူးသလားလို့။ ။

**ပြင်သစ်စာရေးဆရာ Guy De Maupassant ၏ 'Am I Insane?' ဝတ္ထုကို
ပြန်ဆိုသည်။**

**မြို့တော်မဂ္ဂဇင်း။
ဧပြီလ၊ ၁၉၉၆**

စိန်ရင်ထိုး

ဝုမ်ဘာသည် အခြားတစ်မြို့တစ်ရွာမှ အိမ်ကိုပြန်လာတိုင်း ဇနီးဖြစ်သူ ဆယ်လီယာနှင့် သမီးကလေးနှစ်ယောက်အတွက် အမှတ် တရပစ္စည်းများ ဝယ်လာလေ့ရှိသည်။ သည်တစ်ခေါက်တော့ သူ အတော်ကလေး ကံစာတာစန်းထခဲ့သည်။ အိမ်တစ်အိမ်မှ မီးခံသေတ္တာ ကို ဖောက်ထွင်းဖြစ်လိုက်ရာ ရူဘယ် ၇၅၀ လောက် ရလိုက်သည်။ မီးရထားစီးပြီး အိမ်ပြန်လာတော့လည်း ရထားပေါ်တွင် ရုရှား လူ ချမ်းသာ တစ်ယောက်နှင့် ဖဲကစားဖြစ်ခဲ့ရာ ရူဘယ်ငွေ ၁၅၀ လောက် ထပ်ပြီး အနိုင်ရလိုက်သေးသည်။

အားလုံးသည် ကံအတိုင်းသာ ဖြစ်ပျက်နေကြသည်ဟု သူ နားလည်သဘောပေါက်မိတော့သည်။ သည်အမြင်ကို သူလက်ခံထား သည်မှာကြာပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ အရာရာသည် အဆင့်မသင့်လျှင် အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်နေတတ်သော်လည်း အပေါက်အလမ်းတည့်

လျှင် အားလုံးသည် ချောမောနေတတ်ပြန်သည်ဟု သူယုံကြည်ထားမိသည်။ အိမ်ဖောက်ထွင်းရေးသမားများမှာ ခါးပိုက်နှိုက်လေ့ မရှိကြသော်လည်း တစ်ခါတလေမှာတော့ အပျော်သဘောအနေဖြင့် သူခါးပိုက် နှိုက်ကြည်ဖူးသည်။ ငွေစက္ကူတွေ အပြည့်အသိပ်ပါလာသည့် ပိုက်ဆံအိတ် တစ်အိတ်ကို နှိုက်၍ ရရှိခဲ့ကာ ဝမ်းသာသည် တူရကီ ရေချိုးခန်းတစ်ခုသို့ သွားပြီး ဖိမ်ကျကျ ရေမိုးချိုးပစ်လိုက်သည်။ ဆက်ပြီး ကံကောင်းလိုက်ပုံက ရေချိုးခန်းအတွင်းတွင် ရေချိုးရင်း ရွှေလက်ပတ်နာရီတစ်လုံးကို ထပ်မံကောက်ရလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဝမ်းသာသည် ဤကဲ့သို့ ‘အလုပ်ဖြစ်’ နေပြီဆိုလျှင် ဘုရားသခင်ကိုသာ ကျေးဇူးစကားဆိုလေ့ရှိပြီး လမ်းမှာတွေ့သည် မရှိဆင်းရဲသားကို ရက်ရောက်ရောရော ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတော့သည်။

ပြီးတော့ သူသည် မည်သူနှင့်မျှ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး အလုပ်လုပ်သူ မဟုတ်ပေ။ တစ်ကိုယ်တော်သမားဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်းသည် မကောင်း၊ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းဖြစ်မှန်းတော့ သူလည်း နားလည်ပါသည်။ သို့သော် အဘယ်အလုပ်အကိုင်မျိုးကကောကောင်းသနည်း။ ကုန်သည် အရောင်းအဝယ်အလုပ်ဆိုလျှင်လည်း သည်က ဈေးပေါပေါနှင့်ဝယ်ပြီး အခြားတစ်နေရာမှာ ဈေးကြီးကြီးတင်ပြီး ရောင်းသည့်အလုပ်ပင် မဟုတ်လော။ မရှိဆင်းရဲသည့် လူတွေကို ပိုပြီးဆင်းရဲသွားအောင် လုပ်သည့်အလုပ်ပင် မဟုတ်လော။

တစ်ခါတုန်းကတော့ သူသည် လျှာဘလင်မြို့ကလေးတွင် သားရေနယ်အလုပ်သမားလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ဖုန်နှင့် အမှိုက်ဒဏ်ကို သူမခံနိုင်။ အပူဒဏ်နှင့် အပုပ်နံ့ကိုလည်း သူမခံနိုင်

၁၃၆ စိန်ရင်ထိုး

အလုပ်ကြီးကြပ်သူကလည်း အလုပ်သမားတွေကို အမြဲအော်ဆဲလေ့ ရှိသည်။ အမေနှမ မခံနိုင်။ ရသည့် လုပ်ခကလည်း နှစ်ပဲခြောက်ပြား မျှသာ။ ဂျုံလုံးတီးကြမ်း တစ်နပ်စာပင် ဝယ်စားလောက်အောင်မရ။

သူခိုးတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် သူ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လာခဲ့သည်မှာကြာပြီ။ ထိုကာလများအတွင်း တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်တော့ ထောင်နန်းစံခဲ့ရဖူးသည်။ သို့သော်မကြာ။ ခဏနှင့်လွတ်လာခဲ့သည် ချည်းသာတည်း။ သူက ပြောတတ်ဆိုတတ်သည်။ တစ်ဖက်သားက သနားလာအောင် စကားဆိုတတ်သည်။ သားနှင့်မယားနှင့်ဖြစ်ကြောင်း ထည့်ပြောတတ်သည်။ ဘယ်တော့မျှ ကလန်ကဆန်မပြော။ ကဏ္ဍ ကောစမလုပ်။ ထောင်ထဲရောက်ပြီဆိုလျှင်လည်း တွေ့သည့်လူနှင့် တည့်အောင်ပေါင်းတတ်သည်။ ဘဝတူအကျဉ်းသားများကို သူ့မှာရှိ သည့်ငွေနှင့် ဆေးလိပ်များ ဝေငှပေးတတ်သည်။ သူတို့တစ်တွေ အိမ်ကို စာရေးစရာရှိလျှင်လည်း သူကပင် ရေးပေးတတ်သည်။ ဝုဗ်ဘာက ဤကဲ့သို့သော လူစားမျိုး။

တကယ်တော့မူ သူသည် ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲမှ ပေါက်ဖွားလာ ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ့အဖေဆိုလျှင် အိမ်များကို ပန်းချီလိုက်ရေးသည့် ပန်းချီဆရာ၊ ဘာသာတရား အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်သည်။ အမေ ကတော့ အမဲသားသည်။ သူတစ်ယောက်သာ သူတို့မိသားစုထဲတွင် တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းပြီး သူခိုးဖြစ်လာရခြင်းပင်။

ယခုတော့ သူ့အသက်လည်း လေးဆယ်ကမ်းကပ်ခဲ့ပြီ။ အရပ် ကတော့ မနိမ်မမြင့်၊ ပန်းကျယ်ကျယ်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်က နက်မှောင် မှောင်။ နှုတ်ခမ်းမွေးက ပိုလန်လူမျိုးပီပီ ဝါကျင်ကျင်ကောက် ကွေးကွေး။ မြင်းစီးဘောင်းဘီရှည်ကို အမြဲဝတ်လေ့ရှိသည်။ ဘွတ်ဖိနပ်

စီးလျှင် အပေါ်ပိုင်းကို ကျပ်နေအောင်စည်းပြီး ချည်နှောင်ထား တတ်သည်။ သူ့ပုံက ဂျူးလူမျိုးတစ်ယောက်လို မတူဘဲ ခရစ်ယာန်ပုံ ပေါက်နေသည်။ ဂျူးလူမျိုးမှာ ခြေထောက်ဗြက်ကျယ်ပြီး အနှောင့်တို သောကြောင့် ဤလို ဘွတ်ဖိနပ်များကို ဘယ်တော့မျှမစီး။ ဦးထုပ် ဆောင်းတော့လည်း သားရေဖိးကက်ဦးထုပ်မျိုးကို ဆောင်းလေ့ရှိသည်။ အင်္ကျီကျတော့လည်း လက်မပါသည့် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီမျိုး ဝတ်တတ် သည်။ သူ့အင်္ကျီတွင် နာရီရွှေကြိုး အမြဲတွဲလောင်းချပြီး ချိတ်ထား တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ နားဖာကလော်သေးသေးလေးပင် ချိတ်ဆွဲ ချိတ်ဆွဲ ရှိများ ထားတတ်သေးသည်။

အခြားသော သူခိုးများက ဓား၊ သေနတ် စသည်ဆောင်လေ့ ရှိသော်လည်း သူကတော့ ဘာလက်နက်မျှမဆောင်။ သေနတ်ကိုင် ထားလျှင်လည်း တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ပစ်ခတ်လိမ့်မည်။ ဓားကိုင် ထားလျှင်လည်း ထို့အတူပင်၊ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ထိုးမိလိမ့်မည်။ သူခိုးအလုပ်က သွေးထွက်အောင် လုပ်ဖို့မလို၊ ထောင်ကျခံဖို့ မလို။ သူသည် စိတ်ထိန်းနိုင်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ သတိအမြဲလက်ကိုင် ထားသူဖြစ်သည်။ မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်လုပ် ရှေ့နောက် စဉ်းစား ပြီးမှ လုပ်လေ့ရှိသည်။

မိန်းမများက သူ့ကို ပရောပရီလုပ်ကြသည်။ သို့သော်မရ။ သူက လူတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဘုရားတစ်ဆူတည်းသာ ထားသည့်လူစား မျိုး။ မယားတစ်ယောက်တည်းသာ ထားတတ်သည့် လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီးတွင်ရှိသည့် အရည်အချင်းမျိုး အခြားအမျိုးသမီး များတွင် မတွေ့။ စာရိတ္တပျက်သည့်မိန်းမများကို သူ့အတော်မုန်းသည်။ သူသည် အဘယ်မိန်းမပျက်တစ်ယောက်၏ အိမ်တံစက်မြိတ် အောက်

၁၃၈ စိန်ရင်ထိုး

ကိုမျှ ဝင်ခဲ့ဖူးသူမဟုတ်။ အရက်သေစာကိုလည်း ရွံ့မုန်းသူဖြစ်သည်။ သူ့တွင် လင်သားအပေါ်သစ္စာရှိသည့် ဇနီးမယားကောင်းရှိသည်။ လိမ္မာရေးခြားရှိသည့် ချစ်စဖွယ်သမီးကလေးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ သူသည် ကိုယ်ပိုင်အိုးနှင့်အိမ်နှင့် ခြံနှင့်နေသည့် လူစားဖြစ်သည်။ သူ့သမီးကလေးနှစ်ယောက်ဆိုလျှင် ကျောင်းသူကလေးတွေ။

ရဟူဒီပွဲတော်ရက်များသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ဓမ္မဆရာများထံသို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ပေးပို့တတ်စမြဲ။ ပွဲတော်ရက်ရောက်တော့ မည်ဆိုလျှင်ပင် အရပ်လူကြီးတွေက သူ့ထံသို့လာ၍ အလှူငွေကောက်ခံတတ်စမြဲ။

သည်တစ်ခေါက် သူအိမ်ကိုပြန်လာသောအခါ ဇနီးသည် အတွက် လျှာဘလင်မြို့ပေါ်ရှိ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်မှ ရွှေနားကပ်တစ်ရန် ဝယ်လာခဲ့သည်။ သမီးကလေးနှစ်ယောက်အတွက်လည်း ဒင်္ဂါးပြားဘယက်ကလေးနှစ်ကုံး ဝယ်လာခဲ့သည်။

ဝုဇ်ဘာသည် ရထားလမ်းဆုံဘူတာဖြစ်သည့် ရေဗီအထိ ရထားစီးလာခဲ့ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် မြင်းရထားဖြင့် အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့သည်။ မြင်းရထားထိပ်မှာ ရထားမောင်းသမားနှင့် အတူယှဉ်ထိုင်လိုက်လာရင်း စီးလာခဲ့သည်။ မြင်းရထားမောင်းသူက ကုန်သည်တွေနှင့် အမျိုးသမီးများ မြင်းရထားစီးရင်း ပစ္စည်းချင်းဖလှယ်ကြပုံအကြောင်း ရယ်စရာလိုလို၊ ဟာသလိုလိုလုပ်ပြီး ပြောသည်။ သို့သော် သူက ထိုစကားများကို စိတ်မဝင်စား။ သည်းခံပြီးလည်း နားမထောင်။ ရထားမောင်းသမားများသည် သူတို့နှင့် ရောရောနှောနှော စကားစမြည် ပြောလာအောင် သူ့ကို အမြဲတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ရှာကြံ၍ ပြောတတ်ကြသည်။ သို့သော် သူက ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြော။ ငြိမ်သက်တိတ်

ဆိတ်နေသော လမ်းဘေးဝဲယာမှ သစ်ပင်များကိုသာ ငေးမော
ကြည့်ရှုရင်းဖြင့် ရထားစီးလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မိုးကောင်းကင်
ကြီးကို မော်ကြည့်၍ဖြစ်စေ၊ ကျေးငှက်တွန်ကျူးသံများကိုဖြစ်စေ
နားထောင်ရင်း လိုက်ပါလာတတ်စမြဲ။

လယ်တော ယာတောများထဲတွင် နှင်းများ အရည်ပျော်စပြုပြီ။
ဆောင်းသီးနှံများပင် ပြုထွက်စပြုပြီ။ ကင်းဗတ်ရွက်ဖျင်ပေါ်တွင်
ဆေးပန်းချီရေးခြယ်ထားသည့်နှယ် ဝါရွှေသောနေလုံးကြီးက နိမ့်နိမ့်
ကလေး ဆင်းကျနေသည်။ စားကျက်မြက်ခင်းများထဲတွင် မြက်ရွက်
စိမ်းစိမ်းနုနုကလေးများကို ဆွဲဖြတ်၍ စားနေသောနွားများကို သူမြင်
နေရသည်။ တောအုပ်၏ နောက်ကျောဘက်တွင် နွေရှိနေသည့်နှယ်ပင်
လေပူပူနွေးနွေးက တောအုပ်ဘက်ဆီမှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည်။
ယုန်နှင့် သမင်ကလေးများ တောစပ်မှ မကြာခဏခေါင်းပြု၍ထွက်
လာတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ လိပ်တစ်ကောင်းတလေက သက်ရှိ
ကျောက်တုံးတစ်တုံးနှယ် အိပဲအိပဲနှင့် လမ်းပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ်၍
တက်လာတတ်သည်။

ဝှံဘာသည် စည်းကမ်းတစ်ခုကို ချထားသည့်နှယ် သုံးလလျှင်
တစ်ကြိမ်ဆိုသလို တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ ခရီးထွက်သွားလေ့ရှိသည်။
အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေလျှင် သူများမြို့တွင် ဘယ်တော့မျှ သူကြာကြာ
မနေ။ တစ်လခွဲလောက်ဆိုလျှင် အိမ်ကိုပြန်ပြေးခဲ့သည်သာ။
သွားနေကျ မြို့များကို သွားပြီး ဝင်နေကျဈေးများသို့ လှည့်ဝင်တတ်သည်။
သူနေသည့် ကော့လို့မြို့မှာတော့ သူ သည်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်း သည်ဆိုသည်ကို လူတိုင်းသိသည်။ သို့သော် သူက ကိုယ့် မြို့
ကိုယ့်ရွာ၌ ဘယ်တော့မျှ မခိုးဖူးခဲ့။

၁၄၀ စိန်ရင်ထိုး

သူ ခရီးထွက်သွားပြီဆိုလျှင် သူ့ဇနီး ဆယ်လီယာသည် ဈေးဆိုင်တကာ၌ အကြွေးစနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူ စားသောက်ရလေ့ရှိသည်။ ဆယ်လီယာလိုသမျှကို ဆိုင်များက ပေးသည်။ ပြီးလျှင် ကြွေးစာရင်း စာအုပ်ထူထူကြီးထဲ၌ ပေါင်း၍မှတ်ထားကြသည်။ ဝမ်းဘာက သူပြန် လာပြီဆိုလျှင် ထိုအကြွေးကို တစ်ပြားမျှမကျန်အောင် ပြန်ဆပ် သည်။

တစ်ခါကတော့ ဝမ်းဘာသည် ယနေ့အဆီသည့် ထောင်ကလေး ထဲတွင် လအတော်ကြာ ထောင်နန်းစံခဲ့ရဖူးသည်။ ကော့ဇေလိုမြို့များမှ ဈေးဆိုင်ရှင်များက ဆယ်လီယာကို အားမငယ်အောင် ကူညီခဲ့ကြသည်။ ဆယ်လီယာအား ကုန်ပစ္စည်းတွေ ရာနှင့်ချီပြီး အကြွေးရောင်းခဲ့ကြ သည်။ ဈေးသည်များက အလေးတင်းတောင်းကို ပြည့်အောင် ချိန် ၍မပေး။ စာရင်းမှတ်တော့လည်း နှစ်ထပ်ကွမ်း၊ သုံးထပ်ကွမ်း ရေး မှတ်ကြသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဆယ်လီယာက သူ့အား ပြန်တိုင်သော အခါ ဝမ်းဘာသည် ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်ပြောခဲ့။

အခါတိုင်းလိုပင် ဆယ်လီယာနှင့် သမီးကလေးနှစ်ယောက်ကို လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့ကာ သူ့အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆယ်လီယာ၏ လက်ရာဟင်းများကို စားချင်လှပြီ။ တည်းခိုခန်း အားလုံးမှာထက် သာသည့် အိမ်စက်ညက်ညောသည့် အိပ်ရာပေါ်တွင်လည်း အစနံ့သား လှဲအိပ်ချင်လှပြီ။ ဆယ်လီယာ၏ ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်များမှာ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်နေပြီး ပိုးသားလို ချောမွေ့ကာ မွှေးကြိုင်နေတတ်သည်။ ဆယ်လီယာသည် အိပ်ရာဝင်ပြီဆိုလျှင် အမြဲရေမိုးသန့်စင်ကာ ဆံပင် ကို ကျစ်ဆံမြီးထိုးပြီး ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားတတ်သည်။ ပန်းပွားဖိနပ် ပါးကလေးကိုစီးကာ ညဝတ်အင်္ကျီပါးပါးကလေးကို ဝတ်ဆင်ထား

တတ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူလက်ထပ်ကာစ သတို့သမီးတစ်ယောက်နယ် သဘောထားလေသလား မသိ။ ဝုဗ်ဘာကို ဖွဖွနမ်းကာ တွတ်တီးတွတ် တာစကားများကို ပြောတတ်သည်။

သမီးကလေးနှစ်ယောက်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရွယ် ရောက် လူလားမြောက်လာပြီ။ သမီးကြီးက ၁၂ နှစ်၊ သမီးငယ်က ၁၀ နှစ်။ သမီးနှစ်ယောက်သည် အဖေနှင့်တွေ့ပြီဆိုလျှင် ကလေး ပေါက်စကလေးများအလား အားပါးတရဖက်ပြီး အဖေကို နမ်းတတ် ကြသည်။ ကျောင်းမှတ်စုစာအုပ်များ၊ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များကို ထုတ် ပြလေ့ရှိသည်။ သူတို့ရေးထားသည့် စာစီစာကုံးများ၊ ရသည့် အမှတ်များနှင့် သူတို့ဆွဲသည့်ရုပ်ပုံများကို ထုတ်ပြကြသည်။

သမီးကလေးနှစ်ယောက်သည် အဝတ်အစားကို ကျကျနန ဝတ်လေ့ရှိသည်။ ကော်တင် မီးပူတိုက်ပြီးသားမှ ဝတ်သည်။ ရှေ့ဖုံး အင်္ကျီကလေးများကို ဝတ်တော့လည်း သိုးမွေးအင်္ကျီအဖုံးမှ ဆံပင်ကို ဖဲကြိုးကလေး နှင့် စည်းနှောင်ထားလေ့ရှိသည်။ ဖိနပ်စီးတော့လည်း လက်လက်ပြောင်နေမှ။

သမီးနှစ်ယောက်သည် ယီးဒစ်ဘာသာစကားကိုသာမက ရှား လိုလည်းပြောသည်။ ပိုလန်လိုလည်း ပြောသည်။ သမီးနှစ်ယောက် သည် သူတစ်ခါမျှ မကြားဖူးသည့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များအကြောင်း နှင့် မြို့ရွာများအကြောင်းကို ပြောပြတတ်သည်။ ဘုရင်များနှင့် သမိုင်းဘာသာရပ် အကြောင်းကိုလည်း အတော်သိသည်။ ကဗျာ ကိုလည်း ဌာန်ကရိုင်းကျကျ သံနေသံထားနှင့် အလွတ်ရွတ်နိုင်ကြ သည်။ ဝုဗ်ဘာသည် သမီးနှစ်ယောက်၏ ခေါင်းသေးသေး နှစ်လုံးထဲ တွင် သည်လောက်များသည့် အသိပညာတွေ ရောက်နေသည်ကို တွေးပြီး မကြာခဏ အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ရသည်။

၁၄၂ စိန်ရင်ထိုး

သူ၏ အလုပ်အကိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ကား သမီးနှစ်ယောက်ကို ဘာစကားတစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဖူး။ နယ်လှည့်အရောင်း ဈေးသည်တစ်ယောက် ဟူ၍သာ အသိပေးထားသည်။

သူ့နေအိမ်သည် တံတားအနီး ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း လမ်းမတန်းပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ သူ့အိမ်နီးချင်း ခရစ်ယာန်ပုဂ္ဂိုလ် များကလည်း သူ့အလုပ်အကိုင်ကို မသိကြ။ သို့တည်းမဟုတ် မသိ ချင်ယောင်ဆောင်နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ရဟူဒီဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ခရစ္စမတ်နှင့် အီစတာ ပွဲတော်များသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ခရစ်ယာန်မိတ်ဆွေများထံသို့ သူ သည် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်များကို မပျက်မကွက် ပေးပို့တတ်စမြဲပင်။

သူစီးလာသော မြင်းရထားသည် ဈေးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ပူရင်ပွဲတော်ပြီးလို့မှ မကြာသေး၊ နေကခြစ်ခြစ် တောက် ပူ၍နေပြီ။ ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်ကလေးများမှာ ရွှေဝါရောင် သဲပြင်ပေါ်တွင် စီးဆင်း၍နေကြသည်။ ငှက်ကလေးများက မြင်းချေးပုံ ပေါ်မှ စပါးစေ့ကလေးများကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆိတ်၍ နေကြသည်။ မှန်ညှင်းရွက်၊မှန်လာဥနှင့် ကြက်သွန်များကို လှည့်လည်ရောင်းကြသည့် လယ်သူမတစ်သိုက်သည် ရေဗွက်ထဲတွင် ဖိနပ်မပါ ဖြတ်လျှောက်၍ သွားနေကြသည်။

ဝုဖ်ဘာသည် ရထားမောင်းသမားကို မြို့ကြီးသားဟန်ပါပါဖြင့် ရထားခပေးလိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးအဖြစ် ငွေနှစ်ဆယ်ပင် ထပ်ပေးလိုက်သေးသည်။ ကြေးသော့များ၊ ဘေးအိတ်များဖြင့် အကျ အနချုပ်ထားသည့် သားရေအိတ်ကြီးကို အသာဆွဲကာ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းလမ်းအတိုင်း သူလျှောက်၍ လာခဲ့တော့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ဈေးဆိုင်ရှင်များက သူ့ကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်၍ကြည့်ကြသည်။ မိန်းမပျိုကလေးများက ပြတင်းပေါက်ခန်းစီးကို မ ကာ တံခါးမှန်ချပ်များကို ဖုန်သုတ်နေကြသည်။ အရူးချာကယ်လီ တစ်ယောက် လမ်းကြားတစ်နေရာမှ ထွက်လာသဖြင့် သူက မုန့်ဖိုးပေး လိုက်သည်။ အမဲသားဆိုင်များအနီးတွင် တရစ်ဝဲဝဲလုပ်နေကြသော ခွေးများသည် အမြီးတနန့်နန့် ဖြစ်နေကြသည်။

ပွဲတော်ရက်အမီ အိမ်ကိုပြန်လာနိုင်သဖြင့် သူသည် ဘုရားသခင် ကို ကျေးဇူးတင်၍ နေမိတော့သည်။ ဆယ်လီယာတစ်ယောက် ယခု လောက်ဆိုလျှင် ပွဲတော်အတွက် ပြင်ဆင်နေပေရောမည်။ ရေလေးခွက် လောက်ကို တစ်ဝသောက်ပြီး ဆီကြော်မုန့်နှင့် ငါးများကို စားသောက် ပစ်လိုက်ဦးမည်။ သည်တစ်ခေါက် အိမ်ပြန်အလာတွင် သူ့မှာ ငွေ အတော်ကလေး ပါလာသဖြင့် တစ်အိမ်သားလုံးကို အဝတ်အစားသစ် တွေ ဝယ်ပေးရဦးမည်။

ဝုဗ်ဘာသည် လမ်းလျှောက်လာရင်း သူနှင့် ရင်းနှီးနေသည့် အနံ့အသက်များကို ရုတ်တရက် ချက်ချင်း သတိပြုမိလာသည်။ ပေါင်မုန့်ဖိုတစ်ဖိုအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်လာရင်း ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အထဲသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ရှေ့ဖုံးအင်္ကျီဖြူများကို ဝတ်ပြီးခေါင်းတွင် ပဝါစီးကာ ဂျုံမှုန့်များကို လှိမ့်နယ်နေသော မျက်နှာရဲရဲနှင့် အမျိုးသမီး တစ်သိုက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ရေလောင်း ပေးနေပြီး တစ်ယောက်က ဂျုံများကို ဆုပ်နယ်နေသည်။ တစ်ယောက် သော အမျိုးသမီးက ပေါင်မုန့်စိမ်းများကို ဆူးဖြင့် ထိုးဖောက်ပေးနေ သည်။ မီးဖိုပေါ်မှ အမျိုးသားကမူ ဖုတ်ပြီး ပေါင်မုန့်များကို ဆယ်ထုတ်နေသည်။ သူ့နံ့ဘေးမှ သော့တွဲကို ချိတ်ပြီး သံပရာခွံ

၁၄၄ စိန်ရင်ထိုး

ဦးထုပ်ကိုဆောင်း ထားသည် အကြီးအကဲဖြစ်ဟန်တူသည် အမျိုးသားကြီးက မျက်နှာကြီး တစ်ခွံဖြင့် လက်ဟန်ခြေဟန်ပြကာ ဘာရယ်မသိ ပြောဆိုနေသည်။

ဝုဖ်ဘာသည် ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးကို သွားပြီး သတိရနေမိ တော့သည်။ အဖေနှင့်အမေ ယခုအခါ ဘယ်ဘဝသို့ ရောက်နေကြပြီ မသိ။ ကောင်းကင်ဘုံသို့ပင် ရောက်နေကြမည်ထင်သည်။ သူတို့၏ သားဖြစ်သူ မိမိကတော့ ဘဝလမ်းအရွေးချယ်မှားခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိသည် ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါး၏ အုတ်ဂူတွင် အမှတ်တရကျောက်တိုင်ကလေး တစ်တိုင်တော့ စိုက်ထူ ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ နှစ်စဉ် မီးထွန်းကန်တော့ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိဘနှစ်ပါး ကောင်းရာသုဂတိလားစေကြောင်း ဆုတောင်းစာ ရွတ်ဖတ်ခိုင်းပေးခဲ့ သည်။ ဘုရားသခင်သည် အပြစ်ရှိသူများကို သနားခွင့်လွှတ်တော်မူပေး လိမ့်မည်။

သူ နေသည့် ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲသို့ ဝင်လာသော အခါ ချက်ချင်းပင် စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်လာမိသည်။ စိတ်ထဲထိုင်းမှိုင်း သွားသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အသံတစ်သံက ပွဲတော်ရက်မရောက်သေးဟု ပြောနေသယောင်ယောင်။

သူသည် ခြေလှမ်းကို ရုတ်ချည်း ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်။ ဆယ်လီယာတစ်ယောက် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေရောသလား၊ ကလေးတွေ တစ်ခုခုဖြစ်နေလေရောသလားဟု စိတ်ထဲ တွေးပူမိလာ သည်။ သူ့ဘဝသည် ထောင်ကျဖို့များ ကံကြမ္မာက ဖန်လာလေရော သလား။ တစ်ခုခုလုပ်ပြီဆိုလျှင်တော့ သူသည် လက်စခြေစများကို ဘယ်တော့မျှ ချန်ထားတတ်သူမဟုတ်။

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

တထင့်ထင့်ဖြစ်နေသော စိုးရိမ်စိတ်များကို ဖယ်ရှားကာ အိမ်လမ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း သူ့လျှောက်၍ လာခဲ့သည်။ အိမ်ကလေး တွေက နိမ့်နိမ့်။ ခြံစည်းရိုးကို သံကောအလုံပိတ်၍ ကာရံထားသည်။ နှင်းစက်များက ဆန်ကာပေါက်များနယ် အပေါက်အပေါက်ဖြစ်ကာ ပျော်ကျနေကြသည်။ မနှစ်ကမှ စိုက်ခဲ့သော နေကြာပင်ကလေးမှာ ရိုးတံတွေထွက်ပြီး အတက်ကလေးတွေ ပေါက်နေကြပြီ။ မာချင် စကီး၏ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ငှက်ကျားကလေးတွေ ပြန်ရောက်နေ ကြပြီ။ အသိုက်အမြုံတွေ ပြန်ဆောက်နေကြပြီ။

အိမ်အနီးသို့ သူရောက်လာသည်။ သူ့အိမ်ခေါင်မိုးက မှိုပွင့်ကြီး နှင့်တူလှသည်။ ခေါင်းတိုင်ထက်ဆီမှ မီးခိုးများ အလိပ်လိုက်အလိပ် လိုက် လွင့်တက်လာကြသည်။ အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်ပေါ်မှ မှန်တံခါး ချပ်များသည် နေ့ခင်းအလင်းရောင်အောက်တွင် တလက်လက် အရောင်ထနေသည်။ အားလုံးသည် ဘာမျှ အနေအထားမပြောင်း။ ဝှစ်ဘာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ မိသားစုတစ်ခုလုံးကို အစုံအလင်တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

ဆယ်လီယာက မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ရပ်၍နေသည်။ အောက်ခံ စကတ်က တိုတို။ ရွှေဝါရောင် သူ့ဆံပင်များက နုဖူးထိပ်တည့်တည့်တွင် စုထုံး၍ထားသည်။ သူ့အသားအရေက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဖွေးဥလျက်။ သူ့ပုံမှာ အပျိုပေါက်ကလေးတစ်ယောက်လို နုပျိုးနေသည်။ ခါးကလေး ကျင်ကျင်ကို မြဲမြံစွာ စည်းချည်နှောင်ထားသည်။ လွှာချင်းဖိနပ်အနီ ကလေးကို စီးထားသည်။ သူ့ ခြေအစုံသည် သလုံးသားလောက်တွင်

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

၁၄၆ စိန်ရင်ထိုး

ကားကာ ခြေမျက်စိနားတွင် သေးသွယ်၍ သွားသည်။ ဆယ်လီယာ သည် သည်လောက်တစ်ခါမျှ လန်းဆန်းလှပနေသည်ကို သူမတွေ့ဖူးခဲ့။ သမီးကလေးနှစ်ယောက်သည် ခွေးခြေတစ်လုံးစီပေါ်တွင် ကိုယ်စီထိုင် လျက် ကစားနေကြသည်။

သူအိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မိသားစု တစ်စုလုံး ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ကာ သူထံသို့ အပြေးလာကြသည်။ ဆယ်လီယာ တည်ထားသော မီးဖိုပေါ်မှအိုးသည် စောင်းကျလှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သမီးနှစ်ယောက်က သူ့ကို ယီးလေးခိုစီးကာ အား ပါးတရနမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ နောက်ကျောဘက်ခန်းဆီမှ သာလိကာက သခင်အသံကို မှတ်မိသွားကာ အသံညစ်၍ နှုတ်ဆက် သည်။

ဝုဖ်ဘာသည် ဆယ်လီယာအား နမ်းရှုံ့၍ နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။ ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်၍လာသည်။ အကြိမ်ကြိမ်နမ်းနေ မိတော့သည်။ သမီးနှစ်ယောက်က အဖေဖြစ်သူကို တအုန်းအုန်းထုနှက် နေကြတော့သည်။ ဝုဖ်ဘာသည် သူတို့အတွက်ဝယ်လာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ပေးလိုက်သည်။ ပစ္စည်းများကို မြင်ရသောအခါ တစ်အိမ်သားလုံးပျော်သွားပြီး ဆူညံ ပွက်လောရိုက်၍ သွားတော့သည်။

သာလိကာကို သူသွား၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူ့ကို မြင် သောအခါ သာလိကာသည် လှောင်ချိုင့်ထဲမှ ခြေတစ်ဖက်ကို အသာ ထောက်၍ ထွက်လာကာ တောင်ပံကို တစ်ချက်ခတ်လိုက်ပြီး သူ ပခုံးပေါ်သို့ တက်လာသည်။ သာလိကာ၏ နှုတ်သီးကို သူကလှမ်း၍ နမ်းလိုက်သည်။ သူ့အတွက် လျှူဘလင်မြို့မှ တကူတကဝယ်

လာခဲ့သော ဘီစကွန်မန်များကို ထိုးကျွေးလိုက်သည်။ သာလိကာမှာ အမွေးအတောင်များ ကျွတ်ကာ အသစ်များပင် လဲနေလေပြီ။

“ဖေကြီး ဖေကြီးကို ချစ်တယ်” ဟု စကားပြောနေလေသည်။

“ချစ် ချစ် ချစ်”

ဝုဖိဘာသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်တော့။ အိမ်ကို သေသေချာချာလျှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်၊ အိုးခွက်ပန်းကန်၊ ဒယ်အိုး၊ ကြေးကရား အားလုံးသည် ပြောင်လက်တောက်ပနေကြ သည်။ ပွဲတော်ရက်မတိုင်မီ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်နံရံများကိုလည်း ဆေးဖြူဖြူသုတ်ထားသည်။ အားလုံးသည် ပုံစံမပျက် အရာမယွင်း။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ့မိန်းမထက် တော်တဲ့မိန်းမ မရှိတော့ဘူး” ဟု ဝုဖိဘာက ကြွေးကြော်လိုက်မိသည်။ သည်ကနေ့ မနက်ခင်း ရထားစီးပြီး ပြန်လာခဲ့စဉ်က သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မောပန်းနွမ်းနယ်၍ နေခဲ့သည်။ မျက်လုံးပင် မဖွင့်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု အိမ်ကို ပြန်ရောက်သောအခါ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ကာလာ ပျော် ရှင်လန်းဆန်းလာခဲ့သည်။ ဆယ်လီယာက သူ့အတွက် ဘီစကွန်မန် နှင့် အရက်ချိုတစ်ခွက် ယူလာသည်။

အခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သောအခါ ဆယ်လီ ယာက သူ့ကိုမျက်လုံးတစ်ချက် စွေကြည့်ရင်း “ဘယ်နှယ့်လဲ၊ အလုပ်အဆင်ပြေရဲ့ မဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။

“မင်းရှိနေသမျှ အားလုံးအဆင်ပြေမှာပေါ့ကွာ” ဟု သူက မလုံမလဲစိတ်နှင့် ဖြေလိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ဆယ်လီ ယာသည် သူ့အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ စကားတစ်ခွန်း တစ်ပါဒမျှ မေးရိုးထုံးစံ မရှိခဲ့။ သူကလည်း ပြောလေ့မရှိခဲ့။ ယခုတော့မူ ဆယ်လီ ယာသည် သူ့အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်အေးချမ်းသွားလေပြီထင်။

၁၄၈ စိန်ရင်ထိုး

ဝမ်းဘာသည် ဆယ်လီယာနှင့် သမီးနှစ်ယောက်အား အဝတ် အစားသစ်များ သွားဝယ်ဟု ပြောဆိုလိုက်သည်။ ပွဲတော်က နီးလာပြီ။ အဝတ်အစားသစ်ကို မည်သည့်စက်သမားကမျှ အချိန်မီ ချုပ်ပေးနိုင် တော့မည် မဟုတ်တော့။ သို့သော်လည်း ပိတ်စတော့ သွားဝယ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ဆယ်လီယာသည် ဈေးဝယ်ဝါသနာပါသည်။ ဝယ်ခြမ်းနေရလျှင် ပျော်သည်။ ဝမ်းဘာက ဆယ်လီယာအား ငွေစက္ကူ တစ်ထပ် ထုတ်ပေးလိုက်သောအခါ ဆယ်လီယာသည် သမီးနှစ် ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

သူတို့သားအမိသုံးယောက် ထွက်ခွာသောအခါ ဝမ်းဘာသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် အသာလှဲကာ တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦးမည်ဟု ကြံလိုက် သည်။ ညစာကိုတော့ ဆယ်လီယာ ပြန်လာမှပင် စားတော့မည်။ မောလာသဖြင့် အနားယူချင်လှပြီ။ ခဏမှာပင် သူအိပ်ပျော်သွားတော့ သည်။ အခန်းကျဉ်းတစ်ခုထဲတွင် သူသည်လျှောက်လင်မြို့သို့ ပြန်ရောက်သွား သည်။ အခန်းကျဉ်းတစ်ခုထဲတွင် သူရပ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်အပေါ်ပိုင်း မှာ အဝတ်အစားမပါ။ ရေတံလျှောက် တစ်ခုအောင်တွင် သူ့ကိုယ်သူ ဆေးကြောသုတ်သင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်မှ အပုပ်နံ့တထောင်းထောင်း ထနေသည်။ သားရေနယ်အလုပ်ကို သူပြန်လုပ်နေသည်။ ဘဝဟောင်း ကို ပြန်ရောက်သွားသည်။ တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်လာပြီး ဆံပင်ဖရိုဖရဲနှင့် မျက်နှာပေကျနေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့ကို စိုက်ကြည့် ရင်း “ရှင့်တစ်ကိုယ်လုံး သန့်ရှင်းနေတာ ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ၊ ပွဲတော်အတွက် အချိန်နီးနေပြီ” ဟု ဒေါသတကြီး ပြောဆိုနေသည်။

ဝမ်းဘာ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။ ဘယ်လို အိပ်မက်မျိုးပါ လိမ့်ဟု အောက်မေ့လိုက်မိသည်။ ခံတွင်းလည်း ချဉ်လာသည်။

အိပ်မက်ဟူသည် သည်လိုပါပဲ။ ဝေဝေဝါးဝါး။ နှာခေါင်းထဲတွင် သားရေစိမ်းနဲ့ စူးစူးရဲရဲ ရနေဆဲ။

ရထားပေါ်တွင် သူနှင့် ဖဲရိုက်စဉ်က ရှာဖွေ ၁၅၀ ရှံသွားသော ရုရှားသူဌေးပေးလိုက်သည့် ဟာဗားနားဆေးပြင်းလိပ်ကို သတိရကာ အိတ်ကပ်ထဲသို့ လက်ကနှိုက်၍ ရှာမိသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို သူ တစ်ခါမျှ သောက်ခဲ့ဖူးသူမဟုတ်။ ဆေးလိပ်သောက်ချင်လျှင် သူ ဘာသာသူလိပ်၍ သောက်သူဖြစ်သည်။ ယခုမှ ရှာဖွေဝက်လောက် အဖိုတန်သည့် ဆေးပြင်းလိပ်၏အရသာကို သူသိချင်နေသည်။ သူ့ ၉ ရွှေကွပ်ထားသည့် ပယင်းရောင် ဆေးလိပ်စွပ်တံကလေးတစ်ခုရှိ နေသည်ကို သတိရလာသည်။ ဆေးလိပ်သောက်လျှင် ဝိုက်ကျကျ သောက်သင့်သည်ဟု သူသဘောရသည်။

ဝုဖ်ဘာသည် ဆေးလိပ်စွပ်တံကလေးကို ထရှာကြည့်မိသည်။ သို့သော် ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့။ ပစ္စည်းပျောက်သည့် ရှာသည့်အဖြစ်ကို သူ အတော်မုန်းသည်။ ရှိရှိသမျှအံ့ဆွဲများကို ဆွဲဖွင့်၍ ရှာသည်။ ကြိုကြိုကြားကြားနေရာအထိ လိုက်ရှာသည်။ ဝက်သစ်ချသားနှင့် သံသေတ္တာ ကလေးကို သွားတွေ့သည်။ ထိုသေတ္တာကလေးထဲတွင် မွေးစာရင်းများ၊ လက်ထပ်စာချုပ်၊ အပေါင်စာရွက်များနှင့် အခြား အရေးကြီးသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ထည့်သိမ်းထားလေ့ရှိသည်။ ဤသေတ္တာကလေးကို သူ ကိုင်ကြည့်လေ့မရှိခဲ့။ သူ့ဆေးလိပ်စွပ်တံ သည် ဤသေတ္တာ ကလေးထဲတွင် မရှိတန်ရာ။ သို့သော် သေတ္တာ ကလေးကို ဖွင့်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆေးလိပ်စွပ်တံကို ရှာမတွေ့ဘဲ လက်ထပ်စာချုပ်ပေါ်တွင် စိန်ရင်ထိုးကလေးတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ သူ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၁၅၀ စိန်ရင်ထိုး

သူ အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဘယ်ကဘယ်လိုများ ရောက်နေပါလိမ့်ဟု အံ့ဩမိသည်။ စိန်ရွှေရတနာအကြောင်းကို သူ ကောင်းကောင်းကြီးသိသည်။ ယခု သူတွေ့လိုက်ရသော ရင်ထိုးသည် အတုမဟုတ်။ စိန်မှ စိန်ရင်ထိုးအစစ်ဖြစ်သည်။ ရင်ထိုးက ရှေးဟောင်း ပုံဖြစ်သည်။ သူ သေသေချာချာကြည့်လေ ပို၍ အံ့ဩရလေလေဖြစ် လာသည်။ သည်ရင်ထိုး သည်နေရာသို့ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ရောက်လာရ ပါလိမ့်။ သည်ရင်ထိုးသည် သူ့ပစ္စည်းမဟုတ်။ ဆယ်လီယာ့ ပစ္စည်း လည်းမဟုတ်။ ဆယ်လီယာသည် ငွေစုပြီး သူမသိဘဲ ဤရင်ထိုးကို ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ဝယ်ခဲ့လေသလော။ ပြီးတော့ သည်ပစ္စည်းသည် ကော့ဇလိုကဲ့သို့သော မြို့ကလေးတွင် ဝယ်၍ရနိုင်သည့် ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်။

စိန်ရင်ထိုးကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောဘက် တွင် အတိုကောက်စာလုံးကလေးနှစ်လုံး ထွင်းထားသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ဟီးဘရူးအက္ခရာ ကန့်ဂ် စာနှစ်လုံး။ ဝယ်တာသည် ရင်ထိုး ကို အကျိုးအောက် အိပ်ကပ်ထဲတွင် အသာထည့်လိုက်သည်။ စိတ်ချုံးချုံး ကျဖြစ်သွားသည်။ ဆိုဖာပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်ရင်း မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ အတင်းဖျစ်ညှစ်၍ စဉ်းစားကြည့်သော်လည်း ပြဿနာက စဉ်းစား လေလေ အဖြေရှာမရလေလေဖြစ်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ သူသည် မှေးခနဲအိပ်ပျော်၍ သွားတော့ သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူသည် လျှူဘင်မြို့ကလေးသို့ ပြန်ရောက် သွားကာ ရေတံလျှောက်တစ်ခုအောက်တွင် သူ့ကိုယ်ကို ရေဆေးကြော သုတ်သင်နေသည်။ သားရေစိမ့်နဲ့နှင့် ဓာတုဗေဒ ဆေးဝါးနဲ့များက တထောင်းထောင်း။ ဆံပင်ဖရိုဖရဲနှင့် ပါးရေတွန့်နေသော အမျိုးသမီး

ကြီးတစ်ယောက်က ပွဲတော်နောက်ကျနေပြီဟုသူ့ကို သတိပေးပြော
နေသည်။

ဝုဗ်ဘာ အိပ်ရာက နိုးလာသည်။ မည်သို့သောအကြောင်း
ပြချက်ပေးမည်မသိ။ ဆယ်လီယာတွင် စိန်ရင်ထိုး လက်ဆောင်ပေးမည့်
ချစ်သူရှိနေလေရောသလား။ ဝုဗ်ဘာသည် တွေးရင် အာခေါင်များ
ခြောက်လာကာ ပါးစပ်ထဲ ခါးသက်သက် ဖြစ်လာသည်။ ကြို့များပင်
ထိုးလာကာ ရင်ခေါင်းဆီမှ မအီမသာဖြစ်လာသည်။ အကြောင်း
တစ်ခုခုတော့ရှိမည်။ ဤအတိုကောက် စာလုံးနှစ်လုံးသည် အဘယ်
သဘောနည်း။ ဤ ကော့ဇေလိုမြို့တွင် လင်ရှိမယားတစ်ယောက်နှင့်
ဖောက်ပြားနေသည့် ဂျူးတစ်ယောက်များ ရှိနေလေရောသလား။
ဆယ်လီယာရော ဤကဲ့သို့သော အလုပ်မျိုးကိုလုပ်မည့် မိန်းမစား
မျိုးပေလော။

အဖြစ်က စဉ်းစာလေလေ ဆန်းကြယ်လေလေ ဖြစ်နေတော့
သည်။ သူသည် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်၍
နေမိသည်။ “မင်း သိတယ်၊ အဖြစ်မှန်ကို ငါ့ကိုပြောစမ်း” ဟု
သာလိကာကို သွား၍ မေးပြန်သည်။

“ဖေကြီး၊ ဖေကြီး၊ ဖေကြီးကို ချစ် ချစ်” ဟု သာလိကာက
အော်ပြောသည်။

မှောင်လာသည်။ ပြတင်းတံခါးပေါက်များ အားလုံးမှိုင်းပျူပျူ
ဖြစ်လာသည်။ ဝင်လှဆဲနေသည်။ အိမ်နံရံများပေါ်သို့ ခရမ်းရောင်အဖြစ်
ပြောင်းလဲဖြာကျလာသည်။ သာလိကာကလည်း လှောင်အိမ်အတွင်း
သို့ပြန်ဝင်သွားသည်။ ည မှောင်တော့မည်။ ဝုဗ်ဘာသည် ဟာဗားနား
ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှို့ကာ အမှောင်ထဲတွင် ခပ်ပြင်းပြင်း ဖွာရှိုက်၍

၁၅၂ စိန်ရင်ထိုး

နေ၏။ ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့ စူးစူးကြောင့် မူးချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ စိန်ရင်ထိုးကိုလည်း မကြာခဏ စမ်းကြည့်နေမိသည်။ အပြင်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများကိုကြားတိုင်း သူ သေသေရာရာ နားစွင့်၍ ထောင်မိသည်။ ဆယ်လီယာကို ရှာကြည့်မိသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆယ်လီယာသည် ဤမျှကြာအောင် ဈေးဝယ်နေရသနည်း။ ကလေးများရှေ့တွင် သည်ကိစ္စကို မမေးဟု သူဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

ခဏကြာသောအခါ ခြေသံနှင့် စကားပြောသံများကို သူ ကြားရသည်။ ဆယ်လီယာ ပြန်လာပြီ။ ဆယ်လီယာနှင့် သမီးနှစ်ယောက်တို့သည် အထုပ်အပိုး ကိုယ်စီပိုက်ကာ ရယ်မော၍ဝင်လာသည်။

“ဟင်... ဒီမှာပဲထိုင်နေရသလား။ အမှောင်ထဲမှာ ဒီ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို သောက်နေပြန်ပြီ”

ဆယ်လီယာက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူ့ကို လှမ်းပြောသည်။

“ရထားပေါ်မှ သိလာတဲ့ ရုရှားတစ်ယောက်က ပေးလိုက်လို့ သောက်နေတာ” ဟု ဝှံ့ဘာက ပြန်ပြောသည်။

“ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့က ခေါင်းသိပ်မူးတာပဲ။ အားလုံးဝယ်ခြမ်းလို့တော့ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ခဏနေဦးနော်၊ မီးထွန်းလိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆယ်လီယာကဆိုသည်။

“နေပါဦး၊ ငါ့မှာ ဆေးလိပ်စွပ်တံတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါ အခုဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ၊ မပြောတတ်ဘူးလေ”

သမီးနှစ်ယောက်ကမူ ပစ္စည်းထုပ်များကိုပိုက်ပြီး ခုန်ပေါက်နေကြသည်။ ဆယ်လီယာက စားပွဲတင်မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကျက်တွင် ကြေးနန်းကြိုးဖြင့်ချိတ်ဆွဲထားသော

မီးအိမ်ကိုပါ ဆက်ထွန်းသည်။ မီးအိမ်ကို ငြိမ်အောင် ခဲလောက်စလုံး များ အပြည့်ထည့်ထားသည်။ ဘူးသီးခြောက်နှင့် အပေါ်က ချိတ်ဆွဲ ထားသည်။ ဆယ်လီယာသည် ပိုးသိုးမွှေးနှင့် ကတ္တီပါစများကို ခုံစေ့အောင်ပင် ဝယ်လာသည်။ အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့သွား၍ အပ်ချုပ်ဆရာနှင့် စကားပြောဆိုခဲ့သေးသည်ဟုဆို၏။ အပ်ချုပ်ဆရာက ပွဲတော်ရက် အမီ အထည်အချို့ကို ချုပ်ပေးမည်ဟု အာမဘန္တေခံလိုက်ကြောင်း သူ့ကို ရွန်းရွန်းဝေ ပြန်ပြောပြနေလေသည်။

ဆယ်လီယာသည် အိမ်ရှင်မကောင်း ပီသစွာဖြင့်ပင် သူ့ကို ညစာ ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။ သမီးနှစ်ယောက်မှာလည်း အခါတိုင်း သည်ချိန်ဆိုလျှင် အိပ်နေကြပြီ။ သည်ညမှာတော့ အဖေပြန်ရောက် သဖြင့် အပျော်ကြီးပျော်ကာ မအိပ်နိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ ဆယ်လီယာ က သမီးနှစ်ယောက်အား မနက်ဖြန် ကျောင်းမတက်နှင့်တော့၊ အိမ်မှာနေဟုပြောနေသည်။

ဝုဗ်ဘာသည် ထမင်းပွဲတွင်ထိုင်ရင်း ဆယ်လီယာ၏ ဟင်းချက် လက်ရာကောင်းကြောင်း ချီးကျူးစကားပြောလိုက်သည်။ သမီး နှစ်ယောက်နှင့်လည်း ရယ်စရာတွေပြောမိသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲမှာ တော့မပျော်။ ညစာကို ကောင်းကောင်းမစားတော့ဘဲ ကတိုက်ကရိုက် အစသတ်လိုက်သည်။ ဆယ်လီယာကိုလည်း မကြာခဏဆိုသလို အကဲခတ်နေမိသည်။ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်အချို့များ စားသောက်ပြီး သောအခါ သမီးနှစ်ယောက်ကို အိပ်တော့ဟုပြောလိုက်သည်။ သမီး နှစ်ယောက်က အဖေပြန်လာသည့်ညဖြစ်၍ မအိပ်ချင်ကြသေးဟုဆို နေသည်။ ကျောင်းစာအုပ်၊ ကျောင်းမှတ်စုများနှင့် သူတို့ရေးဆွဲထား သည့် မြေပုံများကို အဖေကိုပြချင်နေကြသည်။ ဝုဗ်ဘာက မနက်မှ ကြည့်မည်ဟု ပြောလိုက်မှ လက်လျော့သွားကြတော့သည်။

၁၅၄ စိန်ရင်ထိုး

သမီးနှစ်ယောက်သည် ပေကပ်ကပ်လုပ်နေပြီး ခဏကြာမှ အိပ်ရာဝင်သွားကြတော့သည်။ သည်တော့မှ ဆယ်လီယာလည်း သူ့အပါးသို့ တိုးကပ်လာသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နားလည် သဘောပေါက်သည့်နယ် ပြုံးပြလေသည်။ တကယ်တမ်း ပြောရမည် ဆိုလျှင်တော့ ဝယ်တာအနေဖြင့် ဆယ်လီယာနှင့် ဖဲစက်ရာတွင် အတူ တွဲလျှက် နေချင်ပါပြီ။ ဆယ်လီယာ၏ အကြည့်က သူ့ကို မေးခွန်း ထုတ်နေသည့်ပုံ ပေါ်နေသည်။

ဝုဖ်ဘာသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲသည်။ ဖိနပ်ကို ခုတင်ခြေရင်းတွင် ချွတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခင်းကျင်းထားသော အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။

ဆယ်လီယာသည် မီးဖိုထဲသို့ဝင်ကာ ဆံပင်ကို ဖြီးသင်ပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်သည်။ အိပ်ရာဝင်တိုင်း သူပြုမြဲဖြစ်သည့် အလေ့ အကျင့်ဖြစ်သည်။ ညဝတ်အင်္ကျီ အသစ်ကိုဝတ်ပြီး ကိုယ်ကို ရေမွှေး ဆွတ်သည်။ မြို့ကြီးသူ မြို့ကြီးသားတွေလို သွားတိုက်ဆေးဖြင့် သွားကိုတိုက်တော့သည်။

ဝုဖ်ဘာသည် မီးအိမ်ကို ငြိမ်းလိုက်ပြီး ချစ်ပွဲဝင်မည်ဟု ဆယ်လီယာထင်ထားသည်။ သို့သော်ဝုဖ်ဘာက အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ဆယ်လီယာကို စောင်းငဲ့ကြည့်လေသည်။

“တံခါးတွေ သေသေချာချာပိတ်ရဲ့လား”
“ပိတ်ပါတယ် ဘာပြုလို့လဲ”
“တံခါးကို ပိတ်လိုက်ဦး”
“ပိတ်ပြီးပါပြီ”

ဝုဖ်ဘာသည် ခေါင်းအုံးအောက်မှ ရင်ထိုးကို ထုတ်ယူ လိုက်သည်။

“ဒီရင်ထိုးကို ဘယ်ကရခဲ့သလဲ”

ဆယ်လီယာ၏ မျက်လုံးအစုံသည် မြောက်တက်သွားသည်။
အမူအရာကလည်း ပြောင်းသွားသည်။ ရင်ထိုးကို လှမ်းကြည့်ရင်း
မျက်နှာတွင်အံ့ဩဟန်များ အထင်းသားပေါ်လာသည်။

“ကောက်ရတာ ကြာလှပြီ”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နှစ်တော်တော်ကြာပြီ”

“ဒီရင်ထိုးကို မင်း ဘယ်ကရခဲ့သလဲ”

ဆယ်လီယာသည် သူ့အမေးကို ချက်ချင်းမဖြေ။ နောက်ဆုံးမှ
မျက်လွှာပင့်လိုက်ကာ...

“ကျွန်မ ကောက်တွေ့ခဲ့တာ” ဟု ဖြေသည်။ သူ့အသံက
ယုံကြည်လိမ့်မည် ဆိုသည်ကို မျှော်လင့်မထားသည့် အသံမျိုးဖြစ်
သည်။

“မင်း ဘယ်နေရာက ကောက်တွေ့ခဲ့တာလဲ”

“အမျိုးသမီး ဝတ်ပြုပွဲက”

“အမျိုးသမီး ဝတ်ပြုပွဲကို ဘယ်လောက်ကြာရင် တစ်ခေါက်
မင်းရောက်သလဲ”

“ရိုရှ်ဟာရုနာ နှစ်ကူးပွဲတုန်းကပါ”

“အဲဒီတုန်းက ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ကို မမေးခဲ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မမေးခဲ့ပေါင်”

“ဒီအကြောင်းကို မင်း ငါ့ကို ဘာလို့ ဖွင့်မပြောခဲ့တာလဲ”
ဆယ်လီယာက ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို အရာရာပြောလေ့မှ မရှိခဲ့တာ”

၁၅၆ စိန်ရင်ထိုး

သမီးနှစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်ချိန်မှစ၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကျိတ်
ပြီး စကားများလာခဲ့ရင်း အသိတစ်ချက်ဝင်လာသည်။

“ရင်ထိုးကျောဘက်မှာ အတိုကောက်စာလုံး နှစ်လုံးပါလာ
တယ်၊ ကနဲ့ ဂနဲ့ဆိုတဲ့ စာလုံးနှစ်လုံး”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ရင်ထိုးလဲ”

ဆယ်လီယာထံမှ စကားသံထွက်မလာတော့။ ဆယ်လီယာ
သည် တံခါးပေါက်သို့ အသာထသွားကာ အသေအချာ တစ်ချက်ပိတ်
ပြီး ပြန်လာသည်။ စကားသံများကို အပြင်မှမကြားရအောင်၊
ကလေးများလည်း ရောက်မလာအောင် လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝုဗ်ဘာ
သည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆယ်လီယာ၏
မျက်လုံးများထဲမှ မခိုးမခန့် အရိပ်အငွေ့နှင့်အကြည့်ကို မြင်တွေ့လိုက်
ရလေသည်။

“ရှင် ပုလိပ်စုံထောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဒါ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲလို့ ငါမေးနေတာ”

ဝုဗ်ဘာအသံက ကျယ်သွားသည်။

“ရှင် မအော်ပါနဲ့၊ ဒါ အယ်လ်တီဂျီတဲလ်ရဲ့ ရင်ထိုး”

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို ဝုဗ်ဘာ
နားလည်သဘောပေါက်သွားတော့သည်။ အားလုံးကို သူကောင်း
ကောင်းကြီး သတိရနေမိသေးတော့သည်။ အယ်လ်တီဂျီတဲလ် ရင်ထိုး
ပျောက်ခဲ့တာဟာ ဟာနွတ်ခါပွဲတော်မှာ ပျောက်ခဲ့တာပဲ၊ ရိုရှ်ဟာရှုနာ
ပွဲမှာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်မြို့လုံး ဟိုးလေးတစ်ကြောင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ”

“ရှင်ကြိုက်ရာပြော”

“ဒီရင်ထိုးကို မင်း ဘယ်ကရခဲ့သလဲ”

“ကောက်ရခဲ့တာ”

“ဘယ်နေရာက ကောက်ရခဲ့တာလဲ”

“လမ်းပေါ်က”

“စောစောကပြောတော့ တစ်မျိုးပါလား၊ အမျိုးသမီးဝတ်ပြုပွဲက ကောက်ရခဲ့တာဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲသလိုပြောတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“အယ်လ်တီဂျီတဲလ်ဟာ သူ့စိန်ရင်ထိုးကို ဒီဘိုရာလီးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ပျောက်သွားခဲ့တာ၊ မင်း အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်မှာ ရှိနေခဲ့တာပဲ”

ဝယ်တာသည် ဆယ်လီယာကို ပြောနေသလိုလို၊ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေသလိုလိုနှင့် စကားကို တစ်လုံးချင်းပြောနေသည်။

“အဲဒီတုန်းက မင်းပဲ ငါ့ကို ပြောခဲ့သေးတယ်လေ၊ အားလုံး အရှာခံရတယ်လို့၊ မင်းပြောတာကို ငါမှတ်မိပါသေးတယ်၊ ရင်ထိုးကို မင်း ဘယ်မှာသွားဝှက်ထားခဲ့တာလဲ”

သူက ထိုသို့မေးသောအခါ ဆယ်လီယာက တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ရှင်က ကျွန်မကို ပုလိပ်စစ် စစ်နေတာကိုး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တော့ တကယ့်သူတော်ကောင်းကြီးပေါ့လေ”

“မင်း သူခိုးပဲ”

“ဒါပေါ့၊ လင်က သူခိုးဆိုတော့ မယားလည်း သူခိုးပဲပေါ့။ ဒါများဆန်းတာလိုက်လို့”

ဆယ်လီယာအသံက ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ဖြစ်လာသည်။

၁၅၈ စိန်ရင်ထိုး

“ဝမ်းသာ၊ ရှင် ဘာလုပ်ကိုင်စားတယ်ဆိုတာ တစ်မြို့လုံး အသိပဲ၊ သမီးကလေးတွေဆိုရင် အကဲ့ရဲ့ခံလိုက်ရတာ၊ မျက်နှာငယ် လိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ဆရာ ဆရာမတွေရဲ့ အလှောင်အပြောင် တောင် ခံခဲ့ကြရတယ်။ ကျောင်းမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုခု မပျောက်လိုက်နဲ့၊ ထစ်ခဲခဲ့ဆို သူတို့ကိုပဲ မဲတော့တာပဲ၊ အမြဲ အယိုးအစွပ်ခံရတယ်၊ ရှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ဒါတွေကို ကျွန်မ ဖွင့်မပြောဘဲ အောင့်အည်း ကြိမ်မှိတ်နေခဲ့တာ။ ကျွန်မဆိုရင်လည်း တစ်နေ့ ဆယ်ကြိမ်ထက်မနည်း အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းနေခဲ့ရတယ်။ ရှင် ကတော့ အခုထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူကောင်းယောင်ဆောင်နေတုန်း။ ကျွန်မ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် ရှင့်မယား ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အသွင်တူ လို့ အိမ်သူဖြစ်တာပေါ့။ ကဲ ရှင်းပြီလား”

“ဒီရင်ထိုးကို မင်း ခိုးခဲ့တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခိုးခဲ့တယ်”

ဆယ်လီယာ့အကြည့်က သရော်ကြည့်တစ်ဝက်၊ ကြောက်လန့် ကြည့်တစ်ဝက်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် ယူခဲ့တာလဲ”

“စာရွက်ဖတ်နေတုန်း သူ့အင်္ကျီပွကြီးပေါ်ကနေ ဖြုတ်ယူလိုက် တာပဲ၊ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်မိသလဲမသိဘူး၊ ဒီရင်ထိုးကို ဒီနေရာမှာ သိမ်းထားတာ နှစ်မနည်းတော့ဘူး။ နေပါဦး ရှင်ကကော ဘာပြုလို့ ကျွန်မအံ့ဆွဲကို ဖွင့်ရတာလဲ”

“ဆေးလိပ်စွပ်တံ လိုက်ရှာတာကွ”

“ရှင့်ဆေးလိပ်စွပ်တံကို ကျွန်မက ဘာလို့ ယူရမှာလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြတ်သွားပြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဝုဗ်ဘာသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် အတော်ကြီး တင်းမာခက်ထန်နေသည်။ သူစိတ်မဆိုး၊ ဒေါသမဖြစ်၊ သို့သော် ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားသည့်သတင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းသလိုမျိုး ရင်ထဲ တနုနုနုနုခံစားနေရလေသည်။

နေထိုင်ပေါင်းသင်းလာသည့် အိမ်ထောင်သက်တမ်း ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဆယ်လီယာကို ရိုးသားဖြူစင်သည့် ဇနီးမယားတစ်ယောက်အဖြစ် နားလည် ထင်မှတ်ထားခဲ့သည်။ ဆယ်လီယာကဲ့သို့သော မိကောင်းဖခင် သားသမီးမျိုးကို ရခဲ့သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲ ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ နောင်တ ပင် ရခဲ့သည်။ သူ့အလုပ်သည် စိတ်ပျက်စရာကောင်းကြောင်း၊ မြို့သူမြို့သားများက သူမ ကို ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြကြောင်း၊ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပညာကောင်းကောင်း သင်ပေးဖို့ စနစ်တကျ မွေးမြူဖို့အကြောင်းများ တစ်ခါတစ်ရံ ဆယ်လီယာ ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို သူသတိရလာသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ် အနည်းငယ်ခန့်က သူ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ကျသွားသောအခါ သူ့ကို ထောင်မှလွတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သူမှာ ဆယ်လီယာပင် ဖြစ်သည်။ သူထောင် ကလွတ် ရေးအတွက် အစိုးရရှေ့နေ တစ်ယောက်ထံတွင် ဆယ်လီယာသည် အတော်ကလေး ခယဝပ်တွား လုပ်ခဲ့ရကြောင်း သူ့ကို ပြောပြခဲ့သေးသည်။

“တိတ်ပါကွာ၊ မပိုပါနဲ့၊ မင်းတိတာ ငါ မကြည့်ရက်ဘူး” ဟု သူက ပြောခဲ့ရသေးသည်။

အားလုံးမှန်ချင်မှ မှန်ပေမည်။ မြို့တကာကို သူရောက်ခဲ့စဉ်က သူ့ကို ဖြားယောင်းသည့်၊ စိတ်မချရသည့် မိန်းမအတော်များများက သူ တွေ့ကြုံဖူးသည့် ကော့ဇေလိုမြို့တွင် သစ္စာရှိသည့် ဇနီးကောင်း

၁၆၀ စိန်ရင်ထိုး

တစ်ယောက် သူ့တွင်ရှိသည့်အကြောင်း၊ သူ့ဇနီးသည် သည် ဇနီး
ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမက သားကောင်းမိခင်တစ်ယောက်ပါ
ဖြစ်သည့်အကြောင်း သူ့မှာ မမောနိုင် ပြောခဲ့ရသည်။ မိမိကလည်း
ဇနီးသည် လိုလေသေးမရှိအောင် သက်စွန့်ဆံဖျား လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။
ဈေးကြီးသည့် တည်းခိုခန်းများတွင် မတည်းခိုခဲ့။ ဇာတ်ပွဲ၊ ပြဇာတ်ပွဲ
များ မကြည့်ခဲ့။ ယခုတော့ အားလုံးမှားခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင်
ရယ်ချင်လာသည်။ မိုက်လိုက်၊ အ လိုက်တဲ့ ဝုဇ်ဘာ။ ဝုဇ်ဘာသည်
တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အလွန်အမင်းအိုစာ၍ သွားသည်။

“မီးမှိတ်လိုက်ရတော့မလား”

ဆယ်လီယာက မေးသည်။

သူက ပြန်ပြောသည်။

ဆယ်လီယာသည် မီးအိမ်ကိုမှိတ်ကာ အိပ်ရာဝင်သည်။ သူတို့
နှစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။
ဝုဇ်ဘာ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက် တောင့်တင်း၍နေသည်။

“မင်း အစိုးရရှေ့နေနဲ့ အိပ်ခဲ့သေးသလား”

“ရှင် ဘာလျှောက်မေးနေတာလဲ၊ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

“မင်း ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်”

“ရှင် ရူးနေပြီလား”

ဝုဇ်ဘာသည် ခြေလက်ကိုဆန့်ကာ မျက်စိမှိတ်လိုက်သည်။
အေးစက်နေသည့် အိပ်ရာခင်းပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ လဲလျောင်းနေ
မိသည်။ တစ်ဖက်ခန်းဆီမှ သမီးနှစ်ယောက်၏ စကားပြောသံနှင့်
ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံများကို ကြားရသည်။ နွေဦးလေပြည်က အပြင်ဘက်
တွင် ညင်းညင်းသွဲ့သွဲ့ တိုက်ခတ်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ တံခါးရွက်

တွေက တလှုပ်လှုပ်တခါခါ။ လရောင်သည် ပြတင်းပေါက်နှင့် အိမ် နံရံအပေါက်ကလေးများအကြားမှ အထဲသို့ တိုးဝင်ဖြာကျနေသည်။ မကြာခဏဆိုသလိုပင် ဆယ်လီယာ့စုတင်ဆီမှ လူးလူးလွန်လွန် အသံ နှင့် တကျွံကျွံမြည်သံများကို သူကြားနေရသည်။

အိမ်ကိုပြန်လာစဉ်က ဆယ်လီယာ့အပေါ် တပ်မက်စိတ်အပြည့် ဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ ယခုတော့ သည်စိတ်တွေ သူထံတွင် တစ်ခုမျှ မရှိတော့။ အားလုံး နိဂုံးချုပ်ခဲ့ပြီ။ ခုနစ်နှစ် ခုနစ်မိုး ကာလသည်ကုန်ဆုံး သွားခဲ့ပြီ။ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမဆုံးဖြစ်၍ နေမိတော့သည်။

မွေးထားသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ပင် သူ့ကလေးများ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ မည်သူမျှ အတတ်မပြောနိုင်။ သူ့ အနေဖြင့် ရထားပေါ် သို့ တရွတ်ဆွဲတက်စရာမရှိတော့။ ဈေးပေါသည့် စားသောက်ဆိုင်များ တွင် ဝင်စားစရာ၊ အိပ်စရာမလိုတော့။ ဈေးတကာကို သက်စွန့်ဆံဖျား သွားပြီး လုပ်စရာလည်း မလိုတော့။ မိန်းမက သူ့ခိုးဖြစ်လျှင် မိမိက လူကောင်းဖြစ်ရပေတော့မည်။ အိမ်ထောင်မိသားစုတစ်ခုအတွင်း သူ့ခိုး နှစ်ယောက်ရှိနေ၍ မဖြစ်ဟု သူ့အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

ခေါင်းထဲသို့ စိတ်ကူးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ စိတ်ကူးကခပ်ဆန်း ဆန်း။ သို့သော် သူ့အဖို့ အခြားရွေးစရာလမ်းမရှိတော့ပြီ။ အမှောင်ထဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် သူ့အတော်ကြာ လှဲနေမိသည်။ ခဏကြာတော့ အိပ်ရာ မှ သူထလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လျှူဘလင်ကို”

“ညကြီး အချိန်မတော်မှာ သွားမလို့လား”

“အေးဟုတ်တယ်၊ ည အချိန်မတော်မှာပဲ သွားမယ်”

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

၁၆၂ စိန်ရင်ထိုး

“လျှာဘလင်ကို ရှင် ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”
ဆယ်လီယာက မေးသည်။

“ငါ့ဘဝဟောင်း သားရေနယ်သမားဘဝနဲ့ပဲ အရိုးထုတ်
တော့မလို့ဟေ့၊ အရိုးထုတ်တော့မလို့ဟ” ဟု ဝမ်းဘာက ဖြေလိုက်
သည်။ ။

**ရဟူဒီစာရေးဆရာ Issac Bashivis Singer ၏ The Brooch ဝတ္ထုကို
ပြန်ဆိုသည်။**

**ရွှေဝတ်မှုန်မဂ္ဂဇင်း၊
ဩဂုတ်၊ ၁၉၉၃**

ချိုစကားသံနဲ့ ဆိုဖွဲ့လေသူ

လေထန်ပြင်းသည့် တစ်ညနေ...။ ထိုညနေခင်းမှာပင် ရီအိုသည် ကျောပိုးအိတ်ကလေးကိုလွယ်၍ လမ်းထဲသို့ အပြေးဆင်းလာသည်။ သူ လျှောက်လာသည့်အခြမ်းက ဘေးဘက်အခြမ်း။ ဖျော့တော့တော့ နေရောင်က ရုံးအဆောက်အအုံများ၏ အမိုးပေါ်သို့ ဖြာဆင်းကျနေသည်။ ရီအိုသည် မကြာခဏဆိုသလိုပင် အဆောက်အအုံတစ်ခုဆီ ထိုးဆိုက်ထားသော မော်တော်ကားတစ်စင်းစီနှင့် တိုကျိုမြို့လယ်တစ်လျှောက်တွင် ပြန်ကြံနေသော ဗုံးကျင်းများဆီသို့ ကျီးကန်တောင်းမှောက်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ သစ်သားဝင်းနံရံတစ်ခုကို ကျော်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ သံချေးအလိမ်းလိမ်း တက်နေသော သံထည်ပုံကြီးကို မြင်တွေ့ရသည်။ သံထည်ပုံကြီးအနီးတွင် မှန်တံခါးတပ်ထားသော အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံး၊ အိမ်ငယ်လေးထဲတွင် မီးအလင်းရောင် တောက်နေသည်။ ထင်းချောင်းကို မီးလောင်နေသည့် တဖျစ်ဖျစ်

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

၁၆၄ ချိုစကားသံနွဲ့ ဆိုဖွဲ့လေသူ

အသံများကို သူ ကြားရသည်။ အိမ်ကလေးရှေ့တွင် အပေါ်အင်္ကျီပွပွ ကြီးကို ဝတ်ပြီး ခေါင်းတွင် ခေါင်းစီးအနိပတ်ထားသော လူတစ်ယောက် မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ လူပုံက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။ မျက်နှာက ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ မျက်နှာ။

ရီအိုသည် အသံမြင့်၍ အော်လိုက်သည်။

“ရေခွေးကြမ်း... ရေခွေးကြမ်း သောက်ကြဦးမလားရှင်”

“ရေခွေးကြမ်း ဟုတ်လား”

မတ်တပ်ရပ်နေသော လူက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ရှိဖူးအိုကာ ရေခွေးကြမ်းပါရှင်”

ရီအိုက အားတင်းပြုံး၍ ဖြေလိုက်သည်။

ရီအိုသည် သစ်သားဝင်းနံရံ တံခါးပေါက်မှ အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို အိမ်တံခါးဝတွင် ချလိုက်သည်။ အိမ်လေးထဲတွင် မီးလင်းနေသည်။ မီးဖိုထက်တွင် အခိုးတထောင်းထောင်းထပြီး တရဲရဲဆူမြည်နေသည့် ကြေးဝါရေခွေးအိုး...။

“ကျွန်မ အိမ်ထဲ ခဏဝင်ပြီး မီးလှုံလို ရမလားရှင်၊ အပြင်မှာ အရမ်းအေးနေလို့ပါ” ဟု ရီအိုက ခွင့်တောင်းစကား ဆိုလိုက်သည်။

“ဟာ... ရပါတယ်။ ဝင်ပါ၊ တံခါးပြန်စေလိုက်ဦး”

အိမ်ရှင်အမျိုးသားက ပြောသည်။ အိမ်ကလေးထဲတွင် တစ်လုံးတည်းသာ ရှိနေသော ခွေးခြေခုံကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ရီအိုက အခန်းထောင့်ရှိ စက္ကူကြမ်းကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ ကျောပိုးအိတ်ကို အခန်းထဲသို့ ခွဲယူလာပြီး မီးဖိုနံဘေးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်၍ မီးလှုံနေလိုက်သည်။

“ခွေးခြေခုံမှာ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်ပါလား”

အိမ်ရှင်က ချောမောလှပသော ရီအို၏ မျက်နှာကလေးကို တစ်ချက်ဝင့်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ရီအိုမျက်နှာသည် မီးအပူရှိန်ကြောင့် နီရဲနေသည်။ အဝတ်အစားတွေကမူ ခပ်နွမ်းနွမ်း။

“ဒီလိုပဲ အိမ်ပေါက်စေသွားပြီး ရေခွေးကြမ်းရောင်းသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်က လူတွေက ရေခွေးကြမ်း ဝယ်သောက်ကြတယ်ကြားလို့ လာရောင်းတာပါ။ မနက်စောစော ကတည်းက ရောင်းတာ၊ အခုမှ တစ်ခွက်ပဲ ရောင်းရသေးတယ်။ အခု အိမ်ပြန်တော့မလို့။ မနက်စာကို လမ်းမှာပဲ စားသွားမလားလို့”

“ဒါဆို ဒီမှာပဲထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စားသွားပေါ့။ ဈေးရောင်းမကောင်းလို့လည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့။ ကံပဲပေါ့။ မနက်ဖြန် ဆိုရင် အများကြီး ရောင်းချင်ရောင်းရမှာပါ”

အိမ်ရှင်အမျိုးသားက ရီအိုကို အားပေးသည်။

ရေခွေးကြမ်းအိုးက တရှဲ့ရှဲ့ မြည်သံပေးလာသည်။ အိမ်ရှင် အမျိုးသားက ရေခွေးကြမ်းအိုးကို သွားမယူသည်။ ရီအိုက ပတ်ဝန်း ကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်သည်။ အိမ်မျက်နှာကျက်က သစ်သား မျက်နှာကျက်၊ ကျပ်ခိုးများဖြင့် မည်းနက်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်အနီး တွင် သစ်သားကျောက်သင်ပုန်း တစ်ချပ်။ နတ်စင်ပေါ်တွင် ဆာကာကီ ပန်းပင်များ ထိုးထားသော ပန်းအိုးတစ်လုံး။ အိမ်ရှင်အမျိုးသားသည် စားပွဲပေါ်မှ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ယူလာပြီး ဖြေနေသည်။ ငါးတုံး တစ်တုံး။ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ငါးနဲ့သင်းလာသည်။

“ထိုင်စားလေ”

အမျိုးသားက ပြောသည်။ ရီအိုသည် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ထမင်း ဘူးကို ထုတ်၍ ခွေးခြေခုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

၁၆၆ ချိုစကားသံနဲ့ ဆိုဖွဲ့လေသူ

“ဈေးရောင်းတယ်ဆိုတာ ပျော်စရာတော့ မကောင်းဘူးနော်၊
ဒါထက် ရေခွေးကြမ်းတစ်အိုးကို ဘယ်လောက် ရသလဲ”

ငါ့ကို လှည့်ကင်ရင်း အမျိုးသားက မေးသည်။

“တစ်အိုးကုန်မှ ယန်း ၁၅၀၊ ၁၆၀ လောက်ပဲ ရတာပါ။ ဒါ တောင်
ဈေးတွေတက်နေရင် မရောင်းရဘူး”

ရီအို၏ ထမင်းဘူးထဲတွင် ဂျုံနှင့် ပြုတ်ကျိုထားသော ငါးကလေး
နှစ်ကောင်နှင့် ပဲသီးချဉ်ဖတ်။ ရီအို ထမင်းစစားတော့သည်။

“နေတော့ကော ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ရှိတာယာမှာ နေပါတယ်။ တိုကျိုရပ်ကွက်တွေကို ကျွန်မ
ကောင်းကောင်း မကျွမ်းသေးဘူး။ ရောက်လာတာကလည်း မကြာသေး
ဘူး။ လောလောဆယ် နေစရာမရှိတာနဲ့ အသိတစ်ယောက်အိမ်မှာပဲ
ခဏတည်းနေရတယ်”

ငါးကင် ကျက်သွားပြီဖြစ်၍ အိမ်ရှင်အမျိုးသားက နှစ်ပိုင်းပိုင်း
ပြီး တစ်ပိုင်းကို ရီအိုအား ပေးလိုက်သည်။ အာလူနှင့် ထမင်းကိုလည်း
ထည့်ပေးသည်။ ရီအိုက အိမ်ရှင်အမျိုးသားကို ကျေးဇူးတင်သည့်
သဘော ပြုံး၍ဦးညွတ်အရိုအသေပြုလိုက်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲက
ရေခွေးကြမ်းအိုးကို ထုတ်၍ စက္ကူခွက်ကလေးထဲသို့ လောင်းထည့်
လိုက်သည်။

“ဒါလေးကို ရေခွေးကရားထဲ ထည့်ပေးပါလား”

ရီအိုက ခွက်ကိုကိုင်ရင်း ပြောသည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသားက
သွားဖွေးဖွေးပေါ်အောင် ပြုံးရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

“မထည့်နဲ့၊ ခင်ဗျား ရေခွေးက ဈေးသိပ်တန်ဖိုးကြီးတယ်”

ရီအိုက ကရားကို ဖွင့်၍ သူ့ရေခွေးကြမ်းများကို ကရားထဲသို့

လောင်းထည့်လိုက်သည်။ အိမ်ရှင်မှာ တားချိန်ပင် မရလိုက်။ အမျိုးသားသည် တဟားဟားရယ်ရင်း ပန်းကန်စင်မှ အကြမ်းပန်ကန်နှင့် မတ်ခွက်ကို သွားယူသည်။

“ခင်ဗျားခင်ပွန်းကကော ဘယ်မှာနေလဲ။ အိမ်ထောင်နဲ့ပဲ မဟုတ်လား။”

စက္ကူကြမ်းပေါ်တွင် အကြမ်းပန်ကန်နှင့် မတ်ခွက်ကိုချရင်း အမျိုးသားက မေးသည်။

“ကျွန်မ အိမ်ထောင်သည်ပါ။ ခင်ပွန်းက ဆိုက်ဘေးရီးယားမှာ ရောက်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ရေခွေးကြမ်း ရောင်နေတာပါ။”

ပြောရင်းဆိုရင်းမှပင် ရီအိုသည် ခင်ပွန်းသည်ထံသို့ စိတ်ရောက်သွားသည်။ ခင်ပွန်းသည်ထံမှ စာမလာ၊ သတင်းမကြားရသည်မှာ ကြာပြီ။ ၆-နှစ်ခန့်ပင် ရှိသွားခဲ့ပြီ။ ခင်ပွန်းသည်၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် တစ်ချိန်က သူ့အလွန်ရင်းနှီးခဲ့သော အသံကိုပင် မေ့ချင်ချင် ဖြစ်နေချေပြီ။ မနက်အိပ်ရာမှ နိုးထတိုင်း ဟာလာဟင်းလင်းစိတ်၊ အထီးကျန် အဖော်မဲ့စိတ်တို့ဖြင့် နိုးထခဲ့ရသည်။ ရီအိုအဖို့ ခင်ပွန်းသည်သည် တောင်အာတိတ်စက်ဝိုင်းရှိ ဆိုက်ဘေးရီးယားအရပ်မှ နာနာ ဘာဝတစ်ကောင်အလား၊ တစ္ဆေတစ်ကောင်အလား၊ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကျောက်စာတိုင် တစ်တိုင်အလား၊ သို့တည်းမဟုတ် အေးစက်သည့် လေအလား ထင်မှားစရာ ဖြစ်နေပေတော့သည်။ စစ်အကြောင်းကို လူတွေ မပြောကြတော့။ ခင်ပွန်း အကျဉ်းကျခံနေရသည်ဆိုသည်ကို ထုတ်ပြောဖို့ ရီအို ဝန်လေးနေမိသည်။

“တကယ်တော့လည်း ရယ်စရာကောင်းလှပါတယ်။ ကျုပ်လည်း ဆိုက်ဘေးရီးယားမှာ နေခဲ့ရပါသေးတယ်။ အမာဖြစ်နဲ့ဘေးက

၁၆၈ ချိုစကားသံနွဲ့ ဆိုဖွဲ့လေသူ

သစ်တောထဲမှာ သုံးနှစ်လောက် သစ်ခုတ်နေခဲ့ရတယ်။ မနှစ်ကမှ အိမ်က ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်။ အားလုံးဟာ ကံတရားပါပဲလေ။ ခင်ဗျား ခင်ပွန်လည်း ဒုက္ခရောက်၊ ခင်ဗျားလည်း ဒုက္ခရောက်၊ အင်း...”

“ရှင်... ဆိုက်ဘေးရီးယားက ပြန်လာခဲ့တယ် ဟုတ်လား။ ရှင်တော့ သိပ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ဘူး ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

ရီအိုက မေးသည်။

“အဲဒါတွေကို ကျုပ် မသိတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျား အခု မြင်နေတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ကျုပ်ဟာ အခုထိတော့ အသက်ရှင်နေတုန်းပါပဲ”

သူက ပခုံးတွန့်၍ ပြောလိုက်သည်။

ရီအိုသည် ထမင်းဘူးကို ပိတ်ရင်း သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ပုံက ရိုးသားဖြူစင်ပုံရပြီး စကားကို တဲ့တိုးပြောတတ်ပုံရသည်။ သူ့ကို ရီအို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ပြောရဲ ဆိုရဲ ရှိလာသည်။ သူနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရသည်မှာ ပညာတတ်များ နှင့် ဆက်ဆံရသလို အခက်အခဲမရှိ။

“သားသမီးကော ရှိသေးသလား”

“ရှိပါတယ်။ ခြောက်နှစ်အရွယ် သားကလေးတစ်ယောက်။ ကျောင်းထားချိန် ရောက်ပေမယ့် တိုက်ကြော ကျောင်းထားပေးဖို့ ကျွန်မ မှ မတတ်နိုင် ဖြစ်နေတယ်။ အစိုးရကလည်း လူတွေရဲ့ဘဝကို ရှုပ်အောင်သာ လုပ်ပေးတတ်တာ။ အဆင်ပြေအောင် ဘယ်လို လုပ် ပေးရမလဲဆိုတာကို သိပ်သိတာ မဟုတ်ပါဘူး”

အမျိုးသားက ခေါင်းက ပဝါကို ဖြုတ်ကာ အကြမ်းပန်ကန်မှ မတ်ခွက်များကို သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ရေမွှေးကြမ်းတစ်ခွက် လောင်း ထည့်လိုက်သည်။ ရေမွှေးကြမ်းတစ်ကျိုက်ကို သောက်လိုက်ရင်း “လက် ဖက်ခြောက်က အတော်ကောင်းတာပဲ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ရှင် ဒီလက်ဖက်ခြောက်ကို ကြိုက်သလားဟင်။ အဲဒါ အကောင်းစား မဟုတ်သေးဘူး။ တစ်ပေါင်မှ ယန်း ၁၀၀ လောက်ပဲ ကျတာ”

သူတို့ စကားပြောနေစဉ် လေထန်လာသည်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှ လေတဟူးဟူးတိုက်သံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ရီအိုသည် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ အိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်သည်။

ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်လောက် ပေးပါဦး” ဟု ဆိုကာ အမျိုးသားက အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ တွန့်ကြဲနေသော တစ်ရာတန် ယန်းစက္ကူ သုံးရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“မဟုတ်တာ... မပေးပါနဲ့” ဟု ရီအိုက ပြောသည်။

“မဆိုင်ဘူးလေ၊ အလုပ်က အလုပ်ပဲ” ဟု ဆိုကာ အမျိုးသားက ရီအိုလက်ထဲသို့ ငွေစက္ကူသုံးရွက်ကို အတင်းထိုးထည့်ပေးသည်။

“ဒီဘက်ကို ရောက်ရင် ဝင်ပြီး စကားစမြည်ပြောနော်” ဟု မှာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်ရင် ဝင်ပါမယ်။ ရှင် ဒီမှာ အမြဲနေသလား”

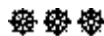
ရီအိုက အိမ်ကလေးငယ်ငယ်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း မေးသည်။

“အမြဲရှိပါတယ်။ အလုပ်က ဒီသံထည်ပစ္စည်းတွေကို စောင့်ရတဲ့ အလုပ်။ ထရပ်ကားတွေလာရင် ကူတင်ပေးရတယ်။ တစ်နေ့ကုန် ဒီမှာ အမြဲရှိပါတယ်”

အိမ်ရှင်အမျိုးသားသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ် အိပ်ရာအနီးမှ ဗီရိုကို ပိတ်ရင်း စင်အောက်က တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးနောက်ကျောတွင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ယာမာဒါအီဆူဇု၏ ရောင်စုံပိစကတ်ပုံကို သံနှင့် ရိုက်ကပ်ထားသည်။

၁၇၀ ချိုစကားသံနဲ့ ဆိုဖွဲ့လေသူ

“ပို့စကတ်ပုံကို သံနဲ့ သေသေသပ်သပ် ရိုက်ထားတာကိုး။ ရှင်က သပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့ အတော်နေတာပဲနော်” ဟု ရီအိုက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိမည်လဲဟု ရီအို တွေးနေ မိသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ရီအိုသည် ယိုဆူဂျီရပ်ကွက်ကလေးသို့ လာပြီး ရေနှေးကြမ်း ရောင်းတော့သည်။ ရောက်တိုင်း ဗုံးကျင်းအနီးမှ အိမ် ကလေးကို သူ အမြဲဝင်တတ်သည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသား၏ အမည်မှာ ဆူရူအိရိုယိုအိုဟု သိလာရသည်။ ဆူရူအိရိုသည် ရီအိုကို စားသောက် စရာများဖြင့် အမြဲစောင့်နေတတ်သည်။ ဆီးသီးချဉ်စိမ်၊ အမဲသား၊ ငါးဟင်း...။ ရီအို၏ အရောင်းအဝယ်မှာလည်း အတော်လေးကောင်းစ ပြုလာသည်။ အနီးနားတစ်ဝိုက်မှ ဖောက်သည်များ ရလာသည်။

လူချင်းတွေ ခင်မင်ပြီး တစ်ပတ်လောက်အကြာတွင် ရီအိုသည် သားငယ် ရီယူကီချိုကို ဆူရူအိရို၏ အိမ်သို့ အလည်ခေါ်သွားသည်။ ဆူရူအိရိုသည် သားငယ်နှင့် ခဏကြာ စကားစမြည်ပြောပြီး သားကို အပြင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ပြန်လာသောအခါ သားလက်ထဲမှာ ကိတ် မုန့်ကြီးတစ်လုံး ပါလာသည်။

“သားက ဒီမုန့်ကို ကြိုက်သတဲ့” ဟု သားငယ်၏ ခေါင်းကို အသာပုတ်ရင်း သူက ပြောသည်။

ဆူရူအိရိုသည် အိမ်ထောင်သည်လားဟု ရီအို ငိုတဝါးတွေးနေမိ သည်။ သူ့ဘဝကို ရီအို စိတ်ဝင်စားသလို ဖြစ်သွားမိသည်။ ယခု မိမိအသက် ၂၈ နှစ် ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ခင်ပွန်းသည်မှအပ အခြားယောက်ျား သားတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မိမိ စိတ်ဝင်စားနေမိပါ

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

ကလားဟု တွေးမိလိုက်သောအခါ တုန်လှုပ်သွားသည်။ အေးဆေး တည်ငြိမ်သော သူ့စရိုက်ကို သဘောကျမိသည်။ သူ့အကြောင်း မတွေး တာပဲ ကောင်းပါတယ်လေဟု အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

နောက်တစ်ပတ် အားလပ်ရက်တစ်နေ့တွင် ရီအိုတို့ သားအမိကို ဆူရူအိရှိက အဆာကူဆာမြို့သို့ အလည်ခေါ်သွားသည်။ ယူနို ဘူတာရုံ တွင် သူတို့ဆုံကြသည်။ ဆူရူအိရှိသည် မီးခိုးရောင် ခေတ်ဟောင်း ဝတ်စုံကို ဝတ်လာသည်။ ရီအိုက အပြာရောင် ကီမိုနိုနှင့် အသားရောင် ကုတ်အင်္ကျီကလေးကို ဝတ်ဆင်လာသည်။ သူ့အဝတ်အစားတွေက အဖိုးတန်ကြီး မဟုတ်သော်လည်း ဘူတာရုံကလေးထဲမှ လူစုလူဝေး များထဲတွင် သူ့ရုပ်သွင်သည် အထင်းသားပေါ်နေသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဆူရူအိရှိနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လိုက်သော အခါ ရီအို၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးသည် ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက် အသွင် ပေါက်နေသည်။ ရီအို၏ ဆွဲခြင်းထဲတွင် ပေါင်မုန့်၊ လိမ္မော်သီး၊ ပင်လယ်ငါးများဖြင့် ချက်ထားသော ထမင်းဘူးကလေးများ ပါလာ သည်။

“မိုးမရွာလောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့” ဟု ရီအို၏ လက်ကိုဆွဲကာ လူအုပ်ထဲမှ တိုးထွက်ရင်း ဆူရူအိရှိက ပြောသည်။

အဆာကူဆာသို့ ရထားဆီးလာခဲ့ကြသည်။ ရာပေါင်းများစွာ သော ဈေးဆိုင်ငယ်ကလေးများကို ဖြတ်ပြီး မတ်ဆုယာကုန်တိုက်မှ နီတင်ဂိတ်ပေါက်ဝသို့ သူတို့လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ အဆာကူဆာမြို့ ကား ရီအို ထင်ထားသည်နှင့် တခြားစီ။ ယွန်းဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား သော အဆာကူဆာနတ်သမီး၏ စံအိမ်ဟု ဆူရူအိရှိက ပြောပြသော

အခါ ရီအို စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ဗုံးကြဲမခံရမီက ဤနေရာတွင် ကြီးမားသည့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိခဲ့သည်ဟု ဆူရူအိရှိက ရှင်းပြနေသော်လည်း ထိုအဆောက်အအုံကြီးကို ရီအိုစိတ်ထဲတွင် မမြင် နိုင်။ သူမြင်နေရသည်က ဗိမာန်နီနီကလေး၏ လေးဖက်လေးတန် တွင် ကျိတ်ကျိတ်တိုး စုဝေးနေသော ရာပေါင်းများစွာသော လူတွေ။ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များကို လေတိုး၍ တရွှီရွီမြည်နေသော အသံများနှင့် အတူ အသံချဲ့စက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ထရမ်းပက်နှင့် ဆက်ဆိုဖုန်း မှုတ်သံများကို အဝေးမှပင် ပီသကြည်မြဲစွာ ကြားနေရသည်။

ရှေးခေတ် အဝတ်အထည်များရောင်းသည့် ဈေးတန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြရင်း အဆာကူဆာ ရေကန်ဘေးဘက်သို့ ကျပ်သိပ် နေသော စားသောက်ဆိုင်တန်းများဘက်သို့ သူတို့ရောက်လာသည်။ လေထဲမှာ ဆီမီးလောင်နဲ့ နံ့နေသည်။ ဆူရူအိရှိသည် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်၍ ရီယိုကီချီအတွက် သကြားအာတာပူစီချောင်း ဝယ်လာသည်။ ရီယိုကီချီက တို့ကာဆိတ်ကာသာ စားသည်။ သူတို့ သုံးယောက် လမ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ လျှောက်လာကြသည်။ လမ်း ဘေးတွင်မူ အမေရိကန်စတိုင် ကြော်ငြာထားသော စားသောက်ဆိုင်၊ ရုပ်ရှင်နှင့် ဇာတ်ပွဲကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်များ။ ဆူရူအိရှိနှင့် သိကျွမ်း ခင်မင်ခဲ့သည်မှာ သီတင်းနှစ်ပတ်ပင် မရှိသေး။ သို့သော် ရီအို၏ စိတ်ထဲတွင် သူနှင့် တစ်သက်လုံး ခင်မင်လာခဲ့သလိုမျိုး ခံစား၍ နေမိသည်။

“ဟော... မိုးတောင် ရွာလာပြီ”

ဆူရူအိရှိက ပြောသည်။ ရီအိုက မိုးကို မော်ကြည့်သည်။ မှိုင်းပြာပြာ မိုးကောင်းကင်ထက်ဆီမှ မိုးစက်တွေ တဖွဲဖွဲကျလာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အပျော်ခရီးလေးတော့ ပျက်ပါပြီဟု ရီအိုက အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

“အဲ... ဟိုဆီကို သွားရအောင်”

ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ဆူရူအိရှိက ပြောလိုက်သည်။ ဆိုင်အပြင်ဘက်တွင် မီးအိမ်ကလေးတစ်လုံး ချိတ်ထားသည်။ ‘ရွှင်ပျော်ပျော်’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟု စာတန်းရေးထားသည်။ ပလတ်စတစ် ချယ်ရီပန်းများ ချိတ်ဆွဲထားသော မျက်နှာကျက်အောက်ရှိ စားပွဲလွတ်တစ်လုံးတွင် သူတို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဆိုင်က ထိုင်၍တော့ မကောင်း။ သို့သော် သည်းခံပြီး ရေနှေးကြမ်းတစ်အိုး ဖြာလိုက်သည်။ ရီအိုက ပါလာသေ ပင်လယ်ငါးသွယ်ထားသော အစား အစာ ပေါင်မုန့်နှင့် လိမ္မော်သီးများ ထုတ်ပေးသည်။ စားသောက်ပြီး သည့်တိုင် မိုးက မတိတ်သေး။ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေဆဲ။

“မိုးတိတ်တဲ့အထိတော့ ခဏစောင့်ကြသေးတာပေါ့။ မိုးတိတ်တော့ အိမ်ပြန်ကြတာပေါ့”

ဆူရူအိရှိက ပြောသည်။

သူ့အိမ်ကို ပြောလေသလား၊ မိမိအိမ်ကို ပြောလေသလား ရီအို မဆွဲတတ်။ မိမိက ရပ်ဆွေရပ်ဆို အသိတစ်ယောက်၏ ကျဉ်း ကျဉ်းကျပ်ကျပ် အခန်းကလေးထဲတွင် ကပ်နေရသူ။ ကိုယ်ပိုင်အခန်း မရှိ။ မိမိအခန်းကို ပြန်ရမည်ထက် သူ့အခန်းကို လိုက်သွားရသည်က ကောင်းဦးမည်။ သို့သော် သူ့အခန်းမှာလည်း လူသုံးယောက်နေ၍ မဆံ့ပြန်။ ရီအိုသည် ပိုက်ဆံ အိတ်ကို ထုတ်ကာ စားပွဲအောက်တွင် ငွေကို ရေတွက်ကြည့်မိသည်။ ယန်း ၇၀၀။ တည်းခိုခန်းကလေးတစ်ခု တွင် သည်ငွေနှင့် နာရီအနည်းငယ်ကြာ တည်းနေနိုင်လိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

၁၇၄ ချိုစကားသံနဲ့ ဆိုဖွဲ့လေသူ

“ကျွန်မ စိတ်ကူးမိတာက ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမယ်။ ပြီးရင် တည်းခိုခန်းကလေးတစ်ခုမှာ ခဏတည်းမယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုခု စားမယ်။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ကြမယ်ပေါ့။ အဲသလို စိတ်ကူးထားတာ။ အဲသလို လုပ်လိုက်ရင်လည်း ငွေအတော်ကုန်မယ်” ရီအိုက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငွေကုန်မယ်။ ကဲလေ လာပါ။ ကောင်းအတူ ဆိုးအတူပေါ့။ သွားကြရအောင်”

ဆူရူအိရှိက ရယ်၍ပြောသည်။ ဆူရူအိရှိသည် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်ကာ သားငယ်၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ဆောင်းပေးသည်။ မိုးရွာနေဆဲမှာပင် သူတို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ရုံထဲမှာ ခုံလွတ်မရှိတော့၍ သူတို့သုံးယောက် မတ်တတ်ရပ်၍ ကြည့်ကြရသည်။ သားငယ် အိပ်ငိုက်ကာ ဆူရူအိရှိကိုယ်ပေါ်သို့ မှီအိပ်သည်။ လေက ပူလောင်လာသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံခေါင်မိုးပေါ်သို့ မိုးတဖြောက်ဖြောက်သံများကို ကြားရသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှ ထွက်လာသောအခါ မှောင်နေပေပြီ။ မိုးထဲမှ ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။ လေထဲတွင် လွင့်နေသော ငှက်ပျောရွက်များပေါ်သို့ မြဲစက်တွေ တဖွဲ့ကျနေဆဲ။ တည်းခိုခန်းကလေးတစ်ခုကို သူတို့တွေ့သည်။ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က ကော်စောခင်းထားသောလမ်း၊ အစွန် ဆုံးမှ အခန်းကလေးဆီသို့ သူတို့ကို ခေါ်သွားသည်။ ရီအိုက မိုးရေစွက်နေသော သူ့ခြေအိတ်များကို ချွတ်သည်။ သားငယ်က အခန်း ထောင့်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခဏအကြာတွင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ဒီကူရှင်ကြီးကို ခေါင်းအုံးလုပ်ပါလား”

ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကူရှင်ကြီးကို ကောက်ယူရင်း ဆူရူအိရှိက

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

ပြောသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ခေါင်းအုံးအဖြစ် အုံးလိုက်သည်။
ပြတင်းပေါက်အထက် ရေတံလျှောက်မှ မိုးရေစက်များ အောက်သို့
စီးကျလာသည်။ ခြံဝင်းထဲတွင် ရေများ အိုင်ထွန်းနေလျက် ဟိုဝေးဝေး
တောင်ခြေဆီမှ ရေတံခွန်စီးကျသံများ ကြားရသည်။

ဆူရှုအိရှိသည် လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ကာ ရီအို၏ စွတ်စိုနေ
သော ဆံပင်များကို သုတ်ပေးသည်။ ရီအိုသည် ဆူရှုအိရှိကို မော့ကြည့် ရင်း
ရင်ထဲတွင် ပီတိလှိုင်းဖြာဝေ၍နေသည်။ နှစ်ရှည်လများ အထီးကျန်
အဖော်မဲ့ခဲ့ရသော သူ့ဘဝကို မိုးရေက ဆေးကြောပစ်သလို ရှိတော့
သည်။

ရီအိုက စားစရာ ထရှာသည်။ စင်္ကြံလမ်းတွင် အလုပ်သမ
လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ ခေါက်ဆွဲ နှစ်ပန်းကန်မှာလိုက်ပြီး
ကြေးဝါမီးလင်းဖိုကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ထိုင်ရင်း ရေနွေးကြမ်း သောက်နေကြသည်။ ခဏကြာတော့ ဆူရှုအိရှိ
က ထိုင်ရာမှထပြီး နံရံကိုမှီထိုင်ရင်း မှောင်မည်းနေသော မိုးကောင်းကင်
ကို တွေ့တွေ့ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ရီအို... အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲဟင်၊ ၂၅-နှစ်လောက်
တော့ ရှိရောပေါ့နော်” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်မ ၂၀ နှစ်ရှိပြီ ဆုရှုရဲ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်ကြီးတာပေါ့”

“ရှင်အသက် သိပ်မကြီးသေးဘဲကိုး။ ကျွန်မက ရှင်ကို အနည်း
ဆုံး အသက် ၄၀ လောက်ရှိပြီ ထင်နေတာ”

ရီအိုက မျက်ခုံးထူထူနှင့် နက်မှောင်တည်ငြိမ်သော သူ၏

၁၇၆ ချိုစကားသံနဲ့ ဆိုဖွဲ့လေသူ

မျက်ဝန်းများကို စိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ အနည်းငယ်ရှက်သွားပုံ ရသည် ခေါင်းငုံ့ပြီး ရေစိုနေသော ခြေအိတ်များကို ချွတ်နေသည်။

မိုးက မတိတ်သေး။ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေဆဲ။ အလုပ်သမားလေးက ခေါက်ဆွဲနှင့် စွတ်ပြုတ်ဟင်းချိုများ ယူလာပေးသည်။ ရီအိုက သားငယ် ကိုနှိုးပြီး စွတ်ပြုတ်တိုက်သည်။ သားငယ်က အိပ်မှုနံ့မှားဖြင့် ထသောက် သည်။

“ရီအို... ဒီညတော့ ဒီတည်းခိုခန်းကလေးထဲမှာပင် အိပ်ကြ ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ မိုးရွာနေတော့ အိမ်ပြန်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဒီမှာ နေလို့တော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

ရီအိုက ပြောသည်။ ဆူရူအိရိုသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ သည်။ အိပ်ရာလိပ်တစ်လိပ် ပါလာပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချခင်းသည်။ တစ်ခန်းလုံး အိပ်ရာခင်းပြည့် ဖြစ်သွားသည်။ ရီအိုက အိပ်ရာပေါ်တွင် သားငယ်ကို ချသိပ်သည်။ သားငယ်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေ သည်။ ရီအိုက မီးကိုပိတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ အသာလှဲချလိုက်သည်။ ဆူရူအိရို အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်ကို ကြားလိုက် ရသည်။

“ဒီတည်းခိုခန်းထဲက လူတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကို လင်မယားလို့ ထင်နေကြမှာပဲနော်”

ဆူရူအိရိုက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလည်း အဲဒါကိုပဲ တွေးနေမိတယ်။ ကျွန်မ တို့ ဒီလိုနေတာ မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ရီအိုက အိပ်ရာပေါ်တွင် အဝတ်အစားများ ချွတ်လဲပြီး လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်ထဲတွင် မလုံလဲ

သလို ဖြစ်မိလေသည်။ မိုးကြောင့်သာ ဤနေရာသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိသည်။ တဖြည်းဖြည်း တောင်တွေးမြောက်တွေး ဖြင့် အိပ်ငိုက်လာသည်။

ရုတ်တရက် နိုးလာသောအခါ အပြင်မှာ မှောင်နေဆဲပင်။ ဆူရူအိရှိက အခန်းထောင့်မှ သူ့နာမည်ကို ခပ်တိုးတိုး လှမ်းခေါ်သည်။ ရီအို ထထိုင်လိုက်သည်။

“ရီအို... ကျွန်တော် စကားပြောချင်လို့ အနားလာလို့ ရမလား ဟင်”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မလာနဲ့”

တည်းခိုခန်း ခေါင်မိုးပေါ်သို့ မိုးစက်တွေ တဖြောက်ဖြောက် ကျနေဆဲ။ မုန်တိုင်း စဲသွားပြီ။ အိမ်တံစက်မြိတ်ပေါ်မှ ရေစက်များ အောက်သို့ တပေါက်ပေါက်ကျနေသည်။ ဆူရူအိရှိက သူ့အမည်ကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်နေသလို ထင်ရသည်။

“ဆူရူ... ကျွန်မ ရှင့်ကို တစ်ခါမှ မေးမကြည့်မိသေးဘူး၊ ရှင် အိမ်ထောင်နဲ့လားဟင်”

ရီအိုက မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု မဟုတ်သေးဘူး”

ဆူရူအိရှိက ပြောသည်။

“အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တပ်က ထွက်လာတော့ သူက နောက်ယောက်ျားနဲ့ ဖြစ်နေပြီလေ”

“ရှင် သိပ်စိတ်ဆိုးမှာပဲနော်”

“ဆိုးတော့ ဆိုးခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို စွန့်ခွာသွားပြီကိုး။ အဖြစ်က ဒါပါပဲလေ”

၁၇၈ ချီစကားသံနဲ့ ဆိုဖွဲ့လေသူ

ဆုရူအိရှိက ရယ်သည်။

“ဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူးလေ။ ခေါက်ဆွဲပြုတ် ဘယ့်နှယ်လဲ။ မကောင်းဘူးလားဟင်”

“မကောင်းဘူး၊ ဒါမျိုးကို ကောင်းတယ်လို့ ဘယ်ခေါ်နိုင်မှာလဲ။ ဈေးကလည်း တစ်ပန်းကန် ယန်း ၁၀၀ ကြီးများတောင်”

“ရီအိုတို့ သားအမိ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ခန်းလေးတစ်ခန်းရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

ဆုရူအိရှိက ပြောသည်။

“ရှိရင်တော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ရှင်နဲ့ နီးနီးနားနားမှာ အခန်းလေးတစ်ခန်းလောက်ရရင် ကောင်းမှာပဲနော်။ နီးနီးနေရတာပေါ့”

“ဒီနေ့ကာလမှာ အခန်းတစ်ခန်း ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် မြို့လယ်လိုနေရာမျိုးမှာ ပိုခက်တယ်။ ရှာကြည့်ဦးမယ်လေ။ ရရင် ပြောမယ်။ ခင်ဗျားက အတော်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပါပဲ ရီအို”

“ကျွန်မလား မဟုတ်တာရှင်”

“အဟုတ်ပါ၊ ခင်ဗျားဟာ တကယ်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပါပဲဗျာ”

ရီအိုက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ဆုရူကို ရုတ်တရက် ပွေ့ဖက်ပစ်ချင်စိတ်၊ သူနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ထိတွေ့ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ အမှောင်ထဲမှာပင် စကားမပြောရဲ၊ အသံမထွက်ရဲ။ သူ့အသံကို ကြားလျှင် သူ့စိတ်အခြေအနေကို သိသွားနိုင်သည်။ ရီအိုသည် အသက်ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရှူနေမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး

တုန်ရင်၍နေသည်။ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်တွင် မနက်စောစော ထပြီး မောင်းသွားသော လော်ရီကားတစ်စီး၏ အသံကို ကြားရသည်။

“ရှင့်မိဘတွေကော ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ဖူကူအိုကာအနီးက တောရွာတစ်ရွာမှာ နေကြတယ်”

“တိုကျိုမှာ ရှင့်နမတစ်ယောက် ရှိတယ်နော်”

“ရှိတယ်၊ သူလည်း ခင်ဗျားလို တစ်ယောက်တည်းပဲ။ ကလေး နှစ်ယောက်နဲ့၊ အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံးနဲ့ စက်ချုပ်နေရတယ်။ သူ ယောက်ျားက တရုတ်ပြည်မှာ တိုက်ပွဲကျသွားခဲ့တယ်။ ကြာပါပြီ”

အရုဏ်ဦး၏ ရှေ့ပြေးအလင်းရောင်ကို ပြတင်းပေါက်အပြင် ဘက်မှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ညကုန်ဆုံးတော့မည်ဟု ရီအိုက စိတ် မချမ်းမသာ တွေးလိုက်မိသည်။ ဆုရု သူ့စိတ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူဖြင့် အလျှော့ပေးမသွားပါနှင့်ဟု ကြိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။ သို့ သော်လည်း သည်လိုနေနိုင်ခြင်းကပင် ကောင်းနေသေးသည်ဟု ယုံ ကြည်နေမိပြန်သည်။ သူ့ကို မိမိ နားမလည်နိုင်ခဲ့လျှင် သူ့အတွက် ဘာမှ ခံစားနေဖို့မလို။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ နောင်တလည်း မရချင်။ ဆုရုအိရှိကား အများနှင့်မတူ၊ တစ်မူထူးခြားသူ။

“ရီအို... ကျွန်တော် အိပ်လို့မရဘူး။ နိုးနေခဲ့တယ်။ ဒီလို အနေအထားမျိုးနဲ့ မကြံ့ဖူးတော့....”

“ဘယ်လို အနေအထားမျိုးလဲ”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ အခန်းတစ်ခန်းတည်းမှာ အတူ နေရတာကိုပါ”

“ရှင့် ရည်းစားမထားဖူးလို့လား”

“ကြေးစားအမျိုးသမီးတွေနဲ့ပဲ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာပါ”

၁၈၀ ချီစကားသံနွဲ့ ဆိုဖွဲ့လေသူ

ရီအိုက ရယ်သည်။

“ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေက သိပ်လွယ်တာပဲနော်”

ဆူရူအိရှိက သူ့အနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။ ရီအိုက နေရာမှ မရွှေ့။ သူ့လက်တွေက ရီအိုကို ထွေးဖက်လာသည်။ မျက်နှာချင်း ဆုံကြသည်။ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်လာသည်။ အလင်းရောင်ဖျူဖျူကို မြင်ရသည်။ သူ၏ နွေးပူသောနှုတ်ခမ်းတွေ ရီအိုပါးပြင်ပေါ်သို့ ရောက် လာလေသည်။

အစပထမမှာတော့ ရီအို ဆုတ်ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေမိသေး သည်။ နောက်တော့ ပူနွေးသောလက်များဖြင့် သူ့လည်ပင်းကို သိုင်း ဖက်လိုက်လေသည်။

နောက် နှစ်ရက်အကြာတွင် ရီအိုသည် သားငယ်နှင့်အတူ ဆူရူအိရှိဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဗုံးကျင်းဟောင်းတွေအနား အိမ်ငယ် ကလေးရှေ့တွင် လက်ကိုင်ပဝါအနီကို ခေါင်းစည်းထားသော ဆူရူအိရှိ ကို မတွေ့ရသောအခါ ရီအိုစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ သားငယ် က ဆူရူအိရှိ၏ အိမ်ကလေးဆီသို့ အပြေးသွားကြည့်သည်။ ခဏကြာ တော့ ပြန်လာသည်။

“အိမ်ထဲမှာ တခြားလူတွေ ရောက်နေတယ် မေမေ”

ရီအိုသည်အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီ ဆူရူအိရှိ၏ အခန်းဆီသို့ အပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အလုပ် သမားနှစ်ယောက် ဆူရူအိရှိ၏ ပစ္စည်းပစ္စယများကို အခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် စုပုံနေကြသည်။

“ဘာကိစ္စ ရှိပါသလဲ ညီမ” ဟု တစ်ယောက်က မေးသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

“ဆုရှုကို လာတွေ့တာပါ”

“ဪ... ခင်ဗျားက သူ့အသိလား၊ မနေ့ကပဲ ဆုံးသွားတယ်ဗျာ”

“ရှင်... ဘယ်လို၊ သူ့ဆုံးသွားပြီ ဟုတ်လား”

ရီအိုက ထပ်ပြောနေသော်လည်း စကားသံတွေက မထွက်တော့။ နတ်စင်ပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းထားသည်။ သည်တော့မှ ရီအို သဘောပေါက် နားလည်သွားတော့သည်။

“အေးဗျာ... မနေ့ည ၈ နာရီလောက်ကပဲ ဆုံးသွားတာ။ သူ့အဖော်တစ်ယောက်နဲ့ အိုမီယာကို ထရပ်ကားနဲ့ သံချောင်းတွေ သွားပို့တာ။ အပြန်မှာ တံတားကျဉ်းကျဉ်းတစ်ခုနဲ့ တိုက်မိပြီး ကားမှောက်သွားတယ်။ သူ့ရော သူ့အဖော်ရော နှစ်ယောက်လုံး ဆုံးသွားတယ်။ သူ့နမကတော့ အိုမီယာကို ကနေ့သွားပြီး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နဲ့ သဂြိုဟ်ဖို့ သွားတွေ့နေတယ်”

အခြားတစ်ယောက်က ပြောသည်။ ဆုရှုအိရှိ၏ ပစ္စည်းပစ္စယများကို သိမ်းဆည်းနေသော လူနှစ်ယောက်ကို ရီအို ငေးကြောင်၍ ကြည့်နေမိသည်။ နတ်စင်ပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်ဘေးတွင် လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းနှစ်ပတ် သူနှင့်တွေ့ခဲ့စဉ်က သူ့ထံမှ ဆုရှု ဝယ်ယူခဲ့သော လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်လေး နှစ်ထုပ်။

လူနှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်က ပစ္စည်းသိမ်းဆည်းပြီးသွားပြီ။ တစ်ယောက်က ဆက်သိမ်းနေဆဲ။

“အေးဗျာ... ဒီကညီမက ဆုရှုရဲ့ မိတ်ဆွေထင်ရဲ့။ ဒီလူက လူကောင်းပါ။ အိုမီယာကို သူ့သွားဖို့မှ မလိုတာ။ ဒရိုင်ဘာကလည်း ကောင်းကောင်းနေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆုရှုက သူလိုက်မယ်ဆိုပြီး

အရှက်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

၁၈၂ ချိုစကားသံနဲ့ ဆိုဖွဲ့လေသူ

လိုက်သွားတာ။ အင်းလေ... စစ်မှုထမ်းခဲ့၊ ဆိုက်ဘေးရီးယားမှာ နေခဲ့
တုန်းက မသေဘဲ အခုမှပဲ လုံးဝအနားရသွားတယ်လို့ပဲ ယူဆရတော့
မှာပဲ”

တစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ယာမာဒါ၏ ပို့စကတ်ကို
ဆွဲဖြုတ်ပြီး ဖုန်ခါသည်။ ရီအိုသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စုပြုံနေသော
ဆူရူအိရှိ၏ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ငေးကြောင်ရပ်ကြည့်နေမိသည်။
ရေခွေးကရား၊ ဒယ်အိုး၊ ဘွတ်ဖိနပ်များနှင့် သင်ပုန်းချပ်ကြီး။ သင်ပုန်း
ပေါ်တွင် မြေဖြူနှင့် ရေးထားသောစာ။

ရီအို

၂ နာရီလောက်အထိ စောင့်နေသေးတယ်။ ညနေမှ ပြန်လာမယ်။

ရီအိုသည် လူနှစ်ယောက်ကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်လိုက်သည်။ ဆူရူအိရှိ၏ အိမ်ကလေးထဲမှ
ပြန်ထွက်လာသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံးထိုင်း၍နေသည်။ သားငယ်
ကို လက်ကဆွဲရင်း ဗုံးကျင်းဟောင်းအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်ပြန်လာခဲ့
သည်။ ပါးပြင်သို့ မျက်ရည်ပူတွေ စီးကျလာသည်။

“မေမေ... အဲဒီ ဦး သေသွားပြီလားဟင်”

“အင်း... သေသွားပြီ”

“ဘာလို့ သေတာလဲဟင်”

“မြစ်ထဲကျလို့ သေတာ”

ပြောရင်းမှာပင် မျက်ရည်ပူတွေ စီးကျလာပြန်သည်။ မြို့လယ်
လမ်းသို့ ရောက်သည်အထိ မျက်ရည်က အတောမသတ်နိုင်။ ဆုမိဒါ
မြစ်တံတားအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရှိရာဟီဂီသို့ တူရူဦးတည်
လာခဲ့ပြီး မြစ်ကမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“တကယ်လို့ ကလေးရှိသွားခဲ့ရင်လည်း စိတ်မပူနဲ့နော်၊ ကိုယ် တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်”

အဆာကုဆာမြို့မှာ မခွဲခင် ထိုနံနက်က ဆူရူအိရှိက ပြောခဲ့ သည့်စကား။

“ကိုယ်မှာ ငွေတော့ များများစားစား မရှိဘူး။ တတ်နိုင် သလောက်တော့ ကူညီပါရစေ။ ကိုယ့်လခထဲက လစဉ် ယန်း ၂၀၀ ပေးပါရစေ” ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ဆူရူအိရှိသည် သားငယ်ကို နိုင်ငံခြားပစ္စည်း အရောင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီး ဘော့စ်ဘောသမားဆောင်း ဦးထုပ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ ဦးထုပ်မှာ နာမည်ထိုပေးသေးသည်။ သူတို့ သုံး ယောက် ရထားလမ်းအတိုင်း လမ်းဘေးရေအိုင်ကလေးများကို ကျော် ပြီး ရယ်မောပျော်ရွှင် လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ နွားနို့ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှေ့ ရောက်တော့လည်း နွားနို့ ဝင်သောက်ခဲ့ကြသေးသည်။

အေးစက်သည့် လေက မှောင်ရှိမိုးနေသော မြစ်တက်မှ တိုက် ခတ်လာသည်။ ရေကြက်တစ်အုပ်ကို မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် မြင်တွေ့ရ သည်။ သမ္ဗန်လှေများ မြစ်ပေါ်တွင် အိပွဲအိပွဲ လှော်ခတ်နေကြ သည်။

“မေမေ သား ပုံဆွဲစာအုပ်တစ်အုပ် လိုချင်လိုက်တာ။ မေမေပဲ ဝယ်ပေးမယ်ဆို”

“အေးပါ သားရယ်၊ နောက်တော့ မေမေ ဝယ်ပေးပါ့မယ်”

“စာအုပ်ဆိုင်တွေ အများကြီးရှေ့ လျှောက်နေလျက်နဲ့ မေမေ ကလည်းဗျာ၊ သား မိုက်ဆာတယ် မေမေ၊ တစ်ခုခု စားကြရအောင် နော်”

၁၈၄ ချိုစကားသံနွဲ့ ဆိုဖွဲ့လေသူ

“နောက်မကြာခင် စားတာပေါ့သားရယ်”

စစ်တန်းလျားပုံစံ အဆောက်အအုံများကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဤနေရာတွင် နေထိုင်သူများသည် ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့် နေထိုင်နိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု ရီအို အောက်မေ့လိုက်သည်။ အိပ်ရာခင်းတစ်ခု ပြတင်းပေါက်မှ လေလွင့်ကျနေသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အခန်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသည်။

“လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ရမယ်၊ အမျိုးအစားကောင်းတဲ့ ရှိအိုကာ လက်ဖက်ခြောက်”

ရီအိုက တိုတိုအော်ရောင်းသည်။ ခေါ်သူ မရှိ၊ အသံ အနည်း ငယ် ထပ်မြင့်အော်လိုက်ပြန်သည်။

“မသောက်တော့ဘူး” ဟု အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြန်ဖြေသည်။ အိပ်ရာခင်းကို ခါကာ ပြတင်းပေါက်ကို ဖြန်းခနဲ ပိတ်လိုက်သည်။

ရီအိုသည် တစ်အိမ်ရှင်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ ခေါ်မဝယ်။ သားငယ်မှာ ရီအိုနောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း မောပန်းဆာလောင်နေသည်။ ကျောပေါ်၌ လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်က ပန်းသားထဲသို့ စူးနစ်ဝင်လာသည်။ မကြာခင်ထရပ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကြိုးကို ညှိနေရသည်။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး နာကျင်ကိုက်ခဲလာသည်။

နောက်တစ်နေ့ သားငယ်ကို အိမ်မှာထားခဲ့ပြီး ရီအိုတစ်ယောက်တည်း မြို့လယ်သို့ ဈေးရောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဗုံးကျင်းဟောင်းအနီးသို့ ရောက်သာအခါ ဆူရူအိရှိ၏ အခန်းတွင် မီးလင်းနေသည်ကို မြင်တွေ့

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်

ရသည်။ ရီအိုသည် တံခါးဝသို့ အပြေးအလွှား လာခဲ့ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ မီးဖိုခုံဘေးတွင် အလုပ်သမားများ ဝတ်လေ့ရှိသော ကုတ်အင်္ကျီအတိုကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက် ထိုင်ကာ မီးဖိုထဲသို့ ထင်းများ ထိုးထည့်နေသည်။ တစ်ခန်းလုံး မီးခိုး တွေပြည့်နေကာ ပြတင်းပေါက်မှ လွင့်ထွက်လာသည်။

“ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ မိန်းကလေး”

“ရှိစွအိုကာ လက်ဖက်ခြောက်တွေတောင် ဒီမှာ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

ရီအိုသည် ဘာစကားတစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မပြောတော့ဘဲ အပြင် ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆူရူအိရှိ၏ နှမလိပ်စာနှင့် ဆူရူအိရှိ အတွက် အထိမ်းအမှတ်အမွှေးတိုင် မီးရှို့သည်ကို သတိရလိုက်မိသည်။ ညနေပိုင်း ကျနေအောက်က မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ကွန် ကရစ်အုတ်အကျိုးပုံအနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ကြောင်သေတစ်ကောင် ပုံလဲနေသည်။

ဆူရူအိရှိအကြောင်း စဉ်းစားမိလိုက်သောအခါ သူနှင့် မတွေ့ခဲ့ ကြလျှင် အကောင်းသားဟု အောက်မေ့မိသည်။ သို့သော်လည်း သည် လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဆူရူနှင့် ဆုံတွေ့သိကျွမ်းခဲ့ရသည်ကို နောင်တရစရာ မလို။ တိုကျိုသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာလည်း နောင်တ ရစရာမဟုတ်။ တိုကျိုသို့ ရောက်စက သည်မှာ အရောင်းအဝယ် အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေလျှင် တောကိုပဲ ပြန်တော့မည်ဟု ရည်ရွယ်ခဲ့ သည်။ သို့သော်လည်း ယခုတော့ တိုကျိုမြို့မှာ ဆက်နေသွားတော့ သည်။ ဆူရူအိရှိ နေထိုင်သွားသည့် မြို့လယ်မှာပဲ နေထိုင်သွားတော့မည်။

၁၈၆ ချီစကားသံနဲ့ ဆိုဖွဲ့လေသူ

ရီအို ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်ပြီး မြစ်ဆိပ်မှ ထပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်လာရင်းမှပင် သစ်သားဘုတ်ပြားများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တဲကလေးတစ်လုံးကို တွေ့သည်။ တံခါးဝနားသို့ သွားပြီး “ရေနွေးကြမ်း သုံးဆောင်ကြဦးမလား ရှင်” ဟု ရီအိုက အော်ရောင်းသည်။

တံခါး ပွင့်လာသည်။ မိမိထက်ပင် နွမ်းပါးသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တံခါးဝတွင် ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်လို ရောင်းပါသလဲရှင်” ဟု မေးသည်။

ကျောပိုးအိတ် လွယ်ထားသည်ကို မြင်တွေ့သွားသောအခါ-

“အထဲဝင်ပါလား၊ ခဏနေဦးနော်၊ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ကျန်သလဲလို့ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးလောက်တော့ ကျန်လောက်ပါသေးတယ်”

ရီအိုက တဲအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ချလိုက်သည်။ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲ၌ စက်ချုပ်သမလေး ကြမ်းပြင် ပေါ်မီးဖိုခုံဘေးတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ခြေအိတ်များ ထိုင်ချုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ချုပ်လုပ်နေကြသည်ကို ကြည့်ပြီး သူတို့လည်း မိမိလိုပင် မိန်းမသားတွေပါကလားဟု တွေးတောလိုက်မိသည်။ ထိုသို့ တွေးလိုက်မိသောအခါ ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်မိသွားလေသည်။ ။

ဂျပန်စာရေးဆရာ Hayashi Fumiko ၏ ဝတ္ထု "Downtown" ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

လင်းစေမြိုင်

သူ့တွက်သွားအသံမှပင် သူခေါ်တော့ပြီဟိုကို
မေကြည့်ရင်း မသောက်ကြီးမှာ ထုတ်ခက်ထယ်မိတော
(အပူရုံကွယ်ကွယ်) အထုပ်ပိတ်သားဟု တွေးမေ့လိုက်မိတော့၏
(အပူရုံကွယ်ကွယ်) မေ့လျော့

မှောင်ထဲမှာ ဝိုင်အထုတ်ပျားများ ချိမနေချိန်တွင်
ကြိုက်သလိုထုပ်နိုင်သည်။ မဟောင်းပစ်နိုင်သည်။
အလောကထဲ ထုပ်ပစ်နိုင်သည်။ မတရားသောက်ပစ်နိုင်သည်။
သို့မသက်လည်း။ လှည့်တစ်သောက်အဖို့ ဘဝဟူသည်
မှောင်ထဲမှ နောက်ဆုံးအထုတ်တစ်စက်ထိပင် အဖိုးတန်ရာသည်။
(ဝိုင်အထုတ်ပျား ထုတ်ကုန် အထုပ်ပိတ် မိမိအတွက်)

သူ့အမေ့ဖြင့် စုထားပေးသည့် တက္ကသိုလ်တက်ရေး မရှိတော့
မေ့ပေးသည့် စားသောက်ဆိုင်များတွင် ဝင်စားရေး၊ ဝိုင်ရေး မလိုတော့
မေ့ထားတာကို သက်ရောက်မှုမရှိဘဲ အထုပ်ထုပ်ရေး မလိုတော့
ဝိုင်အထုတ်ပိတ်သားထုတ်ရာတွင် သူမိုးနှစ်သောက်ချိန်မှစ၍ မပြန်ဟု
သူ အောက်မေ့လိုက်မိသည်။
(ဝိုင်အထုတ်ပျား ထုတ်ကုန် အထုပ်ပိတ် မိမိအတွက်)